

Giới thiệu Giờ Lành Trộm Yêu

Các bạn đang đọc truyện Giờ Lành Trộm Yêu của tác giả Cổ Tâm ! Từ bao giờ mà hần và cha cô đã thông đồng với nhau, khiến cho cô chưa kịp đỡ gậy đã phải rơi vào tay của hần.

Hoàng đế u! Kệ hần, con người ấy còn đòi nàng cời hết y phục kỳ quái của mình ra nữa chứ, hần mới là kỳ quái đấy. Nhưng có lẽ đây là số phận mà ông trời đã bắt cô phải gánh, cùng tắm với hần, cùng ngủ với hần, cô đành phải thuận theo ý trời mà sống với tên kỳ quái đó ...

Cho đến một ngày, mọi chuyện đã đi quá giới hạn thì !!!

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu:

Rừng cây yên tĩnh, bầu không khí cổ quái tràn ngập bốn phía, một nam tử mặc áo dài màu trắng đứng bất động trong đó, hai mắt nhắm lại, hần hít sâu mùi của thiên nhiên trong lành.

“Dịch Trung... Dịch Trung...”. Gió nhẹ nhẹ kèm theo một giọng nói truyền đến.

Đêm khuya không người lại đột nhiên có một tiếng gọi lẽ ra phải làm người ta sợ hãi, nhưng vẻ mặt của nam tử vẫn tự nhiên không có chút cử động nào, chỉ lặng lẽ lắng nghe những lời nói rõ ràng truyền đến từ trong gió.

“Hãy tìm một bé gái có mệnh âm, sinh vào đêm trăng rằm, nàng ta sẽ sinh ra vào đêm Trung thu... Nhớ kỹ, hãy nuôi dưỡng nàng ta thật tốt, mười tám năm sau nàng ta sẽ có sứ mệnh của mình, nàng ta sẽ là người quan trọng giải cứu Viêm quốc thoát khỏi sự hủy diệt, nhớ kỹ...”

Âm thanh trong gió rút đi, nam tử chậm rãi mở to tròn mắt đen sáng, nhìn chăm chú vào ánh trăng khuyết trên bầu trời.

Ai, cuối cùng thời điểm đó đã đến rồi sao? Quả thật sẽ thoát được kiếp nạn lớn kia sao? Nam tử lắc đầu một cái, thu hồi những nghi ngờ trong đầu.

Hần tuyệt đối không thể xem thường khả năng tiên tri của “Túc gia”, khả năng của bọn họ đã bảo vệ cho nhiều thế hệ con cháu của “Viêm quốc”. Các trưởng lão truyền sứ mệnh xuống, cũng là thiên mệnh của Túc gia qua các thế hệ, hần phải tìm được bé gái kia tại thế kỷ này, để ngăn chặn kiếp nạn kia....

“Làm sao bây giờ, phải bẩm với Vương như thế nào?”. Một nam tử trung niên tóc hơi bạc thấp giọng hỏi bạn đồng liêu.

“Đúng vậy, tân nương tử đột nhiên chạy mất, làm sao có thể nói được?”. Một trưởng lão khác lo không biết làm sao để nói.

“Quan trọng nhất là tại sao tân nương tử lại chạy trốn? Không phải là từ nhỏ nàng ấy đã ở bên cạnh Vương sao?”. Lại có người thắc mắc hỏi.

“Chắc chắn là liên quan đến Vương...”. Một giọng nói khác vang lên.

“Đủ rồi!”. Một tiếng gầm phẫn nộ ngắt toàn bộ những tiếng xì xào bàn tán bên dưới, bỗng chốc toàn bộ đại điện đều yên lặng.

“Vương...”. Mọi người thoáng chốc mặt không còn chút máu, không ai dám can đảm nói một tiếng.

“Các ngươi bàn bạc đủ chưa? Người nào có thể đưa ra một câu trả lời hợp lý giải thích tại sao Vương Hậu tương lai lại mất tích?”

“Khỏi... Khỏi bẩm Vương, có thể do Yên Nhu cô nương nhất thời hứng khởi nên chạy ra ngoài chơi thôi, thần nghĩ rằng nàng ấy sẽ sớm trở lại”. Một giọng nói yếu ớt cất lên, thậm chí người nói chuyện còn không dám nhìn thẳng vào nam tử anh tuấn đứng phía trên.

“Ngay cả một nữ nhân cũng không tìm được, tất cả các ngươi đều là đồ vô dụng”. Sắc mặt của nam tử anh tuấn trở nên âm trầm, dùng sức ném tấu chương trên tay, một đôi mắt màu tím nhìn tất cả mọi người ở đây.

“Vương....”. Tất cả mọi người cúi đầu không dám đối mặt với cặp mắt màu tím tà mị kia.

“Được rồi, ta không muốn nghe các ngươi nhiều lời vô nghĩa. Trong vòng nửa tháng các ngươi không mang người trở lại thì các ngươi hãy mang đầu đến gặp ta”.

“Vương...”. Mỗi người có mặt ở đây đều bị dọa không nhẹ.

“Làm sao, có ý kiến khác?”. Con người màu tím lóe ra những tia khát máu tàn nhẫn.

“Không... Không dám”. Có người định ngẩng đầu cầu xin tha thứ bây giờ cũng không dám nói, bởi vì.... sợ ánh mắt màu tím khác thường kia.

“Vậy tất cả cứ ra ngoài cho ta”. Nam tử lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng”.

Trong khoảnh khắc tất cả mọi người chạy vội ra ngoài, không ai dám cãi lời vị vua trẻ —— bởi vì sợ, sợ hấn và năng lực của hấn.

“Haizz...”. Thở dài một hơi, nam tử mệt mỏi dựa vào lưng ghế.

Vương?! Đúng, hấn là Vương của “Viêm quốc”, là người nắm quyền của ngọn lửa mạnh nhất.

Nhưng, hấn cũng là “Quý vương” làm cho mọi người sợ hãi —— bởi vì, hai con người màu tím của hấn, còn có ngọn lửa màu tím có thể dễ dàng thiêu hủy toàn bộ mọi thứ.... ..

Ha ha ha..... Viêm hoàng cười khò.

Cái gì mà sức mạnh của thần linh, cái gì mà năng lực của người có thể thống nhất, chỉ huy được thiên hạ... Đều là giả dối, hấn căn bản chính là yêu quái. Nếu không tại sao phụ thân không có loại sức mạnh làm người ta cảm hận này mà hấn lại có?

Quý, người là quý... Đừng đến gần ta... Cứu mạng... Người tránh ra... Đừng gọi ta là mẫu thân... Người là quý....

Hấn vĩnh viễn không thể nào quên được bộ dáng điên cuồng của mẫu thân khi mẫu thân nhìn thấy vẻ mặt hấn điều khiển ngọn lửa. Lúc đó bộ dáng giống như hấn là một tên yêu quái, có e ngại và.... chán ghét.

Mặc dù phụ thân và nhà tiên tri nhiều lần nói cho hấn biết đó là sức mạnh do thần ban tặng nhưng hấn tình nguyện không có.

Hấn chỉ hi vọng có thể giống như đệ đệ, chỉ là một hoàng tử bình thường, hi vọng không có sức mạnh kì lạ này. Đáng tiếc, tất cả mọi thứ chỉ là mộng tưởng.. Cuối cùng hấn vẫn là “Quý vương” trong mắt mọi người.

Có lẽ hấn đúng là “Quý vương”, bởi vì ngay cả nữ nhân thuộc về hấn cũng sợ hãi mà chạy trốn.

Đó là người từ nhỏ đã sống bên cạnh hấn, hấn tưởng rằng nàng sẽ không bỏ rơi hấn như mẫu thân, nhưng tại sao nàng vẫn chạy trốn hấn.

Hấn siết chặt tờ giấy mỏng trong tay, hấn sẽ không tha thứ cho hành động lần này của nàng. Nàng bỏ chạy để lại tờ giấy này có thể nói lên cái gì? Điều đó càng chứng minh cho mọi người biết hấn là quái vật làm người ta sợ hãi. Tại sao lại đối xử với hấn như vậy?

Hấn toàn tâm toàn ý che chở cho nàng, hấn coi nàng như bảo vật nâng niu trong lòng bàn tay, vậy mà lại từ trong lòng bàn tay hấn chảy đi? Giờ tay xoa nhẹ mi tâm, hấn cảm thấy mệt mỏi quá.

“Hoàng huynh mệt mỏi sao?”. Chẳng biết từ lúc nào một nam tử diện mạo hết sức thanh tú xông vào không gian yên tĩnh này.

“Huyền, đệ đã đến rồi”.

Không cần mở mắt hấn cũng có thể đoán được người đến là ai bởi vì người có dũng khí đến gần hấn cũng chỉ có vài người, ngoại trừ đệ đệ Viêm Huyền chỉ còn có mấy người thị vệ trung thành. Toàn bộ Viêm quốc này căn bản không có người dám đến gần hấn, Viêm Hoàng hạ khóe miệng cười nhạo.

“Từ xa đệ đã nghe được huynh đang cáu giận nên đệ đến xem một chút”. Nam tử được gọi là Huyền khẽ cười nói.

“Không có gì”. Viêm Hoàng không kiên nhẫn phất phất tay, hấn không có thói quen nói suy nghĩ của mình với người ngoài.

“Vậy thì tốt”. Viêm Huyền vẫn khẽ cười. Thật ra có chuyện gì sao hấn lại không biết nhưng nếu Viêm Hoàng không muốn nhắc tới thì hấn cũng sẽ không gặng hỏi.

“Đệ đến đây có việc gì?”.

Viêm Hoàng đột nhiên nhớ tới đã một thời gian dài không thấy Viêm Huyền. Hôm nay đột nhiên xuất hiện thật kì lạ.

“A, không có việc gì lớn! Thấy tâm trạng huynh không được tốt có lẽ đệ không nên nói”. Bộ dáng Viêm Huyền như không có chuyện gì quan trọng, thật ra thì đang đợi đối phương hỏi.

“Đệ cứ nói đi”. Viêm Hoàng chờ Viêm Huyền trả lời

“Thật ra thì đệ đến nói cho huynh biết, đi về bên trái ngoại thành khoảng một trăm dặm có một rừng trúc rất ít người ra vào, trong đó có một suối nước nóng tự nhiên. Huynh có thể đến suối nước nóng này buông lỏng tâm tình, ngoài ra nó còn có thể trị bệnh, đệ nghĩ huynh có thể đến đó xem”.

“Đệ đến chỉ để cho ta biết chuyện này thôi sao?”. Viêm Hoàng cảm thấy không tương tượng nổi.

“Không thì đệ đến làm gì?”

“Không phải gần đây đệ đi theo nhà tiên tri học đông học tây sao? Sao lại chú ý đến những cái này?”. Viêm Hoàng cảm giác có gì đó không đúng.

“Hi hi,.... bởi vì đi theo nhà tiên tri nên đệ mới biết nơi đó”. Bị hỏi, Viêm Huyền có chút chột dạ, bắt đầu đi đánh đậy tội lên người nhà tiên tri.

“Thật sao?”

“Đương nhiên, đệ cảm thấy chỗ đó không tệ mà cũng không có ai dám vào đó cho nên huynh có thể an tâm nghỉ ngơi”.

“Ta biết rồi, cảm ơn đệ đã đến nói cho ta biết”. Viêm Hoàng coi như đã tin những gì Viêm Huyền nói

“Không cần khách khí, chúng ta là huynh đệ mà”. Viêm Huyền tự vấn lương tâm, chỉ hi vọng lời nói dối của hắn không bị vạch trần.

“Ta sẽ tìm thời gian để đi”. Viêm Hoàng cúi đầu, lại tập trung vào đồng tấu chuông trên bàn.

Không được! Nhà tiên tri đã dặn hôm nay nhất định phải làm cho Viêm Hoàng đến đó.

Mặc dù hắn không hiểu tại sao nhất định phải là hôm nay nhưng lời nói của nhà tiên tri nhất định có đạo lý riêng. Dù sao đi nữa hắn cũng phải khiến Viêm Hoàng đến chỗ đó.

Viêm Huyền suy nghĩ rất nhanh, đột nhiên hắn đi lên che tấu chuông mà Viêm Hoàng đang xem.

“Đệ làm gì vậy?”. Viêm Hoàng cau mày.

“Hoàng huynh, đệ thấy mấy ngày hôm nay huynh rất mệt mỏi, đệ nhớ là đã lâu huynh chưa được nghỉ ngơi. Bây giờ chúng ta đến suối nước nóng một chuyến, huynh thấy được không?”. Viêm Huyền kiên trì nói.

Viêm Hoàng hí hóp suy nghĩ quan sát Viêm Huyền, hắn cảm thấy có gì đó không đúng, rốt cuộc tiểu tử này đang tính toán cái gì?

“Hôm nay đệ bị làm sao vậy?”.

“Đệ chỉ quan tâm đến huynh thôi mà”. Viêm Huyền cố gắng ra vẻ tự nhiên nhưng thật ra lòng bàn tay của hắn đang đổ mồ hôi.

“À?”. Viêm Hoàng nhưрон mảy

“Sao, huynh nghi ngờ rằng đệ có ý đồ gì à?”. Viêm Huyền biết Viêm Hoàng đang nghi ngờ hắn nên hắn phải tiên hạ thủ vi cường [1].

[1] Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước chiếm lợi thế.

Viêm Hoàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi đột nhiên quay đầu lại, dùng đôi mắt màu tím nhìn thẳng vào Viêm Huyền.

“Nói cũng phải, nếu như đệ muốn vị trí này thì nó đã sớm là của đệ”. Viêm Hoàng nghiêm túc nói.

“Huynh... Huynh đừng có nói giỡn, vị trí này huynh cứ giữ lại cho mình, đệ còn rất nhiều điều chưa được học....”. Viêm Huyền cảm thấy mồ hôi lạnh túa ra, hắn sợ đột nhiên Viêm Hoàng nổi điên sẽ ra một đạo thánh chỉ.

Viêm Hoàng vẫn biết Viêm Huyền không có hứng thú với vương vị, nhưng đôi khi hắn lại hi vọng Viêm Huyền nghĩ đến, như thế hắn có thể không phải là một “Quý vương” trong miệng mọi người.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cũng không có ý định xử lý công việc nữa, vì thế đứng lên nói với Viêm Huyền: “Đi thôi”. Có lẽ hắn nên nghỉ ngơi thật tốt.

“Cha, cha vừa nói cái gì?”.

Một tiếng thét chói tai truyền đến từ trong phòng Túc gia, người không biết chuyện sẽ cho rằng trong đó vừa xảy ra án mạng, bởi vì tiếng thét thảm thiết kia khiến người ta run như cây sậy, nói thẳng ra là rất khủng bố.

“Từ Nguyệt.... Con đừng như vậy, con nghe cha nói đã....”. Túc Dịch Trung đối mặt với sự giận dữ của con gái sợ đến mức run rẩy cả người.

“Nói? Còn có thể nói cái gì? Cha còn muốn giải thích cái gì?”.

Từ Nguyệt khoanh tay trước ngực giận dữ nhìn sắc mặt trắng bệch của cha, rất muốn ném ông xuống Thái Bình Dương cho cá mập ăn, hay ném đến Châu Phi cho sư tử lột da cũng là một ý hay.

“Từ Nguyệt....”. Người cha đáng thương chỉ có thể nhắm mắt vô tội nhìn con gái.

“Không thương lượng!”. Túc Tử Nguyệt hất mặt không nhìn cha.

“Tứ Nguyệt....”.

“Con không nghe, không nghe, không nghe”. Túc Tử Nguyệt mặt mày vẫn xanh lét.

“Tại sao con không tin cha? Đây là nhiệm vụ của con....”. Túc Dịch Trung ủy khuất nói.

“Con mặc kệ nó là cái sứ mệnh chó má gì cũng không muốn biết những chuyện cha nói, con chỉ biết bây giờ con đang rất bận, không rảnh để đề ý đến sự sống chết của người khác”. Túc Tử Nguyệt không phải là người máu lạnh như vậy nhưng yêu cầu lần này của cha rất quá đáng, cô mặc kệ!

“Nhưng.... Đây là trách nhiệm của con....”. Lần này nguy rồi, nếu Tứ Nguyệt không tin lời ông nói thì không xong rồi.

“Cái gì gọi là trách nhiệm của con? Trên thế giới này có bao nhiêu người sao lại chọn con? Cha, con biết cha biết được quá khứ, đoán được tương lai nhưng con là con gái của cha, dù cha có muốn giúp một tay cũng không thể ném con đến một nơi quý quái, cái gì cũng không biết được!”.

“Tứ Nguyệt, cha biết như thế không công bằng cho con nhưng tất cả đều là số mệnh!”. Đúng vậy, từ mấy trăm năm trước số trời đã quyết, cả hắn cũng không thể làm trái.... Túc Dịch Trung bất đắc dĩ lắc đầu thờ dài nói.

“Cha nói thật?”. Túc Tử Nguyệt thấy cha hiếm khi nghiêm túc như vậy, cô không thể không bắt đầu tin.

“Ài, Tứ Nguyệt, mặc kệ con tin hay không thì chuyện này cũng chỉ có con mới có năng lực giải quyết. Với lại đã đến thời điểm đó rồi, nếu không đưa con đến bên đó thì con người bên đó sẽ sống như trong địa ngục. Chẳng nhẽ con nhẫn tâm đứng nhìn sao?”. Túc Dịch Trung đau lòng nói.

Túc Tử Nguyệt nghiêm túc quan sát Túc Dịch Trung —— người cha đã nuôi cô mười tám năm.

Cô vẫn biết mình là cô nhi được cha đem về nuôi nhưng trước giờ cô chưa bao giờ thấy khổ sở bởi vì cha rất thương cô, cũng rất yêu cô. Cha làm tất cả những gì một người cha nên làm, không chút ngần ngại.

Cho nên cô không bao giờ nghĩ mình là một đứa trẻ không ai cần, không bao giờ nghĩ mình đáng thương, mỗi ngày cô đều cùng cha sống rất vui vẻ.

Bọn họ luôn cùng nhau chơi, cùng nhau cười, cùng nhau chinh người,... Đối với cô mà nói thì cha không chỉ là một người cha, mà còn là bạn của cô.

“Cha nói nghiêm túc?”. Túc Tử Nguyệt nghiêm túc nhìn Túc Dịch Trung.

“Tứ Nguyệt....”.

Cô chưa từng nhìn thấy cha nghiêm túc như vậy, nếu có thể cô hi vọng mình không bao giờ được nhìn thấy, nhưng đáng tiếc trời không chiều lòng người.

“Cha đã sớm biết sẽ có một ngày như thế này, đúng không?”. Cô đau lòng nói.

“Tứ Nguyệt....”. Túc Dịch Trung đang muốn giải thích nhưng lại bị Tứ Nguyệt cắt đứt.

“Đừng nói nữa! Con biết, con biết con không phải là con gái ruột của cha cho nên sự tồn tại của con không quan trọng với cha, có phải không?”. Túc Tử Nguyệt tức giận kêu lên. Cô vẫn cho rằng cha sẽ không bao giờ không cần cô, cô vẫn luôn nghĩ thế.

Đột nhiên Túc Dịch Trung tát cho Tứ Nguyệt một cái, trong mắt tràn đầy sự không đành lòng.

“Mặc kệ chuyện gì xảy ra, con vĩnh viễn là con gái của cha!”. Túc Dịch Trung hết sức thận trọng tuyên bố với Túc Tử Nguyệt.

Túc Tử Nguyệt vuốt gò má của cô, kinh ngạc nhìn Túc Dịch Trung đang hoàn toàn nghiêm túc.

“Vậy tại sao cha không cần con nữa”. Trong ánh mắt của cô tràn đầy khổ sở.

“Đứa ngốc, không phải là cha không cần con nữa mà là cha không thể không để cho con đi. Tương lai của con ở đó, con cũng sẽ gặp được người trong định mệnh của con ở đó, tất cả mọi thứ của con đều ở đó, cho nên cha không thể ép con ở lại thế giới này”.

Túc Dịch Trung ôm Túc Tử Nguyệt. Có trời mới biết hắn không nỡ bỏ đứa con gái ngoan ngoãn hoạt bát như thế nào. Đáng tiếc, tất cả đã là số mệnh, không thể sửa đổi, haizz!!

“Không thể không đi sao?”. Túc Tử Nguyệt ai oán hỏi.

“Haizz, cha không thể ích kỷ như vậy. Mặc dù cha rất muốn nhưng mà không thể”.

“Vậy thì khi nào con phải đi?”. Cô không nỡ rời khỏi cha.

“Mười hai giờ đêm”. Bây giờ chỉ còn vài phút, Túc Dịch Trung càng ôm chặt con gái hơn.

“Nhanh như vậy? Tại sao đến bây giờ cha mới nói cho con biết?”. Túc Tử Nguyệt không tin được ngẩng đầu nhìn cha.

“Nếu như nói cho con biết sớm thì sẽ càng khó khăn hơn”.

Túc Dịch Trung xoa xoa gương mặt của Túc Tử Nguyệt, yêu thương nhìn chăm chú. Chẳng bao lâu nữa cô con gái xinh đẹp của hắn sẽ phải chấp tay nhường cho người ta rồi, hắn thật không nỡ!

“Cha, con đi rồi, cha có nhớ đến con hay không?”.

“Tất nhiên rồi, con là con gái ngoan nhất, dễ thương nhất, giỏi nhất...”. Túc Dịch Trung nhìn con gái, trước mắt nổi lên một mảnh sương mù dày đặc.

“Nếu con đến đó bị người ta khi dễ thì làm sao?”. Túc Tử Nguyệt khổ sở nói.

“Sẽ không, con là cô con gái dũng cảm nhất, kiên cường nhất, con sẽ không để người khác tự nhiên khi dễ con...”.

Mảng sương mù càng lúc càng đến gần, Túc Dịch Trung biết đã đến lúc phải chia ly, hắn cúi đầu hôn nhẹ lên trán của con gái.

“Tử Nguyệt, mặc kệ xảy ra chuyện gì, con hãy nhớ những lời cha dạy, vấp ngã....”.

“Phải tự mình đứng lên; bị người khác khi dễ phải đòi lại gấp bội; thời điểm không vui, muốn khóc cũng không cần nhẫn nhịn, có phải không cha?”. Túc Tử Nguyệt lau đi một giọt nước mắt, mỉm cười nhìn Túc Dịch Trung.

“Cha, con yêu cha, cảm ơn cha đã rất tốt với con trong thời gian qua, cảm ơn cha đã dạy con nhiều việc, cảm ơn cha đã thương yêu con bao lâu nay, cảm ơn cha....”. Cô không muốn khóc nhưng nước mắt cứ chảy xuống, cô gơ tay dùng sức lau mặt.

“Đưa bé ngốc, đừng có vừa khóc vừa cười. Sang bên đó phải tự chăm sóc mình cho thật tốt....”. Cặp mắt Túc Dịch Trung cũng đỏ hoe.

“... Dịch Trung..... Thời điểm đã đến....”.

Một giọng nói mơ hồ cắt đứt đoạn đối thoại của hai cha con. Túc Tử Nguyệt ngẩng đầu tìm chỗ phát ra tiếng nói lại bị mảng sương mù lớn dọa sợ.

“Đến lúc rồi”. Túc Dịch Trung biết không thể trì hoãn, hắn đặt tay lên vai con gái.

“Con gái, dù ở đâu cũng phải kiên cường lên, dù gặp phải chuyện gì cũng không được nhận thua sớm, như thế thì con mới tìm được hạnh phúc..... Nhớ kỹ, không nên dễ dàng nhận thua....”.

“Cha... Aaaaaa.... ...”.

Túc Tử Nguyệt còn chưa kịp nói đã bị Túc Dịch Trung đẩy vào trong làn sương mù.

Bóng dáng của Túc Tử Nguyệt bị một phiến sương mù trắng muốt phủ kín, cuối cùng khi sương mù từ từ rút đi Tử Nguyệt cũng theo đó biến mất.

“Tử Nguyệt, hi vọng con sẽ dũng cảm nghênh đón tất cả những cửa ải khó khăn, cha tin tưởng nhất định hạnh phúc sẽ đến với con.....”.

Túc Dịch Trung không đành lòng, nhìn mãi vào nơi mà Tử Nguyệt biến mất.

Viêm Hoàng và Viêm Huyền dẫn hai thị vệ thân cận cười ngửa chạy thẳng đến rừng trúc bên ngoài kinh thành. Viêm Huyền thấy rừng trúc đã ở phía trước, hắn kéo dây cương ghim ngựa lại. Viêm Hoàng không hiểu quay đầu lại nhìn Viêm Huyền.

“Đệ nghĩ một mình huynh vào đó tắm rửa và nghỉ ngơi là được, đệ và Chích, Dương sẽ đợi huynh ở ngoài”.

“Hả?”. Viêm Hoàng nhướn đôi mày rậm, càng lúc càng không hiểu hành động của Viêm Huyền.

“Chuyện này.....”. Người ở bên trái tên là Chích đang muốn mở miệng nói thì bị Viêm Huyền điểm huyệt nói.

“Mặc dù chúng ta là huynh đệ nhưng dù gì huynh cũng là một vị vua, việc gọi thẳng tên huy đã là quá phận rồi, nếu như còn tắm cùng thì sợ rằng mọi người sẽ càng bàn tán, đệ không muốn việc đó xảy ra”.

Viêm Hoàng nghe Viêm Huyền nói thế càng cảm thấy kỳ quái, càng làm cho hắn tò mò, không biết bên trong rừng trúc kia có gì để Huyền mất công sức dẫn hắn đến đây.

“Được”. Viêm Hoàng gật đầu đồng ý, một mình vào rừng trúc để ba người ở đó.

“Huyền gia, tại sao lại cố làm ra vẻ huyền bí như thế?”. Lần này người nói là thị vệ bên phải —— Dương.

“Nhà tiên tri đã nói: ‘Ngọn lửa màu tím sắp thành ngọn lửa mạnh cháy hùng hực, nếu không ngăn cản sẽ phá hủy thiên địa’”. Viêm Huyền nhẹ giọng nói.

“Ngọn lửa màu tím có phải ám chỉ.... Vương?”. Chích sợ hãi kêu lên.

“Nếu thật như thế thì đưa Vương đến khu rừng trúc này có tác dụng gì?”. Dương không hiểu nhà tiên tri có tính toán gì.

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng nhà tiên tri đã nói trong rừng sẽ xuất hiện người có thể giúp chúng ta tránh khỏi khó khăn này”.

“Thật sự?”. Dương giương mắt nhìn rừng trúc xanh tươi.

“Thử xem sao, dù sao lời nhà tiên tri nói thường là sự thật”. Viêm Huyền cũng nhìn về phía cánh rừng.

Chích không nói lời nào, không thể làm gì khác nên cũng nhìn về phía rừng trúc. Hắn chỉ hi vọng ông trời phù hộ sẽ xuất hiện người có thể giải trừ kiếp nạn đó. Nếu như Vương nổi nóng thì tất cả sẽ xong đời.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Viêm Hoàng rất nhanh đã tìm được suối nước nóng như lời của Viêm Huyền, hắn nghiêng người xuống ngựa, để mặc con ngựa đi lại xung quanh.

Hắn đi về phía suối nước nóng, cởi quần áo, rồi vùi cả thân hình cường tráng vào trong nước, ngửa đầu tựa vào một tảng đá lớn nổi lên, hưởng thụ nước suối thiên nhiên.

Quả thật như Huyền nói, đây là nơi mà người ta có thể thả lỏng tâm tình, vừa yên tĩnh vừa thanh u [1], giống như có thể quên đi mọi thứ....

[1] thanh u: thanh tịnh và đẹp

“Aaaaaa....”.

Đột nhiên một tiếng kêu sợ hãi vang lên làm Viêm Hoàng tỉnh lại, hắn nhíu mày thật sâu.

Đồng.... ...

Viêm Hoàng khó tin nhìn vật lạ từ trên trời rơi xuống, thẳng tắp rơi vào trong nước.

“Khụ khụ.... A, Shit, có chuyện gì vậy? Khụ khụ....”. Túc Tử Nguyệt chặt vật ổn định thân mình trong nước, trong lòng thầm nghĩ may mà mình biết bơi nếu không thì chết chắc.

Viêm Hoàng chăm chú nhìn vào “đồ vật” bỗng nhiên xuất hiện.

Âm thanh kia nghe giống như là do người phát ra, hơn nữa còn là một nữ nhân! Chân mày Viêm Hoàng càng nhíu chặt.

Đây chính là sự ngạc nhiên mà Huyền muốn cho hắn thấy sao? Một nữ nhân từ trên trời rơi xuống?

Sau khi hít thở bình thường Túc Tử Nguyệt mới quan sát hoàn cảnh xung quanh.

“Đây rốt cuộc là nơi quý quái gì? A.....”. Đôi tay Túc Tử Nguyệt khẽ che đôi mắt, sợ mình sẽ kêu lớn hơn..

Nàng..... Nàng đang nhìn thấy cái gì? Dùng sức dụi mắt lần nữa mới nhìn lại, lần này nàng khẳng định mình không nhìn nhầm, ở đó thực sự có người, hơn nữa còn là một —— nam nhân không mặc gì. [2]

[2] Nguyên tác ở đây là lộ ra trọn vẹn nam nhân :D

“Người.... Người.... ... Người là ai?”. Thật may là suối nước nóng này khá rộng cho nên nàng có thể cố gắng giữ khoảng cách với hắn. Túc Tử Nguyệt không ngừng bơi cách xa Viêm Hoàng.

“Có lẽ ta hỏi nàng lời này mới đúng!”. Viêm Hoàng nhìn nữ nhân trước mắt này nhạo báng, nàng lại không biết hắn là ai?

“Là ta hỏi người trước, người nên trả lời ta mới đúng”.

Túc Tử Nguyệt không vui trừng nam nhân trước mắt, tại sao nàng lại cảm thấy người này cười thật chói mắt, dường như có ý tứ khinh thường?

“Đừng có giả bộ, có phải Huyền gọi nàng tới đây không?”.

Viêm Huyền nghĩ được một biện pháp “thả lỏng” rất tốt.

“Cái gì, người đang nói cái gì?”. Túc Tử Nguyệt không hiểu hắn đang nói cái gì, cái gì Huyền, có ý gì?

“Nàng muốn chơi trò chơi sao? Nhưng ta không có hứng thú cùng nàng chơi đùa rồi!”.

Viêm Hoàng mở đôi mắt tà mị đánh giá nữ nhân trước mặt.

Thành thật mà nói thì ánh mắt của Huyền không tệ lắm. Nữ nhân này bề ngoài xinh đẹp, da dẻ trắng nõn nà, khuôn mặt mềm mại đáng yêu, đôi mắt to cương nghị [3], đôi môi hồng nõn non mềm.... Viêm Hoàng quan sát xuống bên dưới, ánh mắt càng trở nên thâm trầm...

[3] cương nghị: cương quyết + nghị lực

Nàng mặc một bộ quần áo kì quái ướt đầm dính chặt vào thân hình mảnh khảnh, những nơi nữ tính mềm mại trên người nàng hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn làm bụng dưới vọt lên một cổ nóng rực.

“Đến đây”. Hắn trầm giọng ra lệnh.

“Dựa vào cái gì?” Đùa à, gọi nàng đến thì nàng phải đến sao? Hắn nghĩ mình là ai?

Nàng công nhận tên này trông rất đẹp trai.... nhưng nàng không biết hắn, hắn dựa vào cái gì có thể ra lệnh cho nàng?

Viêm Hoàng tức giận tròn mắt nhìn nữ nhân này. Nàng dám phản kháng hắn? Cho đến bây giờ chưa ai dám cãi lời hắn cả.

Giờ tay cầm đai lưng trong đồng quần áo, hắn nhẹ nhàng dùng sức ném về phía nàng, trong giây lát Túc Tử Nguyệt đã rơi vào trong ngực hắn.

Túc Tử Nguyệt kinh ngạc, rõ ràng một lúc trước nàng cách hắn rất xa, tại sao bây giờ lại như thế này?

“Buông ta ra!”. Túc Tử Nguyệt tức giận quay mặt nhìn vào khuôn mặt tuấn mĩ kêu to.

Cái tên ghê tởm này! Hiện tại đang ở đâu nàng cũng không biết, vậy mà lại rơi vào tình cảnh này? Khó chịu hơn nữa là.... tên này còn chưa mặc quần áo vào.

Cha ơi, rốt cuộc cha đưa con đến chỗ quái quỷ nào vậy? Túc Tử Nguyệt kêu thảm trong lòng.

“Nàng thật không ngoan, nàng nghĩ bây giờ nàng có thể thoát được sao?”.

Viêm Hoàng nâng cằm của nàng lên để nàng nhìn kỹ đôi mắt màu tím, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng.

“Người...”.

Vốn định mắng to nhưng sau khi nhìn thấy cặp mắt màu tím Túc Tử Nguyệt ngây người. Nàng chưa thấy ai có con ngươi màu tím, lại là màu tím xinh đẹp như thế, rất đẹp mắt.

Quả nhiên ai cũng sợ hãi đôi mắt tím của hắn, lòng của Viêm Hoàng lại rơi xuống vực sâu.... Con tức giận lại vọt lên.

Viêm Hoàng nắm chiếc cằm xinh xắn của Tử Nguyệt, không báo trước cúi đầu chiếm lấy đôi môi đỏ tươi của nàng, tàn khốc gặm xéo thô bạo giống như trả thù.

“Ách...”.

Túc Tử Nguyệt bị sự tấn công bất thành linh làm cho tỉnh lại. Tại sao lại thế này? Nàng đang bị một nam nhân xa lạ hôn?!

“Ừm...”.

Từ Nguyệt dùng sức để thoát khỏi sự khống chế của Viêm Hoàng nhưng lực bất tòng tâm, sức lực của nàng không thể so được với hắn.

Viêm Hoàng dùng sức mút lấy đôi môi của nàng, bàn tay nhẹ nhàng dùng sức khiến nàng phải mở miệng, thừa dịp đó lưỡi của hắn tiến quân thần tốc, có ý triển miên với đôi môi mềm mại của nàng.

Túc Tử Nguyệt bị hôn đầu óc có chút choáng váng, nàng cảm thấy như trời đất đang quay cuồng, tại sao có thể như vậy? Tại sao toàn thân của nàng như mất đi hết sức lực? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ là một cái hôn không thỏa mãn được Viêm Hoàng, vì vậy tay hắn dúi xuống xé rách quần áo trên người nàng, ung dung vuốt ve nơi đầy đà của nàng.

“Ừm... dừng...”.

Khi Túc Từ Nguyệt nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, sau đó lại cảm thấy một bàn tay to, thô ráp của ai đó đang làm gì nàng, nàng rất muốn phản kháng nhưng lại không thể động đậy.

Với sức lực của nàng thì dù có giấy giũa cũng không là gì với Viêm Hoàng, dù có liễu mạng chống cự cũng không ngăn cản được hắn.

Hơi thở nóng rực của Viêm Hoàng mãnh liệt bao quanh toàn thân nàng, môi lưỡi không ngừng trêu chọc trong miệng nàng, mà bàn tay cũng không kiêng dè vuốt ve ngực của nàng. Túc Từ Nguyệt giấy giũa cũng không thoát ra được chỉ có thể để mặc hắn xâm phạm.

Một bàn tay khác của Viêm Hoàng dùng ở hông của nàng, kéo nàng dính sát vào hắn, người nàng trần trụi dính sát vào lồng ngực cũng trần trụi của hắn.

Sau khi tàn sát xong đôi môi đỏ mọng của nàng, đôi môi của hắn cũng rời khỏi đôi môi của nàng nhưng không thả nàng ra mà lưỡi của hắn nhẹ nhàng tí mỉ liếm vành tai xinh xắn của nàng, làm nàng khẽ run.

Viêm Hoàng nhẹ giọng cười, đầu lưỡi tà ác liếm xuống dưới, nhẹ nhàng xẹt qua gò má sau đó lưu luyến dừng lại ở cổ nàng. Lúc này bàn tay đang dùng ở trên eo cũng dời lên trên tập kích bên còn lại, ngón tay càng càn rỡ nắm nhẹ nụ hoa đã đứng thẳng của nàng.

“A... Dừng tay!”. Ý thức được hành động thân mật của Viêm Hoàng, Túc Từ Nguyệt sợ hãi muốn đẩy hắn ra.

Người này là ai? Sao lại làm thế với mình? Đầu óc Túc Từ Nguyệt trống rỗng, không thể suy nghĩ được.

Giờ phút này nàng chỉ mong có thể thoát khỏi sự trói buộc của nam nhân này, nhưng dù nàng có giấy giũa như thế nào thì hắn vẫn có thể dễ dàng ngăn chặn nàng. Túc Từ Nguyệt cảm thấy hoảng sợ, nàng chưa bao giờ nghĩ mình có thể gặp phải tình huống như thế này.

Viêm Hoàng đột nhiên ôm lấy cổ nàng, bế nàng về bên hồ, đặt lưng trên phiến đá, thân thể to lớn chen vào giữa hai chân nàng, sau đó nghiêng người hung hăng mút chặt nụ hoa phấn hồng đã nở rộ.

“Không...”. Hai chân Túc Từ Nguyệt đập lung tung, liễu mạng muốn kháng cự cảm giác tê dại mà hắn gây ra cho nàng.

Không để ý đến sự phản kháng của Túc Từ Nguyệt, Viêm Hoàng hung hăng xé nốt chỗ quần áo trên người nàng. Trong nháy mắt, trên người nàng chỉ còn một cái tiểu khố [4].

[4] tiểu khố: quần nhỏ ~~!

“Dừng tay!”. Túc Từ Nguyệt nỗ lực kéo lại tâm trí đang rối loạn, muốn ngăn cản chuyện hoang đường này lại.

“Tên đáng chết, ngươi không thể làm như thế với ta! Vô lại...”. Rốt cuộc nàng không nhịn được chửi hắn, nàng mặc kệ cái gì là giáo dục, bây giờ nàng chỉ muốn thoát khỏi chỗ này.

Nghe Túc Từ Nguyệt văng tục, Viêm Hoàng nhún mày không vui.

“Ngu ngốc, sớm biết thế này thì sao lại đồng ý với giao dịch đó? Ta không phải là thánh nhân, càng không phải là quân tử!”. Viêm Hoàng vẫn nghĩ nàng là nữ nhân mà Viêm Huyền phái đến tầm cùng hắn.

“Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì, buông ra!”. Túc Từ Nguyệt muốn tách ra khỏi tư thế mập mờ này.

“Ngốc, ta đã nói là ta không có hứng chơi đùa với nàng!”.

Viêm Hoàng trực tiếp hôn lại cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hắn không có thời gian rảnh rỗi nghe nàng kêu loạn.

Hắn dùng sức ngăn Túc Từ Nguyệt, một tay dễ dàng khống chế hai tay của nàng, mà môi của hắn vẫn thưởng thức hương vị ngọt ngào của nàng.

Viêm Hoàng khẽ liếm láp cái cổ đẹp đẽ, thỉnh thoảng gặm cắn, thỉnh thoảng mút, trên da thịt trắng nõn của nàng hiện lên những dấu đỏ thẫm, lộ ra trên màu da trắng hồng, càng nhìn càng mê người.

Cái miệng tham lam hình như vẫn chưa được thỏa mãn, môi lưỡi Viêm Hoàng đi tới nụ hoa màu hồng đứng thẳng. Đầu tiên đầu lưỡi hắn đảo quanh đỉnh nhũ, sau đó mút vào....

Túc Từ Nguyệt không hiểu nam nhân này đã làm gì nàng? Nàng cảm thấy cả người nóng ran, môi lưỡi của hắn đi đến đâu đốt lên ngọn lửa ở đó.

Ông trời, ai đến nói cho nàng biết đã xảy ra chuyện gì? Toàn thân nàng mềm nhũn và cảm giác tê dại ngứa ngáy này là cái gì?

Chẳng biết từ lúc nào bàn tay Viêm Hoàng đã thăm dò vào giữa đôi chân thon dài của Túc Từ Nguyệt, ngón tay tà ác càn rỡ dò vào trong tiểu khố, xoa nắn nụ hoa tư mật của nàng...

“Không... Không được.....”. Túc Từ Nguyệt bị hành động này của hắn dọa, muốn khép hai chân lại nhưng vì thân hình cao lớn của hắn mà nàng không thể làm được.

Người này muốn làm cái gì? Làm sao hắn lại làm như thế với nàng? Làm sao tay của hắn có thể đưa vào.... Gương mặt xinh đẹp của Túc Từ Nguyệt ửng đỏ.

Túc Từ Nguyệt chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi. Nhưng đối mặt với khí phách của nam tử xa lạ này nàng lại cảm thấy sợ... Trong mơ hồ nàng biết mình sẽ không thoát được lần này.

Viêm Hoàng dễ dàng khóa trụ thân thể của nàng, sau đó dùng một tay gạt tiểu khố của nàng, ngón tay tà ác càng thêm can rở xâm phạm nơi tư mật của nàng.

“Suyt, ngoan ngoãn nghe lời”.

Viêm Hoàng nghiêng người hôn môi nàng, nuốt hết những âm thanh kháng nghị của nàng, mà ngón tay thon dài vẫn dò xét nơi cấm địa.

“A, dừng tay...” Nóng quá, thật là nóng quá. Túc Từ Nguyệt cảm thấy lý trí như muốn bỏ nàng, tất cả các giác quan của nàng đều bị người nam nhân này chiếm lấy, nàng không thể suy nghĩ cũng không cảm giác được.

“Dừng tay.... Ta sợ không thể làm theo ý nàng rồi....”. Viêm Hoàng khẽ cười, ngón tay đùa bỡn nụ hoa mỹ lệ núp trong cánh hoa.

“Không.. dừng tay....”. Túc Từ Nguyệt thở hổn hển, nàng là người mới nếm thử trái cấm, làm sao có thể chịu đựng được sự trêu chọc của Viêm Hoàng.

“Không cần? Vậy.... Đây là cái gì?”.

Ngón tay của hắn cuồng vọng xâm chiếm nơi tư mật đã ẩm ướt, hai ngón tay xoa nắn hai cánh hoa....

“A.....”. Từ Nguyệt thở khê ra tiếng, nàng không thể kháng cự lại cảm giác nóng rực đang truyền đến. Lúc này nàng chỉ có thể dựa hoàn toàn vào người của Viêm Hoàng.

“Xem kìa, nàng đã ướt như thế này rồi, có phải nàng cũng muốn?”. Viêm Hoàng ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng cười.

“Không phải... Không phải như thế”. Túc Từ Nguyệt ra sức lắc đầu, nàng không muốn nhưng sao thân thể nàng không nghe lời nàng?

“Tiểu Phiến Từ [5], nàng muốn phải không?”.

[5] phiến tử: là kẻ lừa đảo, lừa gạt.

Viêm Hoàng dùng một ngón tay thăm lam dò xét tiểu huyết của nàng, muốn nàng ra càng nhiều chất lỏng ngọt ngào.

“A.... Không cần!”.

Túc Từ Nguyệt không làm được gì ngoài run rẩy, những việc hắn làm quá xa lạ, quá kích thích. Nàng không thể làm được gì, chỉ có thể mặc Viêm Hoàng đốt cháy từng chỗ trên người nàng.

Viêm Hoàng chăm chú nhìn nơi tư mật đã sớm ướt át vì bị hắn trêu chọc, đôi mắt tím càng tối thêm vài phần.

Đôi tay tách đôi chân trắng nõn, nơi kín đáo hồng nhuận ướt đẫm hoàn toàn rơi vào trong tầm mắt hắn, hô hấp của hắn càng thêm dồn dập.

(Editor: *phụt máu* *chùi chùi* *tiếp tục dòn*)

Thấy hắn nhìn thẳng nơi tư mật của nàng không chút kiêng kỵ, Túc Từ Nguyệt khó chịu đỏ mặt, đôi tay dùng sức đánh vào người trước mặt.

“Ngươi buông ta ra! Buông ra... A.....”.

Viêm Hoàng không quan tâm sự kháng cự của nàng, đầu chọt cúi xuống, đầu lưỡi khẽ liếm nụ hoa đã đỏ bừng mà ngón tay ở trong cơ thể nàng cũng bị nàng mút chặt.

Nàng ẩm áp, bao chặt ngón tay hắn. Hắn không nhịn được bắt đầu di chuyển ngón tay còn lưỡi vẫn liếm láp cánh hoa xinh đẹp của nàng...

“A.....”.

Túc Từ Nguyệt không chịu nổi nhiệt tình của hắn, hai tay vô lực muốn đẩy đầu hắn đang chôn giữa hai chân nàng ra nhưng không ngờ hắn lại đưa thêm một ngón tay nữa thăm dò ——

“Đau.... A.....”.

“Ông trời! Nàng thật chặt.....”. Hai ngón tay của Viêm Hoàng đang bị hạ thể của nàng gắt gao bọc lại.

Môi của hắn vẫn tiếp tục đảo ở nơi tư mật của nàng, ngón tay thì từ từ lướt động trong cơ thể nàng, từ chậm đến nhanh cho đến khi trong cơ thể nàng

không chịu nổi co rút một trận... Thân thể Túc Từ Nguyệt mềm nhũn chỉ có thể dựa trên tảng đá.

Viêm Hoàng liếm láp khoe miệng sau đó đứng thẳng điều chỉnh thân thể của nàng đến độ cao vừa phải, đôi tay nâng hai chân của nàng sau đó đặt nóng rực to lớn của hắn vào miệng tiểu huyết thử thăm dò.

Túc Từ Nguyệt không hiểu hắn còn muốn làm cái gì, vô lực mở mắt thì bị một màn trước mắt dọa sợ.

“Không... Không cần.... Người định làm gì?”.

Ông trời, hắn thật to! Không phải là hắn muốn đem “cái đó” nhét vào trong cơ thể nàng chứ? Vậy thì sẽ xé rách nàng mất.... Túc Từ Nguyệt sợ hãi muốn trốn sự xâm phạm của hắn.

“Ngoan, đừng âm ỉ, cái này sẽ thỏa mãn nàng hơn cả ngón tay”. Viêm Hoàng tà khí cười.

Mặc kệ sự cự tuyệt của nàng, Viêm Hoàng đợi đã thấy đau, làm sao có thể dừng lại? Hắn đẩy hông một cái, khổng lồ nóng rực hung hăng đâm sâu vào hoa tâm của nàng.

“A... Thật là đau.....”. Túc Từ Nguyệt thở hổn hển, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Viêm Hoàng nhũn mảy, biết nàng khó chịu. Nhưng nàng không phải là nữ nhân Viêm Huyền tìm đến sao? Tại sao lại là một xử nữ?

“Đừng lộn xộn”. Viêm Hoàng chỉ có thể dùng ý chí còn sót lại kiềm chế mình không luật động trong tiểu huyết khí chặt của nàng, chờ thân thể nàng thích ứng với sự hiện hữu của hắn.

Chết tiệt! Nàng thở hổn hển làm bụng dưới càng hút chặt khổng lồ của hắn. Hắn cắn răng chịu đựng sau đó thử trấn an nàng.

“Thả lỏng, nàng thả lỏng ra, thích ứng với cảm giác có ta trong cơ thể, sẽ không sao đâu....”

Túc Từ Nguyệt nghe lời thả lỏng vì nàng rất đau, sau đó dần dần nàng đỡ đau hơn.

Đến lúc này Viêm Hoàng không đợi được nữa, hắn rút ra rồi lại động thân đi vào, không ngừng đâm chọc trong cơ thể nàng.

“A....A.... ”.

Túc Từ Nguyệt ôm chặt lấy người hắn, mặc hắn làm gì thì làm, cho đến khi hắn bắn ra dịch nóng vào trong cơ thể nàng, rốt cuộc nàng không chịu nổi, ngất đi.

Lúc Viêm Hoàng ra khỏi rừng trúc trời đã tối, ba người ở bên ngoài thở một hơi như trút được gánh nặng.

“Hoàng huynh, cuối cùng huynh cũng ra, đệ đang nghĩ có nên đi vào tìm huynh không...”.

Lời nói của Viêm Huyền bị người được ôm trong lòng Viêm Hoàng làm im bật, không biết nói tiếp như thế nào, chỉ có thể ngẩng ra nhìn.

“Đây là cái gì?”. Viêm Huyền cau mày phỏng đoán. Chẳng lẽ là người mà nhà tiên tri đã nói đến.

“Nàng không phải là ngọc nhiên đệ dành cho huynh sao?”. Viêm Hoàng ôm chặt nàng, bảo hộ trong ngực.

“Đệ? Làm cái gì cơ?”. Viêm Huyền không hiểu.

“Không phải đệ tìm nữ nhân này đến cho huynh sao?”. Viêm Hoàng nhướn lông mày.

“Đệ không có tìm ai đến đây cả”.

Đó là một nữ nhân? Chẳng lẽ người mà nhà tiên tri đã nói là nữ nhân đang nằm trong ngực Viêm Hoàng? Không thể nào, nhà tiên tri bị váng đầu à? Một nữ nhân làm sao có thể ngăn được Viêm Hoàng? Viêm Huyền bắt đầu nghi ngờ năng lực của nhà tiên tri.

“Thật sao?”.

Viêm Hoàng cúi đầu nhìn bóng dáng mềm mại trong ngực. Xem ra phải chờ nàng tỉnh lại mới có thể biết được chân tướng.

“Thôi được, chúng ta về thành”.

Viêm Hoàng không nói gì, thúc ngựa về thành, ba người sau lưng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Trên chiếc giường to lớn có một bóng dáng mảnh khảnh, nàng khẽ động thân mình sau đó chậm rãi mở cặp mắt mệt mỏi.

Túc Tử Nguyệt trừng mắt, nhìn khung cảnh xa lạ sau đó có cảm giác đau đớn lan tràn.

Ông trời! Đây là đâu? Tại sao nàng cảm thấy đau, rất đau? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Từ Nguyệt muốn xuống giường, không ngờ hai chân vừa đặt xuống đất cả người nàng mềm nhũn ngã trên mặt đất. Sau đó nàng phát hiện mình không mặc quần áo!

Cúi đầu nhìn, trên người đầy những vết xanh xanh tím tím!

“Ông trời!”. Nàng thở mạnh một cái.

Đó không phải mộng! Những cái đó.... Không phải là mộng sao?

Từ Nguyệt khiếp sợ nắm chặt tơ lụa mềm mại trong tay, không tin được mình lại gặp phải sự việc đó.

“Nàng đang làm gì vậy?”.

Viêm Hoàng bước vào tầm phòng [6] thấy Từ Nguyệt ngã ngồi trên mặt đất, gương mặt xinh đẹp ngẩn ngơ, hần bước đến ôm nàng về giường.

[6] tầm phòng: phòng ngủ.

Túc Tử Nguyệt nhìn nam tử anh khí [7] trước mặt thì có phản ứng, nàng vung tay lên muốn đánh vào mặt hắn nhưng lại bị hắn ngăn lại.

[7] anh khí: khí khái hào hùng.

“Nàng làm cái gì vậy?”. Viêm Hoàng tức giận đỡ sự tấn công của nàng, bắt lấy cổ tay nàng.

“Ngươi là tên khốn kiếp đáng chết! Hạ lưu! Ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta....!”. Túc Tử Nguyệt tức giận hằm hừ, nước mắt lăn xuống hai má.

Tại sao nàng lại bị đối xử như thế? Nàng vẫn cho rằng loại chuyện đó chỉ có thể làm cùng người mình yêu. Cho dù ở cuộc sống hiện đại chuyện đó là bình thường, cho dù nàng bị bạn bè cười nhạo thì nàng vẫn giữ vững nguyên tắc của mình.

Nàng thừa nhận mình rất bảo thủ nhưng nàng cảm thấy loại chuyện đó chỉ hai người thật tình yêu nhau mới làm, nhưng cái tên nam nhân này lại có thể.... lại có thể....

“Tốt nhất là nàng mau thu hồi lời nói của mình lại”. Viêm Hoàng lạnh lùng nhìn nữ nhân trước mắt đang khóc lóc thương tâm.

Không có ai, chưa có một ai có thể mắng hắn! Mà hắn càng không cho phép một nữ nhân mắng hắn.

“Cái tên nam nhân xấu xa này! Làm sao ngươi lại có thể đối xử với ta như thế?”. Túc Tử Nguyệt không nghe Viêm Hoàng uy hiếp, nàng chỉ biết phải mắng cho hả giận.

“Đủ rồi! Đây là nơi ta thống trị, ta có quyền quyết định đối với nàng như thế nào, đừng có liều lĩnh mà âm ỉ với ta!”. Viêm Hoàng tức giận nắm lấy cảm nàng, bắt nàng nhìn vào đôi mắt tím của hắn.

“Ngươi đang nói chuyện hoang đường gì thế? Cho dù nơi này là địa bàn của ngươi thì ngươi cũng không có quyền ép buộc ta, ta không phải là người dễ....”. Túc Tử Nguyệt không chịu thua tiếp tục mắng.

“Rốt cuộc nàng nói đủ chưa?”.

“Không không, ta còn muốn mắng, ngươi là đồ khốn kiếp,... Ừm....”.

Toàn bộ lời mắng tức giận của Túc Tử Nguyệt đều bị Viêm Hoàng nuốt vào trong miệng, nàng tròn mắt nhìn hắn, đôi tay không ngừng đánh vào lồng ngực rắn chắc của Viêm Hoàng.

Viêm Hoàng nặng nề hôn Túc Tử Nguyệt, lần áp nàng trên giường, thân thể cường tráng đè ép không cho nàng động đậy.

Hắn lại làm như thế với nàng?! Túc Tử Nguyệt tức giận, nàng há mồm cắn... Mùi máu tanh truyền đến...

Viêm Hoàng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn nữ nhân phía dưới, không để ý đến vết máu trên khóe môi.

Túc Tử Nguyệt không nhận thua cũng nhìn chăm chăm vào Viêm Hoàng, nam nhân đang ở phía trên người nàng.

Nữ nhân này rất đặc biệt. Viêm Hoàng dòm thân, đứng bên giường quan sát bóng dáng nhỏ nhắn.

“Nàng tên là gì?”. Hắn rất hứng thú với nữ nhân này.

“Hừ!”. Túc Từ Nguyệt ngồi dậy lạnh lùng nhìn nam tử trước mặt.

“Ta nghĩ nàng còn chưa rõ ràng tình huống, ta nói lại một lần nữa, ta —— người thống trị cao nhất Viêm quốc, không chấp nhận bất cứ người nào vô lễ với ta, tốt nhất nàng đừng có chọc giận ta!”.

“Viêm quốc?!” Là cái nơi quý quái nào? Nàng chưa từng nghe qua. Túc Từ Nguyệt bắt đầu suy nghĩ tìm kiếm tin tức liên quan đến cái tên này nhưng nàng không thể nghĩ ra được một cái gì.

“Nàng là ai? Từ đâu tới? Có mục đích gì?”. Viêm Hoàng nhẫn nại hỏi lần nữa.

Túc Từ Nguyệt tức giận nhìn nam nhân cao cao tại thượng, người này dám dùng giọng điệu tra hỏi phạm nhân để hỏi nàng?

“Tại sao ta phải nói cho ngươi biết, hơn nữa ngươi là ai? Ta không biết ngươi, cũng chẳng biết cái nơi quý quái này! Ngươi là ai mà dùng giọng điệu đó nói với ta?”.

Viêm Hoàng ôm ngực nhìn nữ nhân quật cường trước mặt, lời nói của nàng làm hắn buồn cười.

“Nàng không biết đây là đâu, không biết ta là ai?”. Nữ nhân này nói lão già thật, nhìn vẻ mặt thành thật của nàng hắn rất muốn vỗ tay khen ngợi.

“Không biết là không biết”. Khuôn mặt Túc Từ Nguyệt vẫn rất quật cường.

“Đừng đóng kịch nữa! Nàng là gian tế do ai phái tới, mục đích là gì?”.

“Nếu như ta biết tại sao ta lại bị đưa đến cái nơi này thì cũng tốt”.

Cái gì mà gian tế với đóng kịch. Nói đến cùng thì nàng mới là người đáng thương vô tội nhất, tự nhiên bị đưa đến một nơi không quen thuộc, lại còn bị... Càng nghĩ càng cảm thấy rất uất ức, nước mắt lại rơi xuống.

“Đừng có dùng nước mắt để trốn tránh vấn đề”. Viêm Hoàng không thích nhìn thấy những giọt nước mắt trên gương mặt mềm mại của nàng.

“Ai mượn ngươi quần, ta thích khóc thì liên quan gì đến ngươi”. Túc Từ Nguyệt tức giận vuốt nước mắt trên má, nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt.

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt?”. Viêm Hoàng lạnh lùng đe dọa.

“Ta không để ý đến ngươi, ngươi làm gì được ta?”. Túc Từ Nguyệt cố ý.

“Nàng rất can đảm”. Viêm Hoàng nhếch môi cười tà tử. “Ta muốn xem nàng có thể như thế đến khi nào?”.

Viêm Hoàng không nói trước tiến lên áp vào thân thể mảnh khảnh, động tác mạnh mẽ thô bạo không hề thương hương tiếc ngọc, khuôn mặt tuấn tú đối diện với con ngươi hoang mang sợ hãi của nàng.

“Ngươi muốn làm gì?”. Túc Từ Nguyệt hét lên, dùng sức đẩy lồng ngực cứng như sắt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Nàng nói xem... ta muốn làm gì?”. Viêm Hoàng tà mị cười cười, con mắt màu tím lóe lên thần thái xảo quyết.

“Ngươi đừng làm ầu, đừng tưởng rằng như thế ta sẽ sợ ngươi”. Túc Từ Nguyệt giả bộ trấn tĩnh nói với Viêm Hoàng.

“Xem ra nàng không thích rượu mời muốn uống rượu phạt đúng không?”. Không sợ sao? Nữ nhân này thật có gan.

“Ta.... Ta không sợ ngươi”. Túc Từ Nguyệt không chịu thua trừng mắt nhìn nam nhân đang ép trên người nàng.

“Nàng biết không? Muốn hành hạ nữ nhân có rất nhiều phương pháp”.

“Ngươi... Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”. Nàng sắp không chịu nổi rồi, ánh mắt nam nhân này nhìn như băng vậy.

“Nàng nói sao? Nữ nhân can đảm!”.

Tay Viêm Hoàng đột nhiên xâm nhập vào giữa hai chân trần trụi, bàn tay bao cả chỗ tư mật vẫn thấy đau của nàng.

“Hôm qua nàng mới phá thân [1], nơi này..... vẫn còn đau chứ?”.

[1] phá thân: là lần đầu làm chuyện ấy ấy =.=

Dứt lời, ngón giữa thon dài thâm nhập vào tiểu huyết khô chặt của nàng, làm Túc Từ Nguyệt sợ hãi kêu lên.

“Không cần... Ngươi dừng tay.... Thật là đau, thật là đau”. Nước mắt chưa dừng lại, bây giờ lại càng rơi nhiều hơn.

“Mới như vậy đã không chịu được, vậy thì lát nữa phải làm sao?”. Viêm Hoàng cố ý không để ý đến tiếng kêu gào của nàng, vẫn tiếp tục động tác.

Túc Từ Nguyệt nghe thấy sợ hãi trộn to mắt, hấn không phải là lại muốn.... Không, một lần nữa như thế nhất định nàng sẽ chết.

“Dừng tay, van ngươi dừng tay lại....”. Dưới thân bị hấn đâm vào làm cho đau đớn không chịu nổi. Lúc này nàng cũng không để ý mặt mũi chỉ muốn hấn dừng hành hạ nàng nữa.

“Bây giờ mới biết cầu xin ta? Nàng sớm nghe lời có phải tốt hơn không?”. Viêm Hoàng chậm rãi dừng tay.

“Nói, nàng là ai?”. Ánh mắt màu tím thâm trầm nhìn chăm chú vào gương mặt nàng đang căng thẳng vì đau.

Rốt cuộc hấn đã dừng lại, Túc Từ Nguyệt dùng dằng muốn thoát khỏi hấn.

“Xem ra nàng còn chưa ngoan rồi”. Viêm Hoàng cời bớt quần áo trên người, thoáng chốc hấn cũng trần truồng.

Bất được mắt cá chân mảnh khảnh của nàng, đem thân thể đang giãy giụa của nàng áp dưới thân, Viêm Hoàng rút ngón tay đang còn trong thân thể nàng, hấn cũng không để ý nàng có thể tiếp nhận hấn hay không trực tiếp thô bạo đoạt lấy nàng.

“A..... Không cần....”. Đau đớn làm Túc Từ Nguyệt suýt nữa thì ngất đi.

“Rốt cuộc nàng là ai?”. Viêm Hoàng vững vàng nhấn mình vào sâu trong hoa tâm của nàng, không một chút dịu dàng thương tiếc.

“Túc Từ Nguyệt... Ta tên là Túc Từ Nguyệt....Ngươi tránh ra, không được như thế với ta...”. Nàng thật sự rất đau...hấn còn chôn trong cơ thể nàng, nàng cảm giác thân mình như bị xé ra, đau đớn không dứt.

“Là ai phải nàng tới?”. U huyết nàng lúc này đang nút chặt lấy hấn. Hấn không thể không thừa nhận hấn tốn nhiều sức mới kiềm chế mình không rong ruổi trong người nàng.

“Ta không biết...”. Cha chỉ nói đây là do ông trời chỉ định, cũng không nói rõ ngọn nguồn với nàng.

“Nữ nhân không biết nghe lời này, vậy thì đừng trách ta”. Viêm Hoàng chậm rãi lui khỏi tiểu huyết sau đó bất chợt xâm nhập sâu hơn, thô bạo chiếm lấy hoa huyết mềm mại của nàng.

“Không.... A.... Không nên như vậy.....”. Túc Từ Nguyệt kêu khóc, nàng rất khó chịu, tại sao tên nam nhân này lại đối xử với nàng như vậy?

Viêm Hoàng coi như không thấy nước mắt của Túc Từ Nguyệt, hấn chỉ muốn trừng phạt nữ nhân ngu xuẩn dám đối nghịch với hấn.

“Nói, là ai phải nàng tới. Chỉ cần nàng nói thì sẽ không phải chịu tội”.

“Ta không biết, ta thật sự không biết....”. Rốt cuộc hấn muốn nàng nói gì?

“Có khí phách như vậy?”.

Viêm Hoàng cười âm trầm, cong hai đầu gối của nàng lên khiến chỗ tư mật càng mở rộng, mà vì tư thế này hấn càng xâm nhập sâu vào trong hoa tâm của nàng.

“Cầu xin ngươi dừng tay.... Không cần”. Túc Từ Nguyệt mới ném trái có một lần làm sao có thể chịu được hấn như thế, chỉ có thể cầu xin hấn.

“Đã quá muộn rồi, ta muốn cũng không thể ngừng lại”. Nàng nóng ẩm bao chặt lấy hấn, bây giờ hấn chỉ muốn rong ruổi trong cơ thể nàng.

Viêm Hoàng không để ý đến sự cầu xin của Túc Từ Nguyệt, cố ý quấy đảo trong cơ thể nàng để mình nhận được nhiều khoái cảm.

Mỗi lần Viêm Hoàng xâm nhập đều làm Túc Từ Nguyệt cảm thấy khổ sở, mà nàng chỉ có thể để hấn làm không thể kháng cự.

Rốt cuộc sau một trận rung động, hấn phóng ra nhiệt lưu mà nàng cũng không chịu được ngất đi.

Viêm Hoàng ngồi dậy nhìn nữ nhân đã ngất đi.

“Thật sự là một nữ nhân quật cường”.

Hắn phải thừa nhận nữ nhân này rất gan dạ sáng suốt [2], chưa có một ai dám cãi hắn nói gì đến một nữ nhân. Khóe miệng Viêm Hoàng nở một nụ cười nghiền ngẫm.

Mặc kệ nàng có ý đồ gì nàng cũng đã thành công hấp dẫn sự chú ý của hắn rồi. Được rồi, giữ nàng lại bên người thì tạm đi. Hắn cũng muốn xem nàng có thể giờ trò gì.

Tiếng bước chân từ xa truyền tới cắt đứt suy nghĩ của Viêm Hoàng, mặt không chút thay đổi hắn bước xuống giường mặc quần áo, sau đó đắp mền cho Túc Tử Nguyệt, che một thân xuân sắc.

“Khởi bẩm Vương, nhà tiên tri có việc cầu kiến”. Âm thanh cung kính văng vẳng truyền vào trong tai Viêm Hoàng.

“Vào đi”. Ra đến phòng ngoài, Viêm Hoàng ngồi vào ghế chủ vị đợi người tới.

Một lát sau thấy một nam tử trung niên mặc áo dài màu trắng bước vào trong phòng, khiêm tốn hữu lễ tiếp kiến chủ tử của mình.

“Tham kiến Vương”.

Viêm Hoàng tùy ý khoát tay ý bảo đối phương không cần đa lễ.

“Có chuyện gì sao?”.

“Thần có nghe Huyền gia nói Vương mang về một nữ nhân không rõ thân phận?”.

Viêm Hoàng nhìn lướt qua Viêm Huyền ở đằng sau nhà tiên tri, sau đó mới nhìn vào nhà tiên tri.

“Chỉ là một nữ nhân thôi nhà tiên tri cần gì phải tìm tòi nghiên cứu?”.

“Vương có thể cho lão thân gặp vị cô nương này không?”.

Viêm Hoàng suy nghĩ, đánh giá nhà tiên tri. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy nhà tiên tri “gặp nguy không loạn” như thế, ánh mắt tha thiết, đột nhiên cảm thấy tức giận.

“Cho ta một lý do để ngươi gặp nàng ấy”. Rốt cuộc nữ nhân gốc kia có quan hệ gì với nhà tiên tri?

“Vương?”. Nhà tiên tri buồn bực, hắn không hiểu sao Vương lại gây khó khăn như thế?

Viêm Huyền cũng thấy Viêm Hoàng lạ lạ, nghĩ mãi không hiểu, nhưng hắn lựa chọn yên lặng theo dõi.

“Nữ nhân đó có quan hệ gì với ngươi?”. Câu hỏi của Viêm Hoàng chứa đầy mùi thuốc súng.

“Không, lão thân chỉ là....”.

“Nếu như không có quan hệ với ngươi thì ngươi hỏi đến làm gì?”. Hắn không muốn nàng lộ diện trước mặt mọi người, bởi vì nàng là của riêng hắn.

“Chuyện này... Không thể nói là không có quan hệ....”.

“Ngươi biết thân phận của nàng?”. Thấy nhà tiên tri nói bóng gió là có quan hệ với nàng, hắn cảm thấy không thoải mái.

“Không... tóm lại trước hết ngài hãy cho lão thân gặp vị cô nương đó đi!”. Nhà tiên tri thật sự không biết nói gì, sao ngày hôm nay chủ tử lại khó nói chuyện vậy?

Viêm Hoàng đang định cự tuyệt thỉnh cầu của nhà tiên tri, không ngờ một âm thanh thốt lên cắt đứt lời nói của hắn.

“Cha?!”. Túc Tử Nguyệt kinh ngạc kêu lên, sau đó mừng rỡ.

Sự xuất hiện của nàng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, trên người của nàng chỉ bọc một cái mền, đứng dựa vào cửa giữa phòng trong và phòng ngoài.

Viêm Hoàng nín thở nhìn giai nhân giống như hoa sen mới nở, tóc nàng xõa dài, bộ dáng mềm mại, làm người ta nhìn thấy liền yêu thương, nhìn đâu cũng làm tình triêu lan tràn trong mắt.

“Cha, người quyết định dẫn con về đúng không? Người không để con ở đây bị bắt nạt phải không?”. Túc Tử Nguyệt quên mất lúc này nàng ăn mặc không hợp, giờ phút này nàng chỉ nghĩ muốn về nhà.

Viêm Hoàng nhìn nụ cười trên mặt nàng, hung ác liếc nhìn nhà tiên tri.

“Chuyện gì xảy ra?”. Nữ nhân này lại cười với nam nhân khác như thế?

“Ặc.....”. Nhà tiên tri rụt cổ lại, kỳ quái, sao lại có một cổ sát khí nhắm vào hắn?

“Cha... Chúng ta về nhà đi..., con không muốn ở đây, cái tên bại hoại đó khi dễ con, con muốn trở về....”. Nói xong, Túc Tử Nguyệt uất ức, nướ mắt rơi xuống.

“Nàng không thể đi được, nàng về lại trong phòng đi”. Nữ nhân ngốc này, đang làm cái gì? Vừa cười đã khóc được? Viêm Hoàng không vui, nhìn chăm chăm vào nữ nhân đang oán giận hắn.

“Sao ta phải nghe lời ngươi, ngươi là ai? Không dùng sức thì lại rống ngươi ta. Ngoài cái đó ra ngươi không làm gì được há?”. Hắn làm gì mà hung dữ với nàng, nàng đâu có làm gì hắn mà hắn cứ khi dễ nàng.

Viêm Hoàng nhìn chăm chăm nữ nhân cậy mạnh, rõ ràng nước mắt còn rơi mà còn gào lên với hắn, nên nói nàng ngu dốt hay là nói nàng dũng cảm đây?

“Ta nói là nàng vào trong”.

“Ta không muốn, ta nói là ta sẽ về nhà với cha”.

Nhà tiên tri và Viêm Huyền không thể tin nhìn Túc Tử Nguyệt khiêu khích Viêm Hoàng, đồng thời đều đổ mồ hôi lạnh.

“Khụ khụ... Trước tiên hai vị đừng cãi nhau nữa”. Nhà tiên tri mạo hiểm đứng giữa hai người hòa giải.

“Cha, chúng ta đi”. Túc Tử Nguyệt cũng kệ trên người mình chỉ có một chiếc mền lách người muốn đi.

“Đứng lại cho ta!”. Viêm Hoàng tức giận nhấc chân đá hồng chiếc ghế ngồi vững chắc.

Túc Tử Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, nàng bị bộ dáng của hắn làm sợ.

Nhà tiên tri và Viêm Huyền liếc nhìn nhau, cảm thấy kinh ngạc, không ngờ Viêm Hoàng lại tức giận chỉ vì một nữ nhân như vậy.

“Vị cô nương này, chắc là ngươi hiểu lầm rồi”. Thấy Viêm Hoàng tức giận, nhà tiên tri vội vàng nói rõ sự tình.

“Cô nương? Cha, đây là thời đại nào rồi người còn đùa kiểu này?”. Sau khi nghe nhà tiên tri nói, Túc Tử Nguyệt lại cảm thấy có gì đó không đúng.

“Người mà cô nương gọi là cha chắc là Dịch Trung phải không? Ta không phải hắn, ta là tiền nhân [2] của Dịch Trung —— Túc Dịch Nhân, ta cũng là nhà tiên tri của Viêm quốc.

[2] tiền nhân: người xưa, cổ nhân. Ý muốn nói là tổ tiên, người đời trước.

Sau khi nghe nhà tiên tri nói, Túc Tử Nguyệt run sợ, mãi sau mới lấy lại được tiếng nói.

“Ngươi nói là ngươi không phải cha ta?”. Túc Tử Nguyệt nhìn chăm chú vào khuôn mặt giống cha mình như đúc.

“Đúng vậy”.

“Nói cách khác là ta không trở về được?”. Thảo nào nàng càng nhìn càng cảm thấy nhà tiên tri gì đó không giống cha lắm, chỉ có diện mạo tương tự thôi.

“Ta e là như thế”.

“Các ngươi đang nói cái gì? Nhà tiên tri, ông biết nữ nhân này sao?”. Viêm Hoàng rất bất mãn vì mình bị đặt ngoài rìa.

“Vương, vị cô nương này là con một người bạn của lão thân.... Vương có thể để nàng cho lão thân chăm sóc được không?”.

“Không được”. Viêm Hoàng không nghĩ ngợi cự tuyệt yêu cầu của nhà tiên tri.

“Tại sao?”. Túc Tử Nguyệt mất hứng tức giận trợn mắt nhìn Viêm Hoàng cao cao tại thượng.

Nàng thà rằng để tiền nhân của cha chăm sóc còn hơn là ở bên cạnh tên háo sắc này. Còn nữa, nàng không thích nhìn hắn luôn kiêu ngạo coi mình là trung tâm, nhìn sao cũng thấy ghét.

“Không tại sao cả”.

“Này, ta đi với ngươi”. Túc Tử Nguyệt tức giận quay đầu muốn đi ra ngoài, nhưng mà chân nàng vừa bước đã bị một vòng tay mạnh mẽ khóa lại không cho nàng cơ hội thoát ra.

“Ngươi mau buông ta ra!”.

“Nàng thử hỏi xem nếu ta không cho phép thì ai dám đưa nàng đi?”. Viêm Hoàng dễ dàng giữ chặt nàng, cười nàng ngu ngốc.

“Này, mau cứu ta!”. Nhà tiên tri không phải tiền nhân của cha sao? Hắn nên cứu nàng chứ sao lại đứng nhìn nàng bị người ta khi dễ.

“Ai muốn cứu nàng thì tiến lên đây!”. Viêm Hoàng liếc xéo hai người đang đứng trong phòng.

“Nếu Vương muốn giữ vị cô nương này thì lão thân xin lui trước”. Nhà tiên tri chột dạ vội vàng lui xuống không dám nhìn Túc Tử Nguyệt. Trước khi đi không quên dặn Túc Tử Nguyệt: “Cô nương, cô nên thông minh một chút đừng có chọc giận Vương”.

“Vây tiểu đệ cũng xin lui”. Viêm Huyền cũng không phải kẻ ngốc, lách người chạy theo nhà tiên tri.

“Này....”. Những người kia sao lại không có đạo đức như thế?

“Sao, nàng còn mong ai đến cứu nàng nữa?”. Viêm Hoàng nhìn gương mặt bị chọc giận của nàng, thấy tâm tình khá hơn.

“Ngươi mau buông ta ra, đừng đụng vào ta nữa!”. Cảm giác đau đớn lúc trước còn lưu lại, nàng không muốn bị một lần nữa.

“Nếu ta muốn đụng nàng thì nàng có thể ngăn cản ta được sao?”.

“Ngươi muốn làm gì?”. Túc Tử Nguyệt hoảng sợ nhìn chăm chú vào khuôn mặt tươi cười không có ý tốt của hắn.

“Nếu nàng nói là nàng biết nhà tiên tri từ sớm thì ta đã không làm như thế rồi!”. Hắn biết mình thô bạo làm cho nàng sợ nhưng hắn không muốn nhận lỗi là tại mình.

Gặp quý. Hôm nay nàng mới gặp nhà tiên tri giống cha như thế, lúc đó làm sao nàng nói với hắn được? Túc Tử Nguyệt nhìn chăm chăm vào nam nhân tự đại không hề áy náy.

“Thôi, mặc kệ nàng có thân phận gì, từ hôm nay trở đi nàng sẽ là người trong phòng của ta, ta sẽ cho người hầu hạ nàng....”.

Còn nguyên nhân thực sự muốn giữ nàng lại thì không cần suy nghĩ, chắc bởi vì nàng không sợ hắn.

“Đợi chút... Cái gì gọi là người “trong phòng” của ngươi?”. Ý của từ này, chẳng lẽ là “người tình”?

“Nữ nhân, đừng có yêu cầu cao”.

“Yêu cầu cao cái gì? Ngươi có thể giải thích một chút hay không?”. Túc Tử Nguyệt cảm thấy oán khí đang tụ tập trong bụng.

“Ta có thể cho nàng hoa y mỹ phục [3], vàng bạc châu báu nhưng đừng có kỳ vọng nhiều hơn”. Nữ nhân nên thấy được sủng ái là rất vẻ vang.

“Cái tên chết tiệt tự cao tự đại này, ngươi nghĩ rằng ta thích mấy thứ đó sao? Không nên nghĩ là nữ nhân nào cũng đều phải khuất phục ngươi. Căn bản là ta không muốn làm nữ nhân của ngươi, ngươi nghe và hiểu rõ không, ta, không, muốn!”.

Sắc mặt của Viêm Hoàng đang hòa hoãn lại vì câu nói của nàng mà tức giận.

“Đừng có không biết phân biệt tốt xấu”. Hắn không cho phép nữ nhân cự tuyệt hắn, hắn không muốn ép buộc nhưng những gì hắn muốn hắn chưa bao giờ không chiếm được.

“Ngươi không hiểu lời cự tuyệt của người khác à? Nói cho ngươi biết nếu không phải ta không đánh lại ngươi thì ngươi làm gì có cơ hội xâm phạm ta, ngươi.....”.

“Câm mồm!”.

Viêm Hoàng tức giận ôm Túc Tử Nguyệt vào ngực rồi ném nàng lên giường, lúc này hắn chỉ muốn bóp chết nàng.

Nàng còn dám cự tuyệt hắn, hơn nữa còn dài dòng nói một đồng lời nói nhảm nhí!

“Nàng là nữ nhân ngu ngốc không biết điều!”. Viêm Hoàng tức giận ép nàng lên giường, muốn phá bỏ vẻ mặt bướng bỉnh của nàng.

“Ngươi lại muốn làm gì?”. Thấy hắn lên giường, Túc Tử Nguyệt sợ hãi lui về phía sau.

Chẳng lẽ hắn lại muốn làm thế với mình? Mặc dù bộ dạng nàng rất kiên cường nhưng nét sợ hãi bị xâm phạm đã hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Viêm Hoàng nhìn thấy nét sợ hãi trên mặt nàng tự nhiên cảm thấy thương tiếc nhưng lại bị lời nói của nàng làm tức giận không bình ổn lại được. Hắn không làm gì được, trừng mắt nhìn nàng sau đó tức giận phất tay áo bỏ đi.

Túc Tử Nguyệt nhìn bóng dáng hắn rời đi thì thở phào nhẹ nhõm.

Nàng phải thừa nhận phần lớn là nàng chỉ dừng cảm trong nhảy mắt thôi, chứ thực ra nàng rất sợ nam nhân kia, sợ hấn thâm trầm, sợ hấn lại thô bạo với mình.

Mặc dù nàng biết miệng lưỡi không nên sắc bén, phải làm hấn vui vẻ nhưng mà nàng không chịu được giọng điệu kia. Muốn nàng ngoan ngoãn để người chém giết là điều không thể.

Nàng —— Túc Tử Nguyệt từ trước đến giờ đều quật cường không chịu thua ai. Cho nên dù nam nhân kia có dùng vũ lực thì vì mặt mũi nàng vẫn cố chống đối. Ai, có nhiều khi nàng bị chính cái tính tình chết tiệt này làm hại.

“Mặc kệ, bây giờ phải tìm biện pháp rời khỏi chỗ này thôi!”. Túc Tử Nguyệt lẩm bẩm.

Cha nói có việc chỉ nàng mới giải quyết được? Đó là chuyện gì? Có thể giải quyết nhanh một chút không, nàng muốn về nhà!

Nàng phải làm chuyện gì ở chỗ này? Túc Tử Nguyệt suy nghĩ mãi vẫn không hiểu.

“Đúng rồi, tìm nhà tiên tri nhìn giống cha là có đáp án rồi”. Một khi có quyết định là nàng sẽ an tâm lại, cả một ngày giã giụa cũng đã mệt mỏi. Nàng quyết định ngủ cho đủ rồi sau đó sẽ đi hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Mở mắt tỉnh lại cảm thấy cả người không thoải mái, Túc Tử Nguyệt giùng giăng bò dậy.

“Cô nương, người đã tỉnh rồi!”.

Một giọng nói êm ái vang lên làm Túc Tử Nguyệt biết trong phòng không chỉ có mình nàng.

“Ngươi là ai?”. Túc Tử Nguyệt dùng cái mền bọc lại thân thể trần trụi của mình, quay đầu lại nhìn nữ nhân mặc bộ trang phục cổ đại.

“Nô tỳ là Bảo Nhi, Vương sai nô tỳ đến hầu hạ người, người có việc gì chỉ cần sai khiến nô tỳ là được”. Bảo Nhi hơi cúi người nói với Túc Tử Nguyệt.

“À?”. Túc Tử Nguyệt không hiểu nghiêng đầu.

Nô tỳ? Hầu hạ nàng? Không phải là nàng thật sự đã đến thời cổ đại rồi? Nhưng mà lật tung trí nhớ nàng cũng không nhớ được trong lịch sử có nơi nào tên là “Viêm quốc”, rốt cuộc nàng bị cha đưa đến nơi nào vậy?

“Cô nương có muốn tắm rửa không, nô tỳ sẽ chuẩn bị nước nóng cho cô nương!”.

“Được, cảm ơn”. Xương cốt cả người nàng như gãy vụn hết vậy, rất cần được tắm nước nóng nên hờ hững tiếp nhận đề nghị của Bảo Nhi.

Một lúc sau Bảo Nhi đã sai người mang thùng gỗ lớn đến, trong thùng đồ đầy nước nóng.

“Cô nương, mời vào tắm”. Bảo Nhi cảm áo choàng đứng ở bên giường, chờ Túc Tử Nguyệt xuống giường.

“Được rồi”. Túc Tử Nguyệt gạt đầu một cái chờ Bảo Nhi đi ra ngoài.

“Cô nương, sao vậy?”. Bảo Nhi thấy Túc Tử Nguyệt chậm chạp không chịu xuống giường thì nghi ngờ hỏi.

“Trước tiên...ngươi có thể ra ngoài được không?”. Túc Tử Nguyệt lúng túng nhìn Bảo Nhi.

Không phải nàng ấy định giúp nàng tắm chứ? Như thế rất xấu hổ, hơn nữa trên người nàng còn có.... những dấu vết do tên kia lưu lại, làm sao có thể để người ta nhìn thấy.

“Không được đâu ạ. Nô tỳ là nô tỳ của cô nương, giúp cô nương tắm cũng là công việc của nô tỳ, cô nương hãy mau đi tắm thôi không thì nước sẽ lạnh mất”. Bảo Nhi kiên trì đứng nghiêm ở cạnh giường.

“Không cần, tự ta có thể làm được, ngươi cứ ra ngoài đi”. Túc Tử Nguyệt đỏ mặt cười, vội vàng muốn đuổi Bảo Nhi ra ngoài.

“Nhưng mà nếu để cho người ta phát hiện nô tỳ không làm tròn trách nhiệm thì nô tỳ sẽ bị phạt, cô nương đừng làm khó nô tỳ”. Bảo Nhi vẫn kiên trì đứng đó không đi ra ngoài.

“Không đâu, người không nói, ta không nói, sẽ không ai biết cả”. Túc Tử Nguyệt nghĩ biện pháp thuyết phục nha hoàn có trách nhiệm này.

“Không được, xin cô nương đừng làm khó nô tỳ”. Bảo Nhi lo lắng quỳ trên mặt đất, hi vọng Túc Tử Nguyệt đừng đuổi nàng ra ngoài.

“Này, này, người đừng như thế”. Túc Tử Nguyệt mệt mỏi nhìn nha đầu đang quỳ trên mặt đất.

Làm khó? Nàng ấy mới là người làm khó dễ nàng thì có, nàng không có can đảm để thân thể trần truồng trước mặt người khác, mà thân thể của nàng còn có nhiều dấu vết mắc cỡ như vậy, nàng sẽ rất khó chịu.

“Được rồi, người đưa cái áo choàng đó cho ta”. Túc Tử Nguyệt gắng gượng cầm lấy áo choàng trong tay Bảo Nhi, vây chặt quanh thân mình, sau đó cố gắng di chuyển thân thể đau đớn về phía thùng tắm.

“Bây giờ người có thể xoay qua chỗ khác được không?”. Túc Tử Nguyệt nhẹ giọng yêu cầu Bảo Nhi, nàng không muốn cho người ta nhìn thấy mình nhếch nhác.

Bảo Nhi nghe lời xoay người, chờ đến khi Túc Tử Nguyệt bước vào thùng tắm mới xoay người lại.

“Đề nô tỳ kì lưng cho cô nương”. Bảo Nhi cung kính nói.

“Không cần, không cần, ta tự làm được rồi”. Túc Tử Nguyệt ngâm cả người trong nước nóng được rải đầy cánh hoa, chỉ lộ cái đầu trên mặt nước.

Bảo Nhi đành đứng một bên chờ Túc Tử Nguyệt tắm xong. Đột nhiên có một bóng người cao lớn xuất hiện trong phòng, Bảo Nhi sợ hãi muốn bái kiến.

Viêm Hoàng khoát tay để Bảo Nhi không phải chào, sau đó phát tay ý bảo nàng ấy có thể đi ra ngoài.

Túc Tử Nguyệt nằm trong thùng tắm hưởng thụ nước ấm, cảm thấy thoải mái hẳn, trên môi hé ra nụ cười thỏa mãn xinh đẹp.

Hóa ra ở cổ đại tắm rửa được hưởng thụ như thế này, nước vừa ấm còn có cả mùi hoa tươi khiến người ta không muốn đứng dậy.

Viêm Hoàng mê mải nhìn Túc Tử Nguyệt không hề phòng bị, hẳn phải thừa nhận nàng không phải là nữ nhân xinh đẹp nhưng cũng là giai nhân thanh tú khiến người ta thấy thoải mái, đương nhiên là ngoại trừ tính tình của nàng ra.

Nhưng cũng vì tính cách như thế nàng mới thu hút hẳn, cho nên dù bị lời nói của nàng làm tức giận nhưng hẳn vẫn bị khơi lên dục vọng muốn nàng.

“Bảo Nhi, giúp ta cầm cái khăn lau với”. Túc Tử Nguyệt dịu dàng nói.

Hóa ra giọng nói của nàng không mang theo mùi thuốc súng [1] lại mê người như vậy, Viêm Hoàng nhặt khăn lau lên, đi đến chỗ của Túc Tử Nguyệt.

[1] mùi thuốc súng: giọng nói khiêu khích

“Cảm ơn.... A.... Sao lại là người?”.

Quay đầu để nhận cái khăn thì nhìn thấy người đó, Túc Tử Nguyệt giấu thân mình vào trong nước.

“Người..... Cái tên đại sắc lang...”. Hẳn vào đây từ lúc nào mà Bảo Nhi không nói cho nàng biết? Túc Tử Nguyệt hốt hoảng che kín mình khỏi tầm nhìn của hắn.

“Không phải nàng muốn đứng lên sao?”. Viêm Hoàng cười gian nhìn nàng giống như chim sợ cành cong.

“Người không đi ra ngoài làm sao ta có thể đứng lên”. Tại sao ánh mắt của hắn như đang cười nhạo nàng?

“Nàng sợ cái gì, ta đã nhìn thấy hết cả người nàng rồi, cũng đã nếm rồi, đúng không?”. Viêm Hoàng cười tà ác nói.

“Người... im miệng, đừng có nói những lời hạ lưu đó”. Hẳn không biết xấu hổ sao? Câu nói đó... Câu nói đó sao có thể tùy tiện nói, nếu bị người khác nghe được thì nàng làm gì còn mặt mũi mà sống nữa?

Viêm Hoàng cợt nhả cười: “Hạ lưu? Ta mới nói thôi nàng đã bảo là hạ lưu, như thế nếu ta muốn hành động thì nàng sẽ nói như thế nào?”.

“Người..... Người muốn làm cái gì?”. Nghe vậy, Túc Tử Nguyệt càng lúi thân mình vào trong nước.

“Nàng nghĩ sao?”. Viêm Hoàng xấu bụng cúi người xuống, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai đặt sát mặt nàng.

“Đừng! Người... cách xa ta một chút....”. Túc Tử Nguyệt một tay che trước ngực, một tay dùng sức đẩy hắn ra.

Viêm Hoàng dễ dàng bắt được cổ tay nàng, làm cho nàng không đẩy hắn ra được.

“Cho dù bị nàng vô lễ làm ta tức muốn giết nàng, nhưng vẫn không làm giảm được dục vọng muốn nàng của ta”. Có lẽ chính vì nàng không phục tùng, mới làm cho hắn không thể buông tay.

Hắn không muốn suy nghĩ sâu sa lý do không muốn buông nàng ra, chỉ thừa nhận trước mắt nàng có thể dễ dàng đốt lên lửa giận và.... lửa dục của hắn. Hắn muốn giữ nàng bên cạnh, cho đến lúc hắn chán ghét mới thôi

“Ngươi... Ngươi đang nói gì???”. Nam nhân này nói chuyện có cần phải nói trắng ra như vậy không? Dù gì nàng cũng là nữ nhân nha, mặc dù không được sắc sảo diễm lệ nhưng cũng sẽ có lúc xấu hổ.

“Nghe không hiểu sao? Ta nói là ta muốn....”. Nhìn mặt nàng càng lúc càng đỏ, lan xuống đến tận cổ, khóe miệng hắn nở nụ cười tà.

“Câm miệng, câm miệng lại, không cần nói như vậy. Ít nói mấy lời hạ lưu đi, ngươi, ngươi rất kém cỏi!”.

“Kém cỏi?”. Nữ nhân ngu ngốc này có lá gan thật lớn, dám nhục mạ hắn, người như vậy thật khó tìm

“Ta còn kém một mặt....”. Lời còn chưa nói xong, hắn đã dùng sức áp lên thân thể nàng, cực chuẩn nhắm vào môi nàng mà hôn.

“Uhm...” Túc Tử Nguyệt trừng lớn mắt, tất cả kháng nghị đều bị nụ hôn của hắn nuốt vào trong, nàng không ngừng giãy giụa, càng giãy giụa lại càng bị thân thể trắng kiện của hắn khóa chặt.

Ít đi trừng phạt, ít đi thô bạo, mà thay vào đó là sự thương tiếc của Viêm Hoàng, đầu lưỡi hắn nhẹ nhàng vuốt ve môi nàng, dụ dỗ nàng mở ra để hắn xâm nhập.

Có lẽ do hắn bắt ngờ dịu dàng làm nàng bị mê hoặc, Túc Tử Nguyệt có chút si ngốc hấp thu hơi thở đặc biệt của hắn, lưỡi hắn cố ý dầy dụa, triển miên với cái lưỡi thơm mát của nàng.

Túc Tử Nguyệt bị hôn có chút vô lực, không chỗ nương tựa chỉ có thể dựa lên người hắn, tay nhỏ bé chậm rãi không còn giãy giụa nữa, nàng có cảm giác trời đất như xoay chuyển, nàng có chút hôn mê.

Viêm Hoàng dĩ nhiên cảm nhận được nàng thuận theo, chậm rãi nở nụ cười hài lòng, ôm lấy thân thể xinh đẹp của nàng đi về giường. Môi lưỡi của hắn vẫn không buông tha mà nhắm nháp môi nàng, bởi vì môi nàng thực ngọt.

Nhẹ nhàng đặt nàng ở trên giường, môi hắn theo môi, cằm, cổ của nàng uốn lượn xuống, bàn tay chẳng biết lúc nào đã sớm vuốt ve ở phần đầy đặn trước ngực.

Nụ hôn nóng rực dừng lại ở trước ngực nàng, hai tay hắn vẫn nắm lấy đôi gò bồng đảo, nhẹ nhàng vuốt ve, tà ác hôn liếm, đảo quanh nụ hoa màu hồng phấn đã sớm bị hắn làm cho căng cứng.

Nóng quá, hắn đang làm gì nàng? Tất cả suy nghĩ của nàng đều bị môi và lưỡi của hắn treu chọc.

Như đã treu đùa đủ, Viêm Hoàng há miệng ngậm nụ hồng nở rộ kia, ra sức mút.

“Ách...” cả người Túc Tử Nguyệt khẽ run, hai tay bắt lấy cái đầu đang cúi của hắn để đẩy ra, rồi lại vô lực than nhẹ.

Viêm Hoàng thay phiên hôn liếm bầu ngực của nàng, hắn mạnh mẽ tách hai chân đang khép chặt của nàng ra, một tay lặng lẽ tiến vào giữa hai chân nàng.

“Đừng...” Cảm nhận được ý đồ bất chính của hắn, thân thể Túc Tử Nguyệt đột nhiên căng thẳng, giùng giàng khép hai chân lại, lần trước thực đau, lần này nàng sợ không chịu được nữa.

“Suyt, không có việc gì”.

Viêm Hoàng ngẩng đầu lên hôn nàng, bàn tay vẫn ngang ngực chiếm đóng nơi tư mật của nàng, nhẹ nhàng vỗ về nơi u huyệt còn đang khô khốc của nàng, lần này hắn không vội, nên sẽ từ từ yêu thương nàng. “Uhm, đừng...” Túc Tử Nguyệt vẫn sợ hãi kháng cự, sợ hắn làm đau nàng lần nữa.

Hắn nhẹ nhàng khơi lên sóng tình trong nàng, ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng xoa, nhẹ nhàng treu đùa tiểu hạch, làm cả người nàng có sự rung động lớn hơn.

“Không đau chứ?” Hắn biết nàng thích, cười tà khẽ hỏi.

“A...không...”. Cảm giác thật kỳ quái, nàng cảm thấy đầu óc mình sắp hôn mê rồi.

Cảm nhận được sóng triều trong cơ thể nàng đang ngày càng dâng cao, ngón tay thon dài của Viêm Hoàng càng thêm làm càn mà xoa nắn lấy u cốt chặt chẽ của nàng, dần dần giữa đùi nàng dính đầy mật dịch, hắn thấy nàng đã mềm mại, đột nhiên lặng lẽ xuyên qua, làm nàng thét một tiếng chói tai.

“A, ngươi làm cái gì? Đừng...”. Hắn lại muốn khi dễ nàng sao?

“Suyt, không có chuyện gì, sẽ không làm nàng đau nữa đâu”. Viêm Hoàng hôn nhẹ lên trán nàng, dụ dỗ nàng tiếp nhận chính mình.

Túc Tử Nguyệt tròn to hai mắt đã có chút ướt át, ngắm nhìn đôi mắt màu tím tuyệt đẹp của hắn.

Hạ thể của nàng bị hấn xâm chiếm, ngón tay thon dài từ từ đưa bốn trong cơ thể nàng, nàng vốn tưởng rằng sẽ rất đau, nhưng lần này lại không có, hơn nữa thân thể càng lúc càng nóng, một dòng khí kì lạ từ giữa hai đùi nàng lan truyền ra khắp cơ thể.

“Không đau đúng không?”. Viêm Hoàng nhìn nàng đỏ mặt, nở nụ cười nhạt.

Túc Tử Nguyệt si mê gật đầu, nàng cảm thấy trong cơ thể có một dòng khí nóng rực đang mạnh mẽ xâm nhập làm nàng cảm thấy đầu óc hỗn loạn, thân thể càng lúc càng nóng, mà tại mỗi nơi trên cơ thể nàng được ngón tay hấn chạm đến như được châm lên mỗi lửa, làm người ta nóng ran không chịu nổi.

“Thật kì quái... ta làm sao vậy?”. Về mặt Túc Tử Nguyệt lúc này vô cùng đáng yêu.

Viêm Hoàng nhìn chăm chú vào gương mặt không hề sợ hãi của nàng, càng điên cuồng muốn chiếm lấy nàng, nhưng lần này hấn phải chậm lại, nữ nhân ngọc ngà này đã bị hấn dọa sợ đến hai lần rồi, lần này hấn muốn cho nàng những trải nghiệm tuyệt vời nhất. “Thích không?”. Viêm Hoàng mặc cho mỗi hơi lạnh từ trán hấn rơi xuống người nàng.

“Ta.....Ừ.....” Túc Tử Nguyệt bất lực gật đầu.

Viêm Hoàng rất hài lòng với câu trả lời của nàng, hấn khẽ nâng thân thể lên.

“Ngoan, ta sẽ cho nàng cảm giác tuyệt hơn, hãy mở chân nàng ra trước”. Hấn thấp giọng dụ dỗ nàng.

“Hả?”. Túc Tử Nguyệt mê muội nghe theo lời hấn, không tự nhiên lắm mở chân ra.

“Ngoan.” Viêm Hoàng tán dương hôn lên đôi môi đỏ xinh của nàng, đứng dậy cởi những ràng buộc còn sót lại trên người ra, mới dán lên thân thể trần trụi, mềm mại của nàng lần nữa.

Cơ thể kiên cường của hấn dán trên cơ thể nhu nhược của nàng, nhiệt độ da thịt thân mật tiếp xúc, càng làm không khí thêm huyền ảo, Túc Tử Nguyệt suy nghĩ, nàng không hiểu, tại sao lần này cảm giác lại khác lần trước nhiều đến như vậy....

Viêm Hoàng chậm rãi trượt người xuống, nụ hôn nóng bỏng trượt dài một đường đến bụng, lưỡi hấn chậm rãi liếm hôn làm thân thể nàng càng thêm nóng, rồi sau đó hấn đột nhiên tách hai chân nàng ra, để cho nơi tư mật của nàng hiện ra hoàn toàn trước mắt hấn.

“A...Không...” Chú ý đến hành động của hấn, toàn thân Túc Tử Nguyệt đỏ bừng, vội vàng muốn khép chân lại để che kín nơi cấm địa.

Viêm Hoàng dễ dàng ngăn được sự cản trở của nàng, tầm mắt nóng bỏng nhìn chăm chú hoa cốt xinh đẹp kia, dục vọng làm hấn càng thêm ngứa ngáy khó chịu.

“Đừng xem...” Túc Tử Nguyệt vô lực thở gấp.

“Suýt, ta muốn nếm nàng, ngoan.”

Viêm Hoàng không để ý đến lời cầu xin của nàng, cúi đầu xuống mà thưởng thức hương vị ngọt ngào giữa hai chân nàng.

Lưỡi hấn chạm nhẹ vào hoa hạnh mẫn cảm của nàng, liếm liếm nhiều lần mới ngậm vào, hung hăng bú mút, vùi tay sâu vào trong cơ thể nàng.

“Đừng như vậy...”

Túc Tử Nguyệt thở gấp muốn đẩy hấn ra, lại bị cổ họng phẫn trong cơ thể lay động, làm nàng luyến tiếc muốn giữ hấn lại mà chịu hình phạt ngọt ngào này.

Của nàng chặt chẽ bao lấy ngón tay hấn, Viêm Hoàng nhịn không được cho thêm một ngón tay vào trong cơ thể nàng thăm dò.

“Uhm...” Túc Tử Nguyệt khó nhịn ngẩng đầu khẽ thở, hạ thể không ngừng hút ngón tay dài của hấn vào, mong đợi hấn càng thâm nhập.

Viêm Hoàng gia tăng tốc độ rút ra đâm vào trong cơ thể nàng, cảm nhận nàng thật chặt mà ẩm áp, trong con mắt màu tím chứa đầy lửa dục vọng, tay hấn lại tiếp tục giờ trò trong cơ thể nàng, lực đạo khi thì nặng khi thì nhẹ kích thích giác quan của nàng triệt để.

“A... Đừng...” Túc Tử Nguyệt khó chịu uhm một tiếng, nàng cảm thấy toàn thân mình như muốn nổ tung, nàng rút cuộc không thể chịu đựng thêm nữa.

Không để ý đến sự cự tuyệt của nàng, ngón tay của hấn tà ác hơn, co lại thăm dò, cố ý làm tuôn chảy thủy dịch bên trong như sóng triều. Cảm nhận được thân thể nàng mãnh liệt run rẩy, hấn càng thêm dùng sức đâm vào một cái....

“A....a...” Túc Tử Nguyệt rốt cục chịu không nổi mà hét lên, toàn thân phát run như lá rụng, khoái cảm trước nay chưa từng có từ trong cơ thể nàng lan ra, như muốn bao phủ lấy nàng.

Mà Viêm Hoàng chưa rút lui, ngón tay thon dài vẫn luôn chôn chặt trong cơ thể nàng, theo lúc nàng co rút mãnh liệt mà thêm kéo dài đâm chọc.

“Đừng...” Túc Tử Nguyệt khóc khẽ như rên, nàng không chịu nổi khoái cảm xa lạ như vậy, giãy giụa thân thể, muốn thoát khỏi thân thể khô nóng của người kia.

Nhưng nàng càng giãy giụa càng hấp thụ ngón tay của hắn, làm Viêm Hoàng nhỏ giọng gào thét.

“Đáng chết, nàng đang quyến rũ ta sao?” Hắn đã sớm căng cứng không chịu nổi rồi, mà nàng lại không biết sống chết là gì muốn vuốt râu hùm, con nóng rực của hắn phải được giải thoát thôi.

“Cái gì..?” Nàng còn chưa kịp hiểu lời hắn nói thì hai chân nàng bị một lực lớn kéo ra, rồi sau đó thứ mạnh mẽ nóng rực xò xuyên qua nàng, sâu đến tận trong hoa tâm.

“A....” Đột nhiên bị thâm nhập làm cho Túc Tử Nguyệt vội vàng thở dốc.

“Đau không?” Viêm Hoàng không dám động trong cơ thể nàng, mồ hôi từ trên cơ thể hắn nhỏ xuống trên khuôn mặt kiều diễm của nàng.

Là ảo giác của nàng sao? Trong giọng nói của hắn dường như... có chút thương tiếc? Túc Tử Nguyệt mở mắt ra nhìn hắn, trong đôi mắt màu tím xinh đẹp của hắn, thấy được lửa dục nồng đậm, còn có... còn có một chút thương yêu.

Nam nhân này vẫn còn có chút lương tâm, Túc Tử Nguyệt lắc đầu khẽ nở nụ cười.

“Không đau.”

Viêm Hoàng nhìn chăm chú Túc Tử Nguyệt, lúc này đang nở nụ cười lúm đồng tiền, hắn

động tình khẽ cúi đầu hôn lên đôi môi của nàng.

Thứ nóng rực của hắn nhẹ nhàng hoạt động trong cơ thể nàng, nhẹ rút ra rồi lại mạnh mẽ đâm vào chỗ chật chội của nàng, đưa đến là từng tiếng ngâm khẽ của nàng.

Cảm giác nàng đã hoàn toàn tiếp nhận, hắn bắt đầu lướt động, lần lượt tăng nhanh, càng thêm ra sức đụng chạm mà công chiếm nơi tư mật của nàng.

Viêm Hoàng động tình thấp giọng gào thét, hoa huyết của nàng như tơ nhung, chặt chẽ, gắt gao bao lấy thứ nóng lớn của hắn, làm cho hắn khó nhịn mà mạnh mẽ đoạt lấy nàng cho đến khi cả hai cùng đạt đến cao trào....

* * * * *

Túc Tử Nguyệt bị tiếng ầm ỹ bên ngoài làm tỉnh giấc.

“Cô nương?” Phát hiện chủ nhân đã tỉnh, Bảo Nhi lập tức đi đến.

Túc Tử Nguyệt nhận ra đó là nha đầu Bảo Nhi nên gạt đầu bảo.

“Tại sao lại ồn như vậy?”

“Là Vương phái người đưa đến một ít ban thưởng, nô tỳ đã sai người nhận lấy.”

Túc Tử Nguyệt nghe vậy, nhẹ chau mày.

“Có thể tìm cho ta một bộ trang phục vừa người hay không?” Nàng cũng muốn xem nam nhân kia sai người đem cái gì đến đây một chút.

Bảo Nhi lập tức đem đến cho Túc Tử Nguyệt một bộ y phục.

Túc Tử Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn quần áo trên tay Bảo Nhi, hoài nghi nàng là mặc quần áo hay là bị trói tay trói chân?

“Không có cái nào nhẹ nhàng hơn một chút sao?”

“Cô nương, ở đây chỉ có loại y phục như thế này, nô tỳ không biết loại nhẹ nhàng hơn.”

Túc Tử Nguyệt bất đắc dĩ thở dài. Thôi, nhập gia tùy tục vậy, dù sao nàng cũng không ở lâu, chờ cha xử lý xong hết mọi chuyện, nàng sẽ rời khỏi.

“Được, ta biết rồi, đưa cho ta.” Nàng nhận lấy y phục trên tay Bảo Nhi mở ra, nàng khó hiểu, “Y phục này... mặc như thế nào?”

“Bảo Nhi hầu hạ người, được không ạ?”

“Người nói cho ta biết mặc như thế nào là được rồi, còn lại để ta tự làm”.

“Nhưng... nô tỳ không biết nói.”

Túc Tử Nguyệt nhìn đồng quần áo phiền toái kia một cái rồi cũng đồng ý, nàng biết dựa vào chính mình sẽ không mặc được cái bộ y phục kỳ quái kia, quên đi, nàng từ bỏ.

Dù sao thân thể của nàng cũng sớm bị tên đại sắc lang đó thấy hết rồi, không có gì phải sợ bị nữ nhân nhìn thấy nữa, Túc Tử Nguyệt cắn răng quyết định.

“Phiền người vậy.” Túc Tử Nguyệt bước xuống giường, để cho Bảo Nhi giúp nàng mặc từng món từng món y phục, trong lòng không khỏi lăm lăm bấm cổ nhân thật phiền phức.

Lấy ở đâu ra nhiều đồ để mặc thế kia, nào là quần áo, quần lót đến áo trong, áo khoác, hơn nữa cổ định quần áo là mấy cái dây, thật không an toàn..... Kết luận là, nàng thấy mình bị bao bọc như độn bánh tét, nàng bất đắc dĩ nhìn Bảo Nhi đang giúp mình mặc từng món.

Xem ra trong lúc nói chuyện nếu như nàng phải dừng lại để nghỉ ngơi một chút thì cũng có thể hiểu được, aizzz....., thật là mệnh khổ.

“Cô nương, đẹp lắm.”

Túc Tử Nguyệt đứng trước gương đồng vron người, đánh giá chính mình trong gương, nhìn quanh cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng hết cách rồi, nàng chỉ có thể chấp nhận thôi.

“Cô nương, để nô tỳ giúp người chải tóc.” Bảo Nhi kéo Túc Tử Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, còn mình đứng ở một bên cẩn thận chải lại mái tóc dài của nàng.

Túc Tử Nguyệt nhìn mình được hầu hạ trong gương, không khỏi mỉm cười. Nàng có phải là đại tiểu thư đâu, tắm, mặc y phục, chải tóc đều có người giúp nàng xử lý, nàng chưa bao giờ cảm thấy mình giống phế vật như bây giờ.

Nhìn Bảo Nhi ra sức sửa soạn cho mình thành xinh đẹp, nàng thấy rất yêu thích và ngưỡng mộ đôi tay khéo léo của Bảo Nhi.

“Người có đôi tay khéo léo lắm, rất lợi hại nha.” Không như nàng, không có chút gì gọi là tỉ mỉ.

“Đa tạ cô nương khen ngợi.” Bảo Nhi có chút ngượng ngùng đỏ mặt.

“Ta nói thật, cảm ơn người giúp ta ăn mặc đẹp như vậy.” Thành thật mà nói, nàng cảm thấy mình mặc quần áo cổ trang cũng không tệ, vậy không phải nhờ công của Bảo Nhi sao?

“Là cô nương trời sinh đã xinh đẹp, như vậy dĩ nhiên càng thêm xinh đẹp.” Bảo Nhi cười nói.

“Cám ơn người khích lệ, a, đúng rồi, nam nhân kia đâu?” Nàng dường như còn chưa thấy nam nhân kiều ngạo kia.

“Nam nhân?” Bảo Nhi khó hiểu nhìn nàng.

“Ý ta muốn chỉ cái người người gọi là Vương kia đâu?” Đúng rồi, tại sao mọi người đều gọi hắn là Vương, đó là tên của hắn sao?

“Ngài chi Vương sao?” Bảo Nhi kinh ngạc kêu lên.

“Chắc là vậy.” Sao phải dùng cái giọng sợ hãi như vậy chứ? Nam nhân kia có gì dọa người à?

“Cô nương, người ngàn vạn lần không được bắt kính với Vương, không thì sẽ mất đầu.” Bảo Nhi có chút lo lắng nói.

“Mất đầu? Có nghiêm trọng quá không vậy? Hắn cũng chỉ là người thôi...” Túc Tử Nguyệt vẫn xem thường.

“Vương là người thống lĩnh “Viêm quốc”, sự sống còn của tất cả thần dân chúng ta đều có thể bị thao túng trên tay Vương, người ngàn lần vạn lần đừng nói xằng bậy như vậy.” Bảo Nhi sợ Túc Tử Nguyệt bất kính, lúc nào cũng có thể đưa tới họa sát thân.

“Viêm quốc” rốt cuộc là nước nào? Đúng rồi, nàng còn phải đi tìm nhà “tiên tri”, hỏi rõ ràng nguyên nhân cha đưa nàng đến đây. Nàng đột nhiên đứng dậy, xông ra ngoài.

“Cô nương?” Bảo Nhi bị hành động đột ngột của nàng làm cho hồ đồ, chỉ có thể ảo não đi theo sau Túc Tử Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

“Ai da, muốn chết, tại sao lại xây tường ở nơi này chứ!” (thân người, mà cụ thể là 'thịt ngực' đó, mà chị kêu là tường ha, chắc ngực vh rấn chắc lắm ta?????)

Vốn tính xông ra ngoài, mới chạy không được mấy bước, đã bị đánh ngã trên mặt đất, Túc Từ Nguyệt nhỏ giọng nguyên rủa.

“Không sao chứ?” Viêm Hoàng buồn cười ôm Túc Từ Nguyệt đứng lên. Nữ nhân này không thể yên tĩnh được một chút hay sao?

Quan sát nàng tỉ mỉ mặc quần áo tơ lụa tạo nên tư thái xinh đẹp, nàng ăn mặc như vậy, làm người ta rất thương yêu, Viêm Hoàng giờ tay chạm vào khuôn mặt không tỳ vết của nàng.

“Tham kiến Vương.” Bảo Nhi đuổi theo bóng dáng của Túc Từ Nguyệt, nhìn thấy người đứng đầu thì kinh hoàng quỳ xuống chào.

“Lui ra.” Khoát khoát tay cho mọi người lui ra, hắn không cần những người luôn sợ hãi hắn ở một bên làm cản trở tầm mắt.

Trong khoảnh khắc tất cả mọi người đi hết, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Thì ra là ngươi đụng ta, không có việc gì ngươi cản đường ta làm gì?” Túc Từ Nguyệt bắt mắt oán giận.

Viêm Hoàng nhìn chằm chằm cái miệng vẫn đang nói không ngừng của Túc Từ Nguyệt. Nữ nhân ngu ngốc này chẳng lẽ vĩnh viễn cũng không thấy rõ thân phận của hắn sao?

“Nàng có biết hay không, từ xưa đến nay chưa ai có can đảm nói những lời như vậy với ta?”

Ở đây, hắn là “Quý Vương” người người sợ hãi, xem như quái vật, chỉ có nữ nhân ngu ngốc từ trên trời rơi xuống này, dám can đảm hô to gọi nhỏ với hắn.

“Vậy ngươi có thể thích ứng từ bây giờ.” Túc Từ Nguyệt ngửa đầu, vô cùng kiêu ngạo nói với hắn.

Viêm Hoàng vừa mới tức giận, giờ thì đã hết. Nữ nhân ngu ngốc đại khái không biết cái gì là sợ hãi không? Trừ lúc đầu nàng sợ hãi hắn thô bạo, nhưng cũng không duy trì được bao lâu.

“Nàng không biết cái gì gọi là sợ sao?”

“Làm gì phải sợ ngươi? Chỉ cần ngươi đừng.....” Túc Từ Nguyệt đột nhiên dừng lại, không có can đảm nói ra lời tiếp theo.

“Ta đừng cái gì?” Viêm Hoàng kinh ngạc, nàng ăn nói thảng thốt, sáng khoái lại cũng có lúc dừng lại.

“Chính là... như vậy như vậy đó.” Túc Từ Nguyệt xoay xoay vặn vặn nói không hoàn chỉnh.

“Như vậy là sao?” Viêm Hoàng đại khái cũng hiểu được ý nàng, chỉ là đột nhiên muốn trêu chọc nàng, nên mới giả bộ không biết.

“Chính là.... Dù sao ngươi đừng lúc nào cũng mạnh bạo như thế!” Túc Từ Nguyệt đỏ mặt hô lên. (oa oa, mạnh bạo đó nha.... :D2)

“A, ý nàng là, đối với nàng giống như hôm qua, phải không?” Viêm Hoàng lộ ra nụ cười mười phần xấu xa.

“Đúng.... Không đúng, ngươi nói đi nơi nào?” Túc Từ Nguyệt khó chịu lấy tay che hai má đỏ rực, tức giận nhìn chằm chằm khuôn mặt tà ác của Viêm Hoàng.

Sao người đàn ông này nói chuyện không kiêng kỵ gì hết, nàng thật vất vả mới quên được đêm qua mình phóng đảng như thế nào, không có chuyện gì hắn muốn nhắc tới làm chi?

“Không phải như vậy sao? Nàng không thích sao? Ta nhớ hôm qua nàng phản ứng rất.....” Càng nhìn gương mặt ngượng ngùng của nàng hắn càng cảm thấy thú vị.

“Im miệng, im miệng đi...!” Túc Từ Nguyệt dùng hai tay che chặt cái miệng nói những lời hạ lưu của Viêm Hoàng lại. Viêm Hoàng cũng không vội ngăn tay của nàng, ngược lại đưa lưỡi ra liếm láp lòng bàn tay nàng, Túc Từ Nguyệt bị dọa sợ, lập tức buông tay lui về phía sau.

“Ngươi... Cái tên đại sắc ma này!” Bây giờ là ban ngày, sao hắn không biết liêm sỉ như vậy?

“Đúng vậy, đại sắc ma này ăn nàng đến nghiện, nàng nói phải làm sao đây?” Viêm Hoàng tiến từng bước đến gần Túc Từ Nguyệt.

“Ai... Ai để ý đến ngươi? Ngươi... Ngươi tự mình nghĩ biện pháp giải quyết đi.”

Thấy hắn tiến gần từng bước, Túc Từ Nguyệt chỉ có thể lui từng bước về phía sau, cuối cùng không có đường có thể lui ra.

“Ngươi... ngươi đừng bước tới, á..., tránh ra, tránh ra, á!”

“Tự mình nghĩ biện pháp? Vậy không được, không có nàng, chuyện không giải quyết được.” Viêm Hoàng chống hai tay lên tường, nàng lập tức bị khóa chặt, không cách nào trốn thoát.

“Ngươi... ngươi đừng làm loạn á..., ta..... ta muốn đi tìm nhà tiên tri giống cha ta...” Túc Từ Nguyệt hai tay chống đỡ bờ ngực rắn chắc của hắn.

Nghe vậy, toàn bộ tâm tình đùa giỡn của Viêm Hoàng tan biến, vẻ mặt anh tuấn thoáng chốc lạnh đến cực điểm.

“Nàng tìm hấn làm gì?”

“Đương nhiên là có việc muốn hỏi hấn, nếu không tìm hấn làm gì?” Túc Tử Nguyệt không hiểu tại sao mặt hấn biến sắc nhanh chóng như vậy.

“Nàng muốn hỏi hấn cái gì?” Viêm Hoàng nhủ mảy không vui.

“Quái, người muốn hỏi hấn là ta, sao ngươi lại phiền như thế?” Hấn không thể giải quyết vấn đề của nàng, hỏi hấn có ích gì sao.

Viêm Hoàng tức giận khóa chặt hai tay nàng.

“Nàng, nữ nhân ngu ngốc này, không chọc giận ta là không được sao?” Nàng không thể giống như đêm qua, ngoan ngoãn mặc hấn yêu thương hay sao?

Túc Tử Nguyệt tức giận nhìn chăm chăm khuôn mặt giận dữ của Viêm Hoàng, tại sao hấn lại mắng nàng là nữ nhân ngu ngốc? Nàng không chịu yếu thế, khuôn mặt xinh đẹp nâng lên nhìn hấn chăm chăm.

“Cái người đáng chết này, không thể không luôn tức giận được sao?” Nàng đánh nhau chắc chắn sẽ thua hấn..., nhưng gây gỗ thì khó phân cao thấp, hừ!

“Nàng!” Viêm Hoàng tức giận chỉ nàng.

“Như thế nào?” Hai tay Túc Tử Nguyệt chống eo, mueri phàn ra dáng một nữ nhân chanh chua.

“Nàng có biết không, ta lúc này có thể giết nàng?” Viêm Hoàng khép mắt, con ngươi màu tím nhìn chăm chăm Túc Tử Nguyệt lúc này còn chưa biết sống chết.

“Thật đáng sợ!” Túc Tử Nguyệt cực kỳ chúm mắt ngón tay đang chỉ mình, một phát bắt được, hung hăng cắn.

“Nàng...” Viêm Hoàng cau mày nhìn hành động cả gan của nàng, hấn nghĩ, có lẽ nên cho nữ nhân ngu ngốc này một chút giáo huấn, sẽ làm cho nàng nhớ thân phận của mình.

“Nàng...” Viêm Hoàng cau mày nhìn hành động cả gan của nàng, hấn nghĩ, có lẽ nên cho nữ nhân ngu ngốc này một chút giáo huấn, sẽ làm cho nàng nhớ thân phận của mình.

Túc Tử Nguyệt nắm được vị máu, mới phát hiện mình dùng sức quá mạnh cắn hấn, nàng vội vã buông tay Viêm Hoàng ra, chỉ thấy trên ngón tay hấn in dấu răng thật sâu, phía trên loáng thoáng thấy máu đỏ tươi.

“Ngươi...Ngươi đau không?” Túc Tử Nguyệt chăm chú nhìn vết thương trên tay hấn xin lỗi.

Viêm Hoàng quệt quệt khóe môi, không đáp lời. Thực tế, một chút vết thương nhỏ này không có gì đáng kể, hấn không vô dụng như vậy.

“Ta... Ta không cố ý, ngươi đừng chọc giận ta thì sẽ không có chuyện gì.” Túc Tử Nguyệt rất nghiêm túc muốn nói xin lỗi, nhưng vẫn đem lỗi đẩy về trên người của hấn, sau đó liền chột dạ không dám ngẩng đầu.

Viêm Hoàng bực mình trợn mắt. Nàng còn có thể đổ lỗi, rốt cuộc là ai chọc tức ai trước?

“Khỏi... Khỏi bầm vương...” Một tiếng kêu yếu ớt vang lên, cắt đứt yên lặng bên trong, là âm thanh phát run của Bảo Nhi.

“Cút!”

Viêm Hoàng hung ác rống giận, Bảo Nhi đang đứng yên bên ngoài bị dọa sợ, chỉ thấy thân thể nàng mềm nhũn quỳ khóc trên mặt đất.

“Xin vương tha mạng...”

“Dữ như vậy làm gì? Chỉ là Bảo Nhi có chuyện muốn nói với ngươi!” Túc Tử Nguyệt không chịu nổi lên tiếng bên vực Bảo Nhi.

Nàng còn nói? Viêm Hoàng nhìn chăm chăm tên đầu sỏ làm tâm tình hấn trở nên cực kỳ kém.

“Ta...Ta nói không sai, ngươi nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì?” Túc Tử Nguyệt rụt cổ nói.

Mắt hấn rất đẹp..., chỉ là bị trừng lâu như vậy nàng cảm thấy thật kinh khủng, hơn nữa dường như nàng là nguồn gốc làm hấn tức giận....

“Cô nương...” Bảo Nhi vẫn quỳ trên mặt đất không dám đứng dậy, chỉ có thể gơ tay kéo kéo quần áo Túc Tử Nguyệt, ý bảo nàng đừng nói nữa.

“Ngươi đứng lên đi, đừng quỳ nữa, hấn cũng sẽ không cắn ngươi, có chuyện thì đứng lên rồi nói.” Túc Tử Nguyệt không hiểu ý của nàng, ngược lại kéo nàng đứng lên.

Gương mặt Viêm Hoàng lạnh lùng, nhìn cảnh Túc Từ Nguyệt nâng nha đầu kia dậy, hân hoan nghĩ nàng căn bản không có đầu óc. Thôi, tức giận nữa cũng chỉ uổng phí.

“Có chuyện mau nói.” Viêm Hoàng hướng về phía nha đầu không dám đứng dậy cũng không dám ngẩng đầu nói.

“Dạ... “Tiên tri”, còn có Huyền gia cầu kiến...” Bảo Nhi nói nhưng vẫn không dám ngẩng đầu.

“Sao trùng hợp thế? Ta đang muốn đi tìm hân, hân đã tới rồi.” Túc Từ Nguyệt hưng phấn bước bước lớn đi ra, đáng tiếc bước chân còn chưa chạm đất, cả người liền bị một luồng gió lạnh kéo sát vào “tường đồng vách sắt” cạnh bên.

“Nàng ngoan ngoãn đợi ở đây cho ta.” Nàng chỉ biết gặp “tiên tri” thôi sao? Sắc mặt Viêm Hoàng càng thêm khó coi.

“Gọi bọn họ vào.” Viêm Hoàng mặc kệ Túc Từ Nguyệt giãy giụa, hướng thẳng phía nha đầu đang quỳ gối ngoài cửa ra lệnh.

“Vâng.” Bảo Nhi nhận lệnh, liền rời đi như chạy trốn.

(Úi sao mà sợ dữ vậy chèn)

Tiên tri cùng Viêm Huyền bước vào cửa liền thấy một màn như vậy

Một vị cô nương sống sờ sờ đang ở trong lòng chủ nhân, vậy mà sắc mặt chủ nhân cực kỳ khó coi, bọn họ bắt đầu cảm thấy, mình đã đến sai thời điểm.

“Các người đi vào sao lại giả câm?” Viêm Hoàng lạnh lùng quét mắt về phía hai người đang có ý nghĩ muốn tông cửa xông ra nhưng lại không dám.

“Chuyện này... Lão thân đến tìm tiểu cô nương này.” “Tiên tri” không biết vì sao từ lúc tiểu cô nương này xuất hiện, Viêm Hoàng luôn tức giận với hân?

“Có chuyện gì?” Viêm Hoàng lạnh lùng hỏi, không có ý định bỏ qua cho người trong lòng.

“Hừ, hân nói hân đến tìm ta, người buông tay!” Túc Từ Nguyệt một mồm giãy giụa, định sử dụng ánh mắt so tài với hân.

“Có chuyện thì nói ở nơi này.” Viêm Hoàng chưa tính tha người.

“Người... Người có biết cái gì gọi là riêng tư hay không, hân có chuyện muốn nói với ta, sao phải nói trước mặt mọi người được?”

Viêm Hoàng nghe nàng nói vậy, càng thêm tức giận.

“Nàng và hân có chuyện gì không thể cho người khác biết?”

“Hừ, người nói chuyện làm cho người ta rất ghét.” Cái gì gọi là không thể cho người khác biết.

“Nếu không có gì mờ ám, nói trước mặt ta là được.” Viêm Hoàng khiêu khích.

Người này thật đáng giận! Túc Từ Nguyệt quệt quệt khóe môi không nhin được.

“Ta không cần.” Nàng rất có cá tính.

“Thật là có vấn đề, nên không dám nói trước mặt ta?”

“Hừ, người nghĩ sao thì tùy.” Túc Từ Nguyệt quyết định làm lơ hân, tránh làm mình tức giận hơn.

“Nàng...”

“Tiên tri” cùng Viêm Huyền bắt đầu nhìn nhau, bọn họ dường như cũng hoàn toàn bị coi thường.

“Huyền gia, người có cảm thấy vương có một chút chuyển biến hay không?” Số lần nói chuyện của vương gần đây dường như nhiều hơn so với lúc trước, mặc dù thường là trong lúc tức giận.

“Tâm tình của hân dường như có chuyển biến một chút, tiểu cô nương kia thật có khả năng.” Mặc dù Viêm Hoàng vẫn duy trì mặt lạnh hơn phân nửa, chỉ là đối mặt với tiểu cô nương này tâm tình sẽ biến hóa đa dạng hơn một chút, đây cũng là hiện tượng tốt.

“Xem ra chỉ có nàng mới có thể.” “Tiên tri” cũng hài lòng với sự phát triển này.

“Đúng rồi, vẫn chưa hỏi ngài thân phận của vị tiểu cô nương này là sao?” Viêm Huyền mong đợi đáp án.

“Tiên tri” chỉ cười không nói, nhìn chăm chú vào cảnh hai người đang tranh cãi trước mắt.

“Ta....Ta thực sự bị người làm tức chết rồi.” Túc Từ Nguyệt tránh như thế nào cũng không tránh được ngực của hắn, nàng chỉ có thể dùng ngôn ngữ để bày tỏ kích động.

“Rốt cuộc ai mới là người bị chọc tức?” Nàng là ác nhân nhưng luôn cáo trạng trước.

Mọi việc cãi và truyền không ngừng vào tai “Tiên tri” và Viêm Huyền, hai người bọn họ chỉ có thể lắc đầu.

Mọi việc cãi và không ngừng truyền vào tai “Tiên tri” và Viêm Huyền, hai người bọn họ chỉ có thể lắc đầu.

“[Tiên tri], ngài nghĩ chúng ta có cơ hội ra sân sao?” Hai người kia xem ra không để ý đến bọn họ.

“Ta muốn.... Có lẽ lần sau chúng ta phải thăm dò trước, khi nào chủ nhân không có ở đây.” “Tiên tri” tỉnh táo nói.

“Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta lui ra trước, tránh tự làm mình mất mặt.”

“Nói cũng phải, gần đây chủ nhân luôn có địch ý với ta.”

“Cùng cô nương kia có liên phải không...?”

Hai người vừa nói, vừa lặng lẽ rút lui ra khỏi cuộc chiến mà Viêm Hoàng cùng Túc Từ Nguyệt còn đang tranh chấp, không chú ý đến hai người, vì họ cần bỏ qua sự tồn tại của những người khác.

(Xiiiiii... ai thêm quan tâm 2 người chứ, người ta bận đánh yêu mắng yêu rồi :behe:)

Thật là phiền!

Túc Từ Nguyệt nóng nảy, nàng đến đây đã mấy ngày, nhưng một điểm đầu mối cũng không có. Tên xú nam nhân kia không để cho nàng bước ra khỏi của phòng nửa bước, vậy thì không thể đi tìm “tiên tri”, không tìm được “tiên tri”, nàng cũng không có cách để quay về.

“Aizz...” Bất đắc dĩ thở dài, nàng hoài nghi mình sẽ ở lại chỗ này vĩnh viễn hay sao?

Thật ra, suy nghĩ kỹ một chút, cuộc sống của nàng ở đây rất được hậu đãi...., nam nhân kia đối với nàng xem như cực tốt, trừ lúc ban đầu thô bạo, để cho nàng thông hận, hắn cũng không có chỗ nào là xấu cả, huống chi gần đây hắn cũng không cường ngạnh như vậy với nàng. ^:)^

Túc Từ Nguyệt hồi tưởng lại những đêm triền miên gần đây mà đỏ mặt : "> , nàng mỗi lần dường như đều liều mạng muốn tránh, nhưng cuối cùng cũng thua dưới sự trêu đùa của hắn.

Không thể phủ nhận..., nàng thật ra cuối cùng cũng thích thú :D2 , cho nên kháng cự với hắn không còn kịch liệt như ban đầu.

Nàng mấy ngày nay nghĩ qua, thật ra thì mất đi màng trinh mỏng kia, không là gì, dù sao cũng đã không còn, nàng còn có thể thế nào?

Kêu trời trách đất? Thôi, tính tình nàng căn bản không làm vậy được, không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp tự trấn an mình, ít nhất đáng đáp hắn cũng thật đẹp, thể trạng cũng cực kỳ.....

“Cô nương, cô nương...” Bảo Nhi lên tiếng gọi, cắt đứt suy nghĩ của Túc Từ Nguyệt.

“Hà?” Túc Từ Nguyệt lấy lại tinh thần, nhìn về phía Bảo Nhi.

“[Tiên tri] cùng Huyền gia tới, họ muốn gặp người!”

“Mau mời họ vào.” Túc Từ Nguyệt mừng rỡ nói.

Như thế rất tốt, nàng đang phiền não phải tìm người như thế nào, hắn liền tự mình đưa đến cửa.

“Cô nương khỏe không?” “Tiên tri” vừa thấy Túc Từ Nguyệt liền chào hỏi trước.

“Bình thường...,á..., chớ nói nhảm, người mau nói cho ta biết, mục đích cha đưa ta đến đây là gì? Người nói có phải mọi chuyện giải quyết xong ta có thể đi về hay không?” Nàng vội vàng hỏi một chuỗi câu hỏi, chỉ vì muốn biết đáp án.

Viêm Huyền nhíu mày, tầm mắt quan sát rơi xuống trên người Túc Từ Nguyệt.

Tiểu cô nương này nói tới nói lui rất đặc sắc, Viêm Hoàng chẳng lẽ thích cái loại này sao? Tính tình của nàng cùng Yên Nhu hoàn toàn bất đồng, lòng của Viêm Hoàng rốt cuộc là rơi trên người nào?

“Mục đích? Điều này thật sự rất khó nói...” “Tiên tri” suy nghĩ nên bắt đầu nói từ đâu.

“Các ngươi muốn ta đến, không phải có chuyện chỉ có ta mới có thể giải quyết được hay sao? Mà ta thật sự không nhìn ra, nơi này có chuyện gì ta làm được, ngươi xem, ta cả ngày bị nhốt ở đây, có chuyện không bằng đi tìm nam nhân kia đi, còn hữu dụng hơn ta nhiều.”

“Khụ khụ.... Nàng chỉ nam nhân kia, là vương sao?” “Tiên tri” không biết có nên chỉ ra chỗ sai của nàng hay không.

“Thật sự kỳ quái, tại sao các ngươi luôn gọi hắn là vương, hắn không có tên sao?” Đúng vậy, nàng dường như chưa nghe ai gọi tên của hắn.

Viêm Huyền không nhịn được cười ra tiếng.

“Nàng có biết lời này là đại nghịch bất đạo, sẽ bị chém đầu hay không?” Tiểu cô nương này vô cùng thú vị.

Cười nàng đã chưa? Túc Tử Nguyệt nhìn chăm chăm nam nhân không có lễ phép kia.

“Người ở nơi này thật sự kỳ quái, động một chút là chém đầu, thật nhảm chán.” Nhớ lần trước xú nam nhân kia cũng uy hiếp nàng như vậy.

Viêm Huyền cười to vỗ tay, tính tình nàng thật mạnh mẽ, Viêm Hoàng đụng phải đối thủ rồi, chỉ là hắn nhìn nàng lâu thế, như vậy đối với cô nương này nhất định có vài phần đặc biệt?

“Theo ta thấy, so với Yên Nhu thì nàng thích hợp với vương hơn.” Viêm Huyền chân thành nói, tính tình Yên Nhu nhu nhược không phải là không được, chỉ là nữ nhân này có thể làm động đến tính tình nguội lạnh của Viêm Hoàng.

“Yên Nhu?” Túc Tử Nguyệt không bỏ qua cái tên xa lạ này.

“Tiên tri” ánh mắt ý bảo Viêm Huyền trăm ngàn đừng lăm lăm.

Túc Tử Nguyệt nhìn hai người giao mắt, nàng mở to con mắt xinh đẹp

“Có thể giải thích ý tứ câu nói kia một chút hay không?”

“Chính là ý trên mặt chữ.” Viêm Huyền cười khan. :-"

“Rột cuộc nam nhân kia có thân phận gì? Không phải hắn... Có phải hay không hắn đã lấy vợ?” Túc Tử Nguyệt có chút khó khăn hỏi Viêm Huyền.

“Chuyện này....” Viêm Huyền tự hỏi nên trả lời như thế nào mới không rước lấy phiền phức.

“Tiên tri” ngăn Viêm Huyền trả lời, hắn cung kính với Túc Tử Nguyệt.

“Nam nhân kia theo lời ngươi, là người thống trị “Viêm quốc” vương giả, tất cả những gì thuộc về Viêm quốc đều do hắn thống trị, chỉ có nàng là người không để ý đến quyền lực của hắn, muốn người sống liền sống, muốn người chết liền chết, nàng hiểu chưa?”

Muốn người sống liền sống, muốn người chết liền chết? Nàng sao có thể hiểu được, nàng sống có dân chủ, tự mình quyết định! Túc Tử Nguyệt khó có thể tin lắng đầu nhẹ.

“Sao ta có thể hiểu được? Làm ơn...”

Cha mở một trò chơi thật là lớn, nam nhân xâm chiếm thân thể nàng, lại có thân phận “vĩ đại” như vậy, vậy gọi nàng đến đây có thể giải quyết được chuyện gì? Giống như bây giờ, nàng như con cá trong chậu, con chim trong lồng, bay cũng không bay được, nàng có chỗ nào để dụng võ đây?

Muốn đuổi theo hỏi Yên Nhu là ai, nhưng chỉ nhận được câu trả lời mập mờ, tin tức hoàn toàn bị che giấu, hiện tại nàng cảm thấy cả người vô lực. Nam nhân kia quả nhiên có quyền to, khó trách mọi người thấy hắn đều lo sợ, nói gì nghe nấy.

Ông trời, cha muốn gây phiền toái gì cho nàng? Túc Tử Nguyệt có chút nhức đầu vuốt trán.

“Ta có thể trở về hay không, ta căn bản là không giúp được gì, không phải sao?” Nàng cũng chỉ là một người bình thường, ở lại có tác dụng gì? Chỉ là nghĩ đến trở về, đáy lòng có cảm giác mất mát khó hiểu bao quanh.

“Không, nàng phải ở lại.” “Tiên tri” quả quyết cự tuyệt yêu cầu của nàng.

“Ta ở lại có ích gì, ta cái gì cũng không biết, hắn là vương giả cao cao tại thượng, có chuyện gì hắn không giải quyết được sao? Ta nào có khả năng....” Túc Tử Nguyệt bắt đầu đi qua đi lại gấp gáp nói.

“Cô nương...”

“Ngươi rốt cuộc có hiểu hay không? Ta không phải người nơi này, ta sống trong một không gian khác, một thời đại khác, trật tự của các ngươi, ta không hiểu, qui tắc của các ngươi, ta không muốn tuân theo, ta là người không thuộc về nơi này, sao không tốt bụng mà thả ta ra?” Túc Tử Nguyệt thao thao

bất tuyệt nói, không ai có thể xen vào được.

“Cô nương...”

“Các người có hiểu ý của ta không? Nam nhân kia xem ra, cường tráng giống như người sắt, đánh không chết, so với ta hẳn hữu dụng hơn nhiều, ta không giải quyết được chuyện gì, để cho ta trở về đi....”

“Nàng phải ở lại chỗ này.”

Một giọng nói quả quyết vang lên, đầu Túc Tử Nguyệt càng đau hơn.

“Tham kiến vương.” “Tiên tri” cung kính cúi chào.

“Miễn, lui ra đi.” Viêm Hoàng không kiên nhẫn cho mọi người lui ra.

Lui ra ngoài trước, Viêm Huyền tinh mắt chú ý về mặt căng thẳng của Viêm Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Túc Tử Nguyệt bắt đầu đi trốn mắt. Lần này thì hay rồi, khó khăn lắm “Tiên tri” mới xuất hiện, nàng cùng hắn có lý nhưng không nói được, có phải không nói chuyện với hắn thì sẽ đỡ mệt mỏi hơn không?

“Ta mặt kệ nàng cùng hắn nói cái gì, nàng đừng mơ tưởng rồi đi lúc này.”

Nàng cùng “Tiên tri” nói chuyện, hắn đều nghe tất cả, cho dù trong lời nói của nàng có ý gì, hắn sẽ không để cho nàng đi, tuyệt đối không.

Túc Tử Nguyệt hơi nhíu đôi mày thanh tú. Hắn nói chuyện nhất định phải cạy mạnh như vậy sao? Sao nàng có thể để mặc cho người khác chém giết, thân phận của hắn ở nơi này có thể là lớn nhất, nhưng nàng thì không cho là vậy.

“Ta muốn đi, ngươi có thể làm gì được ta?” Túc Tử Nguyệt nghe mặt khiêu khích.

“Nàng, nữ nhân này sao cứ chọc giận ta?” Vì cái gì mà nàng cứ muốn rời khỏi hắn? Hắn thật sự không chịu nổi.

“Ngươi có biết lý lẽ hay không, là ngươi đem ta nhốt ở chỗ này, người nên tức giận là ta mới đúng.” Thật vô tội, tại sao mỗi lần hắn đều đem sai lầm đổ lỗi cho nàng?

Con ngươi màu tím của Viêm Hoàng phát ra ánh sáng lạnh lùng, hướng thẳng về phía bóng dáng xinh đẹp, đột nhiên mỉm cười.

Thì ra đến cuối cùng, không có ai nguyện ý ở lại bên cạnh hắn, hắn là ma quỷ, nên không có người nguyện ý ở bên cạnh sao?

(ôi!!!! xem tội chưa kìa no3: , ai biểu.....)

Mẹ hắn vứt bỏ hắn, Yên Nhu trốn hắn mà đi, ngay cả nữ nhân này, không sợ hắn, cũng muốn rời bỏ hắn sao? Hắn thật sự không chịu được.

“Tại sao, tại sao nàng lại muốn rời khỏi ta? Ta khủng bố như vậy sao? Làm phiền nàng nên nàng khẩn cấp muốn chạy trốn ta sao?” Viêm Hoàng nổi giận điên cuồng, phá hư bàn ghế trong phòng.

Túc Tử Nguyệt bị hành động đột nhiên của hắn dọa sợ, nàng lấy tay vuốt vuốt ngực, sững sờ đứng nhìn nam nhân đang điên cuồng phá hư đồ kia.

“Ngươi... Ngươi nổi điên cái gì?” Nàng chỉ nói là muốn đi thôi, có cần phải nổi giận dữ như vậy không?

“Ta nói cho nàng biết, ta sẽ không để cho nàng đi, tuyệt đối không, mặc kệ nàng muốn rời khỏi như thế nào, ta.... ta cũng không để cho nàng đi, nếu nàng cảm thấy làm bạn với “Quý vương” là ta, khiến nàng uất ức thì hãy oán giận đi, không nên xuất hiện trước mặt ta.

Hắn đang nói gì? Cái gì “Quý vương”, cái gì rời đi? Nàng nghe không hiểu. Nàng chỉ là muốn về nhà thôi, Túc Tử Nguyệt cong môi đỏ mọng.

“Ta không phải vì quan hệ của ngươi mà muốn rời khỏi, ta muốn đi là vì ta không thuộc về nơi này, ta không phải là người của thế giới này, nếu không ngươi hỏi “Tiên tri” sẽ rõ....” Túc Tử Nguyệt không biết tại sao lại muốn giải thích rõ với hắn, có lẽ vì trên người hắn truyền tới sự bi thương.

“Ta mặc kệ nàng là ai, cũng không cần biết nàng đến từ nơi nào, cũng không cho nàng rời đi, nàng là của ta, cả đời đều là của ta....”

Viêm Hoàng ôm cổ nàng, tựa đầu chôn thật sâu vào cổ nàng, ngửi mùi hương đặc trưng của nàng.

Hắn không muốn buông nàng ra, cho dù nàng muốn rời đi hắn cũng không muốn buông nàng ra, nói hắn mê muội nàng cũng được, nói hắn quyến luyến nàng cũng không sao, chính là hắn không muốn buông nàng ra.

Quá lâu, hắn đã cô độc quá lâu, hắn cần sự ấm áp của nàng, cần nàng bầu bạn với hắn trong cuộc sống sau này, hắn không muốn đối diện với cô đơn lần nữa....

“Này... Ngươi....” Túc Tử Nguyệt đẩy hắn không ra, không thể làm gì khác là mặc cho hắn ôm, nàng chỉ không hiểu, sao mình lại có cảm giác kỳ quái.

Thật ra hắn ngang ngược giải thích thì nàng không vui nhưng, nàng cảm thấy hắn bây giờ dường như rất buồn, cảm giác sai sao? Nam nhân tự đại kia cũng có một ngày bị đánh bại sao? Mà sao lòng nàng lại cảm thấy chua xót?

“Hừ, chớ nói những lời chọc giận ta nữa.”

Viêm Hoàng cuồng nhiệt hôn nàng, không để cho nàng nói thêm lời phiền lòng nữa, môi hắn nóng bỏng hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của nàng, bàn tay không chút kiên kỵ vùi vào vàng vuốt ve thân thể mê người của nàng.

Lưỡi của hắn không biết lúc nào đã xâm nhập vào trong miệng nàng, linh hoạt dây dưa, cố ý triển miên.

“Uhm..” Túc Tử Nguyệt tránh không thoát trói buộc của hắn, chỉ có thể chờ hắn cuồng hắn công chiếm, ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói.

(H, H, cảnh báo nhẹ, hình ảnh hạn chế trẻ dưới 18, kaka :behe:)

Hắn thỉnh thoảng cuồng dã, thỉnh thoảng nhẹ nhàng, trần trọc hôn mút môi nàng, nhiệt liệt hôn, nhiệt liệt kéo dài xâm nhập, Túc Tử Nguyệt mềm nhũn dựa vào thân thể trắng kiện của hắn.

Môi Viêm Hoàng thoáng rời đi môi Túc Tử Nguyệt, nụ hôn nóng bỏng kéo lên má, xuống cổ rồi một đường kéo đến nơi da thịt mềm mại, gặm cắn tạo ra ấn ký thuộc về hắn, mắt hắn mang theo tình dục, hải lòng nhìn dấu vết hắn lưu lại.

Quần áo của nàng không biết từ lúc nào bị cởi ra hơn phân nửa, mà bàn tay của hắn càng thêm can rở, trực tiếp nắm lấy bầu ngực của nàng vuốt ve, sóng triều mạnh mẽ, cuồng nhiệt quán lấy nàng, hai tay nàng vô lực, chỉ có thể bắt lấy đầu vai rộng lớn của hắn.

“Hứa với ta, đừng nói đi nữa....” Viêm Hoàng hôn lên cổ đẹp của nàng, trượt dài xuống ngực, đầu lưỡi hắn thay phiên hôn nụ hoa xinh đẹp trước ngực nàng, ý đồ làm nàng đang lúc động tình mà hứa hẹn.

“Không... Không được....” Túc Tử Nguyệt khó khăn nuốt nước miếng, hô hấp có chút khó khăn.

Viêm Hoàng đột nhiên nắm chặt bầu ngực của nàng mà xoa, há miệng ngậm nụ hoa, ra sức bú mút.

“A.....” Khoái cảm kỳ lạ chợt xông vào cơ thể nàng, nàng không cách nào làm tình triều ngừng tăng cao, chỉ có thể hi vọng hắn cho nhiều hơn.

Viêm Hoàng nở nụ cười, hé mắt chăm chú nhìn nàng, thường thức bộ dáng nàng bị tình dục hun đúc làm say lòng người, hắn cũng bị lừa dục làm cho cả người nóng lên, thuận tay cởi hết quần áo còn sót lại trên người nàng, trong lúc này, nàng đã hoàn toàn phơi bày trước mắt hắn.

Dù không phải là lần đầu nhìn thấy thân thể nàng, nhưng vẻ đẹp của nàng, Viêm Hoàng vẫn không khỏi than thở, dễ dàng ôm lấy thân thể của nàng, đem nàng đặt trên giường rồi nhanh chóng cởi quần áo của mình.

Túc Tử Nguyệt mờ mịt mờ mắt nhìn thân thể to lớn cao ngạo của hắn, thân thể kiêu mi như đang mời mọc hắn, Viêm Hoàng vội vàng dán lên thân thể trần truồng của nàng, nhiệt độ cực nóng trên cơ thể hắn sưởi ấm nàng, làm nàng phát ra một tiếng than thỏa mãn.

Viêm Hoàng hôn mắt của nàng, thân thể của nàng, một tay lặng lẽ trượt đến chỗ giữa hai chân của nàng, hắn duỗi tay tìm kiếm chỗ đã sớm thấm ướt giữa hai chân nàng, một tay treu đùa cặp vú sớm đã dựng đứng của nàng, làm Túc Tử Nguyệt một trận thờ gấp.

Hắn cũng không vội xâm chiếm nàng, trước, đùa bốn cánh hoa ướt át, miệng lại ngậm nụ hoa trước ngực, ý đồ muốn Túc Tử Nguyệt càng thêm điên cuồng.

“Uhm....A.....A.....” Nàng thật khó chịu, Túc Tử Nguyệt không tự chủ mà đem đưa thân thể, làm khát vọng đoạt lấy của hắn kịch liệt hơn.

“Hứa với ta, không nói đi nữa.” Hắn biết nàng đã trầm mê, lúc này dụ dỗ nàng là tốt nhất, vì làm nàng ở lại, hắn không quan tâm mình làm tiểu nhân.

“A.....Không.....Không thể.....” Túc Tử Nguyệt nỗ lực muốn giữ tỉnh táo, nhưng cả người lại reo hò muốn được giải thoát.

Viêm Hoàng đột nhiên cho thêm một ngón tay tiến vào trong cơ thể nàng.

“A....” Túc Tử Nguyệt kinh ngạc thờ gấp mà đem đưa cơ thể, hạ thể hút ngón tay hắn thật chặt, kỳ vọng hắn hành động bước kế tiếp.

“Hứa với ta, ta sẽ cho nàng.” Viêm Hoàng nhẹ giọng dụ dỗ, ngón tay tà ác xoa cặp vú sưng đỏ của nàng, ngón tay dài trong cơ thể nàng lại không động.

“Uhm...Người đừng...như vậy....” Nàng thờ hồn hèn, thẳng lưng mong muốn hấn cho nàng nhiều hơn.

Viêm Hoàng lại thêm một ngón tay, hai ngón tay trong cơ thể nàng chậm rãi hoạt động, nhưng cũng không chịu thỏa mãn nàng.

“Chỉ cần hứa, ta liền cho nàng.” Viêm Hoàng cười người, ngâm lấy nụ hoa ra sức mút.

“A...” Sao hấn có thể hành hạ nàng như vậy ? Túc Tử Nguyệt vội vàng bắt đầu hấn lại, muốn kéo hấn lên trên.

“Đừng nóng vội, nàng còn chưa hứa với ta !” Viêm Hoàng chậm rãi rút hai tay trong cơ thể nàng ra, môi lưỡi vẫn mê luyến trên cơ thể nàng.

(hứa đi, hứa đi mà tỳ, không là em hết máu luôn đó, nấn nì tí đó, hự hự)

“Đừng nóng vội, nàng còn chưa hứa với ta !” Viêm Hoàng chậm rãi rút hai tay trong cơ thể nàng ra, môi lưỡi vẫn mê luyến trên cơ thể nàng.

“Đáng chết.... Người nói cái gì đều được, đừng hành hạ ta nữa...” Túc Tử Nguyệt tức giận thét lên, không chịu được trêu chọc của hấn.

(á á, gì đây, ngại quá : ">)

Khi lấy được lời hứa hẹn từ nàng, Viêm Hoàng lộ ra nụ cười hài lòng, hấn đứng lên, hai tay bắt lấy ai chân của nàng gác lên vai hấn, chỗ kín xinh đẹp của nàng đang bày ra trước mắt hấn, con người màu tím mang theo lửa tình dục càng thêm tối tăm.

“Nhờ rõ, nàng đã hứa với ta.” Động một cái, khổng lồ nóng rực của hấn chôn sâu vào hoa tâm của nàng, cảm thụ sự ấm áp bên trong, thật chặt bao bọc lấy hấn, hấn không thể tiếp tục áp chế nữa, liền rút ra đâm vào.

“A...” Túc Tử Nguyệt kích tình đang đưa theo hấn, cơ hồ cảm thấy hấn dường như mãnh liệt không ngừng, nhưng mỗi khi ra vào là một trận khoái cảm.

Ngay lúc động tình, Túc Tử Nguyệt hết sức vong tình ôm thân thể cường tráng của hấn, mặc hấn đoạt lấy nàng, không có cái vả, không có trốn mất, chỉ có hai người kích tình.....

Túc Tử Nguyệt trần trọc, một môi tỉnh giấc, vừa mở mắt liền thấy Viêm Hoàng đang ngủ say, nàng lặng lẽ quan sát mặt hấn lúc ngủ, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác.

Đây là lần đầu tiên sau khi nàng tỉnh lại, còn có thể nhìn thấy hấn bên cạnh, thường thường nàng khi tỉnh lại, đã sớm không thấy bóng dáng hấn, giống như bây giờ có thể nhìn bộ dáng ngủ say của hấn, là lần đầu.

Cơ thể của hấn truyền đến nhiệt độ ấm áp, bao lấy nàng, nàng mới phát hiện hấn vẫn ôm chặt mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, nàng hồi tưởng lại sự phóng đảng của mình, mặt càng thêm đỏ bừng.

Sao nàng trở nên không biết thẹn thùng như vậy ? Nhất định là do nam nhân day bậy nàng, bằng không nàng làm sao biến thành như vậy, nhất định đều là hấn.

Túc Tử Nguyệt cẩn thận theo dõi khuôn mặt dễ nhìn của hấn, thật ra thì đáng đáp hấn thật đẹp mắt, hơn nữa thể trạng cũng làm cho người khác thêm ngưỡng mộ.

Nghĩ đi nghĩ lại, tay nhỏ bé của nàng không kiềm hãm được trượt đến cơ ngực bẽn lẽn của hấn mà khẽ chạm vào. Nam nhân như hấn, phải có một thiếu nữ xinh đẹp tài ba, sao phải nhất định là nàng mới được ?

Có phải Hấn để ý nàng? Túc Tử Nguyệt liên tiếp lắc đầu. Sẽ không, không thể nào, hấn chỉ là không chịu nổi người ta cự tuyệt, cho nên mới nàng lưu lại?

Nhưng. . . . Túc Tử Nguyệt khẽ cắn môi dưới, tại sao vừa nghĩ tới có thể là hấn quan tâm mình, lòng của nàng lại vui vẻ? Nàng không thể đã thất thân, mà trái tim cũng bị đánh mất !

Không, sẽ không, mặc dù nàng thân phục dưới mị hoặc của hấn, nhưng nàng sẽ không thích nam nhân cuồng vọng này, không phải nàng ghét nhất loại nam nhân tự đại lại bá đạo này sao? Túc Tử Nguyệt liều mạng thuyết phục mình.

"Nàng đang suy nghĩ gì?" Viêm Hoàng ngăn chặn tay nhỏ bé của nàng đặt ở trước ngực hấn, lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của nàng.

Túc Tử Nguyệt vội lấy lại tinh thần, thu hồi tầm mắt đang chống lại hấn.

"Không có."

"Nàng lại muốn đi?" Viêm Hoàng đa nghi phỏng đoán.

"Ta không nói ra miệng." Nàng nhỏ giọng lầm bầm.

"Đừng quên nàng chính miệng hứa hẹn với ta đấy." Viêm Hoàng lật thân qua, dễ dàng đè nàng dưới thân, hai tay kiềm chặt hai cánh tay mềm mại của nàng.

"Ta đồng ý cái gì với ngươi?" Túc Tử Nguyệt đã quên mình hứa hẹn với hắn khi nào.

"Nàng quên? Ta không ngại khiến nàng nhớ lại tình hình lúc đó." Viêm Hoàng cúi người, liếm hôn môi nàng.

Khi hắn ám hiệu sắc tình như vậy, Túc Tử Nguyệt mới nhớ lại là nàng thỉnh cầu hắn. Gò má xinh đẹp của nàng nhất thời hồng lên.

"Nhớ rồi sao?" Viêm Hoàng nghiêng người, cúi nhìn nàng đỏ mặt, cười.

"Ngươi cầm miệng lại!" Mắc cỡ, là nàng thỉnh cầu hắn đoạt lấy nàng? Túc Tử Nguyệt ảo não rên rỉ.

"Thế nào, cảm thấy thẹn thùng rồi hả?" Viêm Hoàng trêu chọc nàng.

"Ngươi không nói chuyện, không ai nói ngươi cầm." Túc Tử Nguyệt hung hăng nhìn hắn chăm chăm, chỉ là người đã bị hắn ôm vào trong ngực, dường như sẽ không có ảnh hưởng.

"Trong thiên hạ, chỉ có nàng nói chuyện với ta như vậy." Đối với lời nói của nàng, Viêm Hoàng lần nữa cảm thấy bất đắc dĩ.

Nói cũng kỳ quái, đối với lá gan làm bậy của nàng, hắn rõ ràng tức giận, lại không trị được tội của nàng, có lẽ cũng là bởi vì nàng thẳng thắn, mới để cho hắn càng muốn cung chiều nàng.

Cung chiều? ! Viêm Hoàng bị chính suy nghĩ của mình làm giật mình. Hắn còn muốn cung chiều nàng?

"Để cho ta đi, vậy thì không ai dám nói như vậy với ngươi nữa, ngươi vẫn có thể làm người cao cao tại thượng." Túc Tử Nguyệt bĩu môi xem thường. Hừ! Bộ dạng rất đáng gờm, nàng cần ở lại bên cạnh hắn sao?

"Nàng." Viêm Hoàng tức giận nhìn chăm chăm khuôn mặt lơ đãng của Túc Tử Nguyệt, "Nàng quên nàng đã hứa gì rồi sao?"

"Vậy. Cái đó không tính toán gì hết ..., nào có người dùng loại phương pháp hèn hạ đó."

"Thì ra nàng là một người không giữ lời hứa." Viêm Hoàng biết rõ trong lòng nàng cao ngạo, hừ lạnh chê cười.

"Ai nói?" Túc Tử Nguyệt tức giận ngồi dậy, nhìn chăm chăm Viêm Hoàng vẫn nằm trên giường.

"Vậy để chứng minh cho lời hứa của nàng, đừng nói muốn rời khỏi ta nữa." Ánh mắt Viêm Hoàng thâm trầm rơi vào thân thể trần truồng mềm mại không có che giấu của nàng, dục vọng muốn nàng lại kéo đến mãnh liệt.

Đối với nàng, hắn hình như vĩnh viễn muốn không đủ.

"Ta. A." Túc Tử Nguyệt khổ sở khẽ cắn môi dưới suy nghĩ, cũng không ngờ lời nói của hắn, cả người đột nhiên bị kéo vào trong ngực hắn, làm nàng không khỏi kêu khẽ một tiếng.

Viêm Hoàng chính xác cuồng nhiệt chiếm lấy môi nàng, lưỡi hắn quấn chặt lấy nàng, bàn tay vội vàng vỗ về chơi đùa thân thể mềm mại mê người.

"Bầm báo vương!" Một tiếng truyền báo, cắt đứt ham muốn của Viêm Hoàng.

"Cút!" Viêm Hoàng tức giận hướng người ngoài cửa không biết chết sống hằm hừ.

"Nhưng. Là tin tức liên quan đến Yên Nhu cô nương." Người ngoài cửa báo tin khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, chỉ sợ không cẩn thận, đầu sẽ không thấy tăm hơi.

Viêm Hoàng nhíu mày, giằng giằng có nên dừng lại động tác hay không, một lát sau, hắn rốt cuộc quyết định đứng dậy.

"Đến thư phòng chờ." Hắn đứng dậy mặc y phục.

Túc Tử Nguyệt chốc lát bình phục sau kích tình, mắt lạnh nhìn Viêm Hoàng mặc quần áo tử tế.

Yên Nhu? Cái tên này nàng dường như đã nghe qua lần thứ hai, tại sao hắn vừa nghe thấy cái tên này, liền lập tức muốn rời khỏi? Một cổ nóng nực không vui, ở tim nàng thoáng qua.

Viêm Hoàng đi trước, vẫn không quên quay đầu dặn dò: "Nhớ, đừng nghĩ rời khỏi ta."

Túc Tử Nguyệt kéo chặt cái mền, bọc lại thân thể bị lạnh, tầm mắt vẫn dừng ở phương hướng hắn rời đi.

Đây là cái gì? Nàng cảm thấy thân phận của mình trở nên thật thấp, tại sao hẳn có thể đối nàng giống như đối kỹ nữ? Hay là bởi vì một nữ nhân khác, một nữ nhân mà nàng không biết

Túc Tử Nguyệt cắn chặt môi dưới, không để cho giọt nước mắt hèn yếu rơi ra, nàng mới sẽ không vì nam nhân không tìm không gan đó mà khóc đâu, sẽ không.

Mùi máu tươi chui vào trong miệng nàng, nàng lúc này mới phát hiện ra mình cắn bết môi dưới, khe vuốt ve môi đỏ mọng, tia máu dính vào ngón tay trắng nõn, nàng giật mình nhìn vết máu màu đỏ.

"Cô nương. Cô nương." Bảo Nhi sau khi nhìn thấy Viêm Hoàng rời khỏi, mới bước vào phòng hầu hạ túc tử nguyệt, ai ngờ vừa tiến đến, liền gặp được bộ dạng ngẩn ngơ của nàng.

Túc Tử Nguyệt chậm rãi lấy lại tinh thần, đem tầm mắt nhìn về bóng người trước mắt.

Túc Tử Nguyệt chậm rãi lấy lại tinh thần, đem tầm mắt nhìn về bóng người trước mắt.

"Cô nương, người không sao chứ?" Bảo Nhi có chút lo lắng hỏi.

"Không có việc gì." Túc Tử Nguyệt quơ quơ đầu.

Có sao không? Chính nàng cũng không rõ ràng, Túc Tử Nguyệt cười tự giễu.

"Ta sai người đưa nước nóng lau người cho người, được không?" Bảo Nhi thận trọng hỏi.

Túc Tử Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Một lát sau, Túc Tử Nguyệt ngâm nước nóng đã thoải mái, nàng mát hớn xoa bóp thân thể của mình, trong đầu nghĩ đến bộ dáng hẳn trước lúc rời đi. Đúng rồi! Nàng có thể hỏi Bảo Nhi người kêu Yên Nhu kia là ai.

"Bảo Nhi, Bảo Nhi." Túc Tử Nguyệt vội vàng gọi Bảo Nhi.

"Cô nương, ta đây."

"Ta hỏi người, phần lớn người ở đây người đều biết?"

"Đại khái đúng vậy." Bảo Nhi cung kính trả lời.

"Kia... Người biết. Yên Nhu là ai không?" Túc tử nguyệt nhẹ giọng hỏi.

"Chuyện này." Bảo Nhi có chút khổ sở không biết có nên trả lời hay không.

"Người biết nàng đúng không? Mau nói cho ta biết."

"Nàng là. Nàng hôn thê của vương, vốn là vương định vào năm nay thành hôn với nàng, nhưng."

Vị hôn thê? ! Túc Tử Nguyệt bị tin tức nghe được làm cho khiếp sợ.

"Nhưng mà cái gì?" Nàng cường ép mình tiếp tục hỏi.

"Nhưng không biết vì sao, Yên Nhu cô nương tự nhiên mất tích, có người nói nàng không muốn gả cho vương, cho nên mới trốn chạy, cô nương nàng cũng đừng nói là ta nói, ta sợ vương mất hứng, sẽ chém đầu của ta."

"Yên tâm đi, ta sẽ không nói ra nàng." Túc Tử Nguyệt gật đầu đồng ý thỉnh cầu của Bảo Nhi, phát tay để cho nàng tạm thời lui ra.

Hắn đã có hôn thê? Trời ạ, hắn đến tột cùng coi nàng là gì, cùng hắn lên giường, cùng hắn phát tiết, là kỹ nữ sao?

Hắn nói không để cho nàng đi, cả đời này cũng sẽ không buông nàng ra. Nàng còn tưởng rằng hẳn có chút thích nàng, có chút quan tâm nàng, nhưng. Hắn thế nhưng đã có hôn thê.

Thật là ngu, nàng lại ngu cho rằng hắn động tình, mà hắn thế nhưng. Không, không đúng! Túc Tử Nguyệt bị t lời nói hiện lên trong đầu làm cho giật mình thật lâu.

"Đó, không thể nào?" Nàng thế nhưng động lòng với hắn? ! Túc Tử Nguyệt che mặt kêu thảm.

Gương mặt Viêm Hoàng lạnh lùng ngồi trên ghế trước thư án, tức giận vứt bỏ thư tín trong tay.

"Hắn thật là to gan, ngay cả người của ta cũng dám giành!" Con người màu tím lộ ra ánh sáng khát máu làm người ta sợ.

"Người định làm gì?" Viêm Huyền nhàn nhạt hỏi.

"Đương nhiên là giết hết rồi đón Yên Nhu về, nàng thuộc về nơi này." Viêm Hoàng nói chuyện đương nhiên.

Nhận được đáp án không ngoài dự đoán, nhưng, vì một nữ nhân mà khởi binh? Viêm Huyền lắc đầu không đồng ý, hẳn cho những người khác lui ra, khiến bên trong phòng chỉ để lại hắn cùng Viêm Hoàng.

"Thứ cho ta mạo muội hỏi, người yêu Yên Nhu sao?"

"Này với yêu có gì liên quan?" Viêm Hoàng cau mày, không hiểu nhìn về phía Viêm Huyền.

"Nếu như không yêu nàng, cần gì phải vì nàng khởi binh? Người phải biết, cuộc chiến này, chắc chắn nhiều người thương vong, nếu người không thương nàng, vậy thì không cần thiết đoạt lại nàng, không phải sao?"

"Nàng là hôn thê của ta." Viêm Hoàng nhìn chằm chằm Viêm Huyền chậm rãi nói.

"Như vậy vị tiểu cô kia thì sao? Người đem nàng đặt vị trí nào?" Hắn có thể cảm thấy rõ ràng, Viêm Hoàng yêu thích tiểu cô nương kia, hơn nhiều so với hắn chung sống nhiều năm Yên Nhu, nhiều rất nhiều.

"Chuyện này không quan hệ gì với nàng."

"Người suy nghĩ kỹ một chút, có thể làm bạn người cả đời với người, lại thích hợp làm người của người, đến tốt cùng là người nào? Ta chỉ nói đến đây, còn lại, xin mời tự mình nghĩ."

Dứt lời, Viêm Huyền thối lui khỏi thư trai, để lại Viêm Hoàng một mình suy tư.

Nhìn Viêm Huyền đóng cửa, suy nghĩ của hắn bay vào bóng dáng mảnh khảnh —— là dung nhan của Túc Từ Nguyệt.

Hắn tại không muốn mình sẽ lưu luyến một nữ nhân như vậy, thật chưa từng nghĩ tới.

Cùng nữ nhân kia ở một chỗ, hắn có thể không cần làm bộ người lạnh, có thể cãi vã, không cần nhìn dáng vẻ e ngại, mặc dù luôn bị nàng làm tức giận muốn chết, nhưng hắn thích cùng nàng ở một chỗ... Cảm giác kia, còn hơn ở bên Yên Nhu nhiều.

Hắn thật không muốn buông nàng ra, thật không muốn. Hắn muốn nàng ở lại bên cạnh hắn cả đời, coi như nàng không phục tùng, coi như tính tình của nàng rất tệ, coi như nàng luôn dễ dàng đem hắn chọc giận, hắn cũng không muốn buông nàng ra.

Thật ra thì đáp án rất rõ ràng, chỉ là hắn không thừa nhận, địa vị của nữ nhân ồn ào kia ở trong lòng hắn, đã sớm hơn Yên Nhu, hắn hiểu được mình đối với Yên Nhu cũng chỉ là tình anh em, đối với nữ nhân kia lại chân thật động lòng.

Nhưng đã biết được Yên Nhu ở chỗ nào, hắn cũng phải mang về nàng, dù sao nàng trách nhiệm là của hắn, cho dù. Hắn đã tính toán giải trừ hôn ước với nàng, nàng vẫn như cũ là người "Viêm quốc", là trách nhiệm của hắn, cho nên hắn phải mang nàng về.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Túc Từ Nguyệt đỡ dẫn ngồi dựa bàn trà, suy nghĩ đã sớm bay tới ngoài chín tầng mây, ngay cả Viêm Hoàng đến gần, nàng cũng không phát hiện.

Viêm Hoàng lạnh lùng nhìn nàng chăm chú, trong lòng không vui vì nàng không chú ý đến sự xuất hiện của hắn, đưa tay nâng cằm nàng, để cho tầm mắt nàng đối diện con người màu tím đang bốc lửa của hắn.

"Đang nghĩ gì?"

Túc Từ Nguyệt vừa thấy hắn liền tức đầy bụng, nàng nghiêng đầu qua một bên, tránh thoát cự trói buộc của hắn.

"Không liên quan đến người." Hừ lạnh một tiếng, Túc Từ Nguyệt không có ý định quan tâm hắn, đứng dậy muốn rời đi.

Viêm Hoàng kéo lấy một tay nàng, dùng sức đem nàng ôm vào lòng, nhứ chặt lồng ngực không vui.

"Ai nói không liên quan đến ta? Nàng là của ta, cũng chỉ có thể nghĩ tới ta." Viêm Hoàng khí phách tuyên bố.

Túc Từ Nguyệt khó có thể tin nhìn hấn chăm chăm. Hấn lại dám nói như vậy? Nàng vô cùng tức giận đẩy hấn ra.

"Ngươi sao? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ta cho ngươi biết, Túc Từ Nguyệt ta không thuộc về ai, ta chỉ thuộc về ta, ngươi nghe và hiểu rõ không!"

Nữ nhân này. trong con mắt màu tím của Viêm Hoàng lửa giận hừng hực bùng nổ.

"Nàng không thể không chọc giận ta sao?" Vì Yên Nhu, hấn đã đủ phiền lòng rồi, không muốn tăng thêm một cái phiền phức nào nữa.

"Nực cười, ngươi liên quan gì đến ta, không cần mỗi lần đều đổ lên người ta"

"Nàng." Viêm Hoàng vô cùng tức giận, cúi đầu che kín môi nàng, không để cho nàng mở miệng nữa, ít nói lời chọc tức hấn.

"Ừm." Cảm nhận được sự xâm nhập của hấn, Túc Từ Nguyệt ra sức giùng giởng, nhưng cuối cùng nàng đánh không lại hấn, chỉ có thể bắt lực mặc hấn chiếm đoạt.

Viêm Hoàng vội vàng cởi quần áo trên người nàng, không quan tâm đã hủy đi quần áo xinh đẹp, hấn chỉ muốn nàng.

Âm thanh quần áo bị xé rách vỡ vụn, kéo lại tia lý trí còn sót lại của Túc Từ Nguyệt, nàng giật mình không ngờ mình bị hấn thuận phục.

Không, hấn không thể lại xem nàng như kỹ nữ, không thể!

Túc Từ Nguyệt hung hăng cắn môi của hấn, mùi máu lập tức chui vào miệng mũi hai người bọn họ, khiến cho hấn hơi tách ra một chút, Túc Từ Nguyệt liên nhân cơ hội đẩy hấn ra.

Viêm Hoàng lạnh lùng nhìn chăm chú Túc Từ Nguyệt đang tránh sang một bên, một tay chậm rãi lau khước môi, trên tay của hấn lập tức lưu lại vết máu, bị từ chối hấn càng thêm tức giận.

"Đến đây." Âm thanh của hấn giống như ác ma tới từ địa ngục.

"Không, ta sẽ không để ngươi muốn làm gì thì làm."

Nàng sẽ không ở trong ngực hấn mà trầm luân, nếu không thừa dịp chặt đứt một tia tình ý này, về sau. Nàng sao có cơ hội trở mình?

Chỉ sợ đến lúc đó mình sẽ ngã cả người đầy thương tích. Không, nàng không nên vì một người đàn ông như vậy, mà làm tan nát cõi lòng của mình, nàng không muốn!

"Đến đây!" Viêm Hoàng giận dữ hét lên.

Nàng lại dám phản kháng hấn, nghịch ý hấn? Chẳng lẽ nàng không biết, dễ dàng tha thứ cho nàng, đã sắp vượt qua giới hạn của hấn rồi sao? Tại sao nàng luôn không muốn làm ngoan ngoãn?

"Ta không muốn! Ngươi đừng dùng cái giọng cao cao tại thượng đó ra lệnh cho ta, ngươi cho rằng ngươi là nhất quốc chi quân, là rất giỏi sao? Ngươi cho rằng như vậy, ngươi có thể đối với ta muốn làm gì thì làm sao?" Túc Từ Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, tầm mắt mờ mịch xuyên qua Viêm Hoàng, nhìn về phương xa.

"Đủ rồi, đủ rồi, ta không muốn lại chịu đựng nữa, ta muốn trở về. A."

Lời còn chưa nói xong, cả người nàng liền bị cuốn vào lồng ngực to lớn, khó có thể nhúc nhích.

"Ngươi buông ta ra. Buông ra." Túc Từ Nguyệt lo lắng, đánh lồng ngực rắn chắc của hấn.

"Ta nói rồi, không cho phép nàng nói rồi đi." Vẻ mặt Viêm Hoàng đã lạnh như băng.

"Ta phải nói, ta muốn đi, muốn đi! Ta không muốn ở bên cạnh ngươi."

"Im miệng!" Tròng mắt Viêm Hoàng bắn ra một tia sáng lạnh.

"Ta muốn trở về."

"Ta bảo nàng cầm miệng!" Viêm Hoàng nâng một tay bóp chặt cổ nàng, quả muốn bóp chết nàng, rồi lại bỏ ra.

"Ngươi, tại sao không thả ta ra?" Hấn đã muốn lấy vợ rồi, sao còn đối với nàng như thế? Túc Từ Nguyệt càng nghĩ càng thấy uất ức, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống.

"Ta nói rồi, đời này nàng là của ta!" Mặc dù có chút đau lòng khi thấy nàng rơi nước mắt, nhưng lại bị ý niệm muốn rời đi của nàng làm cho tức giận.

"Như vậy, người tên “Yên Nhu” kia thì sao? Nàng là hôn thê của ngươi, không phải sao?" Túc Từ Nguyệt mang đôi mắt đăm đăm lệ chất vẫn hấn.

Viêm Hoàng có chút sững sờ, không hiểu vì sao nhắc tới Yên Nhu, lại càng không hiểu vì sao nàng hỏi như vậy.

"Chuyện của Yên Nhu với chuyện của nàng không liên quan." Viêm Hoàng cứng rắn nói.

Hắn lại dám nói không liên quan gì với nàng? Túc Từ Nguyệt khổ sở cười.

"Yên Nhu là hôn thê của ngươi, mà ta lại chỉ xứng làm kỹ nữ ẩm giường thôi sao?" Nàng cảm thấy lòng mình mơ hồ đau.

Tại sao nàng lại dùng ánh mắt lên án này nhìn hắn? Yên Nhu là hôn thê kể từ trước lúc nàng đến, huống chi hắn đã vì nàng, muốn hủy hôn ước này rồi, giờ phút này nàng cần gì phải vì chuyện này mà gây ồn ào chứ?

"Cho dù ta cưới Yên Nhu, cũng sẽ không lạnh nhạt nàng, huống chi ta cũng không tính." Lời của hắn chưa nói xong, liền bị Túc Từ Nguyệt cắt đứt.

"Ngươi thật vất vả, phải chăm sóc hai nữ nhân cùng lúc, hay là còn có những nữ nhân khác chờ ngươi đi làm hạnh, chăm sóc?" Vừa nghĩ tới hắn có nhiều nữ nhân hơn, lòng nàng càng thêm đau đớn.

Hừ, hắn nói thật tốt, sẽ không lạnh nhạt nàng? ! Túc Từ Nguyệt bị thương cười cười, khoe mắt nước mắt còn chưa khô, lại ướt nữa rồi. Hôm nay khóc nhiều như vậy, có lẽ quá nhiều rồi, lại vì nam nhân không đáng giá.

"Nàng! Ta đã cam kết với nàng, đến tốt cùng nàng còn muốn như thế nào nữa?"

"Nàng! Ta đã cam kết với nàng, đến tốt cùng nàng còn muốn như thế nào nữa?"

"Cam kết? Ta không cần, ngươi để lại cho những nữ nhân kia đi." Nhìn hắn nói giống như là nàng không biết ơn, chẳng lẽ vì hắn mà mình trở thành kỹ nữ, cảm thấy vinh hạnh sao?

"Nàng rốt cuộc muốn cái gì? Chủ nhân chỗ này cho nàng có đủ hay không? Nàng muốn ta làm sao làm, nàng nói đi!" Viêm Hoàng kích động không nói nên lời.

Túc Từ Nguyệt bỗng chốc tròn to mắt, không thể tin hắn lại nói ác liệt như thế, không hề báo trước cho hắn một bạt tai, nàng tức giận làm toàn thân phát run.

"Cái chỗ ngồi đó ta không có phúc phận ngồi, để lại cho Yên Nhu cô nương của ngươi ngồi đi!" Nàng hít một hơi thật sâu, ép mình trấn định đôi mắt với hắn.

Viêm Hoàng vung tay lên, muốn đánh lại nàng, nhưng tay giữa không trung thì ngừng lại, hắn chỉ có thể hung ác nhìn nàng chằm chằm.

Túc Từ Nguyệt thấy hắn nâng tay lên, không né cũng không tránh, chỉ là nhắm hai mắt lại, lạnh lùng chờ đợi hắn đáp trả.

Nàng không hiểu, tại sao mình bị thương sâu như vậy, chẳng lẽ thân thể mất, liền tâm cũng mất?

Nàng vẫn cho là nàng rất kiên cường, nhưng tại sao lòng của nàng, dường như kim châm, rất khó sờ? Nàng vẫn cho là không có nam nhân nào đáng giá để nàng hao tổn tinh thần, nhưng vì sao cái nam nhân đoạt đi thân thể nàng, lại làm nàng mất tâm?

Không nên như vậy, quá khư dù có đẹp, dù có nhiều nam nhân theo đuổi, nhưng chưa có ai làm nàng động tâm, vì sao nam nhân cường đoạt thân thể nàng, lại làm cho nàng đau lòng như thế?

Nàng hoài nghi, hiện tại rút ra còn kịp sao? Cảm giác đau lòng này, nàng phải làm sao? Một cổ uất ức này, nàng lại nên giải quyết như thế nào? Hiện tại người ra có phải đã quá muộn hay không. Túc Từ Nguyệt tự giễu nâng lên bờ môi xinh đẹp.

Viêm Hoàng nhìn gương mặt lạnh lùng của nàng, hắn dùng lực đẩy nàng ra, tức giận nhắc chân đá bay khay trà, khay trà bay ra bên ngoài rơi xuống đất, vang lên tiếng vỡ.

Túc Từ Nguyệt đang ngồi trên mặt đất, chậm rãi ngẩng đầu lên, liếc nhìn Viêm Hoàng đang nổi giận.

"Nàng, nữ nhân này, vì sao không biết tốt xấu?"

Thật tốt, ở trong mắt của hắn, nàng không biết tốt xấu? Túc Từ Nguyệt như cũ cười, không nói một câu.

"Nàng nói chuyện!" Nàng chỉ cười như vậy, cái gì cũng không nói, là có ý gì?

"Nói? Ta có cái gì để nói? Nên nói đều nói xong rồi, ta với ngươi không có gì để nói nữa rồi." Túc Từ Nguyệt dòi đi hắn tầm mắt khỏi người hắn, nhìn mặt đất lạnh lẽo, lẩm bầm nói.

Còn có thể nói cái gì? Thời đại bất đồng, phương thức sống bất đồng, cho nên ý tưởng cũng bất đồng, nàng còn có thể nói gì? Hắn ở nơi này cao cao tại thượng, đứng đầu vạn người, nàng là gì chứ?

Nàng lạnh lùng cắt đứt quan hệ làm cho hấn cực kỳ nóng nảy, hấn không hiểu cảm xúc kia là cái gì, cũng không muốn suy nghĩ sâu xa, hấn chỉ biết muốn hấn buông nàng ra, cuộc đời này đừng mơ tưởng!

"Mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, ta đều không buông ra nàng, nàng tốt nhất sớm hiểu." Không muốn lại nghe nàng kháng cự, hấn quay đầu muốn rời đi, hấn phải đi đến nơi không thấy được nàng, để tỉnh táo lại.

"Tùy ngươi, dù sao ta sẽ không buông tha ý nghĩ rời đi." Túc Tử Nguyệt cũng không quay đầu đáp.

Viêm Hoàng dừng bước, toàn thân cứng ngắc nói rõ sự phẫn nộ của hấn, con ngươi màu tím đốt lên ngọn lửa kinh người, trong nháy mắt, trong phòng đột nhiên nóng lên

Bị nhiệt độ nóng bỏng đột nhiên đánh úp, Túc Tử Nguyệt không hiểu ngẩng đầu nhìn quanh, mới phát hiện cả phòng bị vây bởi ngọn lửa màu tím kì dị, nàng có chút bị kinh hãi.

"Xảy ra chuyện gì?" Túc Tử Nguyệt nhìn toàn thân Viêm Hoàng bị vây quanh tia lửa màu tím.

Viêm Hoàng chậm rãi xoay người lại, đối mặt với kinh hoàng của Túc Tử Nguyệt, bộ dáng kia xem ra đang rất sợ, con ngươi màu tím xinh đẹp không hề xinh đẹp nữa, ngược lại có ánh sáng khát máu.

"Sợ sao? Đây chính là sức mạnh ma quỷ, thấy những ánh lửa kia rồi sao? Chỉ cần ta muốn, nơi này lập tức sẽ hóa thành tro bụi, bao gồm nàng." Âm thanh Viêm Hoàng mang theo hơi thở cuồng nộ .

"Không thể nào." Làm sao có thể có chuyện này?

Viêm Hoàng vênh khoé miệng lên, tầm mắt quét qua khay trà đã sớm vỡ vụn, trong nháy mắt, chỉ thấy ngọn lửa màu tím vọt lên, cắn nuốt những cọc gỗ kia, rất nhanh liền biến thành một đống tro bụi.

Túc Tử Nguyệt sửng sốt nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt.

"Biết không? Sức mạnh của ta cùng đôi mắt màu tím này, là nguyên nhân các con dân thần phục với ta, bởi vì không người nào dám trêu chọc sức mạnh mà quý ‘‘Quý Vương’’." Viêm Hoàng đi từ từ tới bên cạnh Túc Tử Nguyệt, một tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nàng, cười khở.

"Ta nói cho nàng biết, tất cả mọi người có thể rời khỏi ta, Yên Nhu cũng có thể ruồng bỏ ta, nhưng nàng không được, cả đời nàng phải là nữ nhân của ta, ta sẽ không cho nàng đi, trừ khi ta chết!"

Dứt lời, Viêm Hoàng lập tức xoay người rời đi, một chút cũng không lưu lại, bởi vì hấn không muốn nhìn thấy nàng, cũng toát ra loại ánh mắt e ngại đó, giống như hấn là quái quỷ.

Nhìn bóng lưng hấn hoảng hốt rời đi, một vị đắng chát len lõi vào nàng ngực, hấn như vậy có ý gì? Cái gì mà tất cả mọi người có thể rời khỏi hấn, cái gì Yên Nhu ruồng bỏ hấn, đây là ý gì?

Nàng đột nhiên nhớ lại Bảo Nhi đã nói, không khỏi kêu lên một tiếng, Yên Nhu. Cũng rời khỏi hấn sao? Nàng mất tích vì không muốn gả cho Viêm Hoàng?

Nhớ lại trong lời nói của hấn có sự cay đắng, lòng nàng đau như dao cắt .

Tại sao bọn họ có thể vì hấn có sức mạnh dị thường mà giống đối đãi hấn như vậy, tại sao? Hấn đã chịu đối đãi không công bằng như vậy bao lâu?

Vốn là oán hấn, lại bị câu nói trước khi hấn bỏ đi chôn chân, nàng đau lòng không thôi.

Đau lòng? ! Không thôi? ! Túc Tử Nguyệt giật mình thật lâu, nàng không thể nào tin nổi mình động lòng với một nam nhân cậy mạnh vô lý.

"Trời ạ!" Nàng trầm luân, vì một nam nhân cuồng ngạo nàng không kềm chế được mà đánh mất tâm hồn, đột nhiên nhận ra điều này làm nàng không thể nào chấp nhận, nhưng nàng không cách nào không quan tâm hấn, không chú ý đến nỗi đau của hấn.

Nàng. Sao lại yêu một người đàn ông như vậy? Không thể như vậy, nàng nên hận hấn , bởi vì hấn đã đoạt đi thân thể của nàng; nên oán hấn, bởi vì hấn đem nàng nhốt trong cái lồng này.

Dù hấn làm nàng đau lòng, nàng cũng phải thừa nhận, nàng yêu người không nên yêu.

Dù hấn làm nàng đau lòng, nàng cũng phải thừa nhận, nàng yêu người không nên yêu.

Một hồi chạy tiếng dồn dập, từ xa tới gần, vang vọng cả hành lang, cuối cùng tất cả dừng lại ngoài cửa lớn.

"Huyền gia, vương gia phó bất luận kẻ nào cũng không cho phép quấy rầy hấn." Hai người thị vệ thân cận Viêm Hoàng đứng lên, ngăn Viêm Huyền cử

động.

"Lui ra." Viêm Huyền bình tĩnh lộ ra gương mặt tuấn tú.

"Xin lỗi." Chỉ lo làm tròn nhiệm vụ được giao .

"Đáng chết, các ngươi có biết lần này nghe theo vương là sai hay không?" Vì một nữ nhân, lại muốn đại quân chinh chiến?

Chích Dữ Dương chỉ có thể cúi đầu không nói.

"Tránh ra!" Viêm Huyền cố ý đẩy hấn, nhưng đôi phương lại như cũ không nhượng bộ nửa bước.

"Ta nói tránh ra!"

"Xin lỗi, thứ lỗi khó tuân theo, trừ khi vương hạ lệnh tiếp kiến, nếu không chúng ta không thể làm gì khác hơn là ngăn cản Huyền gia."

"Các ngươi? !"

Viêm Huyền tức giận, giơ tay bắt một người trong đó, một tay kia đẩy một người khác ra, chân hướng cửa đập một cái, đá văng cửa chính đang đóng lại, mà phía sau cửa cách đó không xa, là một nam nhân sắc mặt âm trầm đứng thẳng.

"Ngươi muốn tạo phản?" Viêm Hoàng giật giật khóe miệng, đối với việc Viêm Huyền phá cửa mà vào đáp lại.

"Thuộc hạ hành sự bất lực, xin vương giáng tội." Tả, hữu thị vệ thân cận cung kính quỳ trên mặt đất thỉnh cầu trừng phạt. Bọn họ ngăn lần không nghĩ đến, Viêm Huyền luôn luôn ôn hòa, sẽ hành động như thế, vì vậy nhất thời sơ sót, mới để cho Viêm Huyền xông vào được.

"Đứng lên đi." Viêm Hoàng nhàn nhạt hạ lệnh, cũng không ý trách cứ.

"Vào đi, tìm ta gấp như vậy có chuyện gì?" Viêm Hoàng quay lưng lại bước đi thông thả trả lời, ngồi lại nơi thuộc hấn.

Viêm Huyền đứng ở trước thư án, sau đó xem xét kỹ lưỡng Viêm Hoàng.

"Ngươi muốn cùng『Thủy quốc』 khai chiến?"

"Sáng nay mới ra lệnh, ngươi đã biết tin, xem ra ngươi rất quan tâm chánh sự ."

"Không phải ta quan tâm chánh sự, mà là chiến sự, ngươi rõ chưa? Trận chiến sẽ làm hại nước hại dân, ngươi xác định vì một nữ nhân xuất chinh?" Hấn không muốn nhìn thấy chiến hỏa liên miên, cảnh tượng nhân dân buồn khổ .

"Nếu như ngươi không đồng ý cách làm của ta, ngươi có thể đi lên thế vị trí của ta, vậy sẽ làm con dân cả nước được giải thoát." Viêm Hoàng tự giễu .

"Đừng luôn lấy phương thức này công kích ta...ta chỉ hi vọng không có chiến tranh, thật vất vả duy trì hòa bình hai nước mấy chục năm, hôm nay cần gì vì một nữ nhân khai chiến?" Viêm Huyền tức giận trừng mắt nhìn Viêm Hoàng.

"Là bọn hấn đoạt người trước, chẳng lẽ ta không nên đòi lại thứ thuộc về ta?" Viêm Hoàng tức giận nói.

Viêm Huyền nhắm mắt hít sâu, một lát sau mới mở hai mắt ra, không sợ nhìn vào đôi mắt âm u của Viêm Hoàng.

"Yên Nhu không phải thứ gì, nàng là nữ nhân, là một nữ nhân có cảm tình sinh động, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ, vì sao Hải Tuyền không để Yên Nhu quay về?"

Viêm Hoàng im lặng trừng mắt nhìn Viêm Huyền, chờ đợi câu sau của hấn.

"Chúng ta luôn luôn phòng bị nghiêm ngặt, sao Hải Tuyền (người bên Thủy Quốc đó các nàng) có thể không tiếng động đi vào bắt người?" Nguyên tưởng rằng vương có thể đã nghĩ thấu , không ngờ hấn lại để cho tức giận làm đầu óc choáng váng.

"Có ý gì?"

"Có thể là Yên Nhu tự nguyện đi cùng hấn, nếu không Hải Tuyền không cần phải nói cho ngươi biết sự thật, hấn đem Yên Nhu giấu đi, chúng ta có thể vĩnh viễn không biết Yên Nhu đi đến nơi, nhưng hấn lại tôn trọng ngươi, chẳng lẽ ngươi không phải hiểu dụng ý của hấn sao?"

"Đủ rồi, ngươi đi xuống thôi." Viêm Hoàng cắt đứt lời nói của Viêm Huyền.

"Vương."

"Đi xuống, để cho ta yên tĩnh một chút." Viêm Hoàng gầm thét ra tiếng.

Viêm Huyền nhàn nhạt nhìn Viêm Hoàng cuồng rực lửa giận, hấn cũng không e ngại Viêm Hoàng tức giận, "Hi vọng ngươi nghĩ lại." Bỏ lại lời nói, hấn liền

ngẩng đầu đi ra khỏi thư phòng.

Có thật như vậy không? Viêm Hoàng chăm chú nhìn vào cánh cửa đã đóng lại.

Không phải hần không nghĩ tới khả năng này, chỉ là vô luận như thế nào, hần phải mang Yên Nhu về, chuyện này phải nói rõ, nhưng nếu Yên Nhu có ý với Hải Tuyền, như vậy Hải Tuyền muốn lấy được Yên Nhu, cũng phải theo lễ.

Viêm Hoàng mệt mỏi, hai mắt nhắm lại, chẳng bao lâu sau, chuyện Yên Nhu đã sớm không làm hần phiền lòng rồi, bởi vì nữ nhân ồn kia xuất hiện đi ?

Hần có thể không quan tâm Yên Nhu rồi đi, nhưng hần lại không cách nào không để ý, nàng miệng miệng nói nói rồi đi, cái nữ nhân chết tiết kia, tại sao không chịu ở bên cạnh hần làm bạn với hần?

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Túc Tử Nguyệt ngồi yên trên ghế đỏ trong phòng khách, mắt to xinh đẹp hiện lên bóng người đang lượn quanh trước mắt.

"Người đừng đi nữa, người đi làm ta đau đầu." Túc Tử Nguyệt không nhận được lên tiếng ngăn lại.

"Ai" Bóng người là dừng lại, thay bằng thờ dài.

"Có chuyện người hãy nói đi, làm gì ở đó thờ dài thờ ngắn?" Thật đáng ghét, tâm tư nàng còn không yên, vị "Tiên tri" này sáng sớm lại chạy tới chọc nàng, làm nàng càng thêm phiền muộn.

"Tiểu cô nương, nàng nói một chút, có biện pháp nào có thể ngăn lại hành động của vương?" Chẳng lẽ là ta đoán sai, nếu không thì thời cơ không đúng, người cũng đã đưa đến rồi, tại sao còn không ngăn được ngọn lửa màu tím kia?

"Ta không hiểu người nói gì!" Nhắc tới Viêm Hoàng, Túc Tử Nguyệt tâm tư càng thêm phiền não.

"Kỳ lạ, kỳ lạ, mạng này trong sách nói, chỉ nữ tử sinh vào đêm trăng sáng mới có thể làm dịu ngọn lửa kia, chẳng lẽ nàng không phải cô gái ấy?" "Tiên tri" buồn rầu suy nghĩ .

Túc Tử Nguyệt hoàn toàn không hiểu, người trước mắt rốt cuộc đang làm bầm bầm bầu cái gì, nàng nhàm chán đưa tay chống cằm, liếc mắt quan sát cái người còn đang suy đoán.

"Thật không biết trong đầu hần nghĩ gì?"

Viêm Huyền bước nhanh vào trong phòng, hoàn toàn không chú ý mình tới đường đột.

Túc Tử Nguyệt ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt cực kỳ khôi ngô, nhú nhú chân mày xinh đẹp.

"Thế nào, vì sao hai vị đại giá quang lâm?" Nàng theo lời Bảo Nhi biết được, vị nam tử khôi ngô này chính là đệ đệ Viêm Hoàng , nghe nói nhân phẩm cực tốt, tính tình cũng được, vì sao tuần dung lại buồn giận , chạy tới nơi này?

"Tiên tri" không trả lời Túc Tử Nguyệt, ngược lại vội vàng tới hỏi Viêm Huyền.

"Thế nào người khuyên , vương chưa?"

"Sao lại không, nhưng hần không nghe, nếu như hần cố ý muốn làm như vậy, vậy cũng không có biện pháp."

Nhìn hai người bọn họ một hỏi một đáp, lời nói mình hoàn toàn không hiểu, Túc Tử Nguyệt không vui trừng mắt hai người.

"Các người có thể tôn trọng ta một chút được không?" Dầu gì nàng cũng là chủ nhân phòng này, phải cho nàng một chút mặt mũi chứ?

"Tiên tri" cùng Viêm Huyền cùng nhìn về phía Túc Tử Nguyệt, nàng đang mất hứng, lúc này mới phát hiện ra nữ chủ nhân có chút bất mãn.

"Nàng có thể làm cho vương bỏ ý định xuất binh không?" Viêm Huyền nhìn Túc Tử Nguyệt một hồi lâu, mới chậm rãi nói.

"Xuất binh?" Đầu Túc Tử Nguyệt đầy dấu chấm hỏi, càng ngày càng nhiều.

"Biết Yên Nhu không?"

Túc Tử Nguyệt vừa nghe đến tên này, lồng mày càng nhíu chặt, bờ môi xinh đẹp nở nụ cười nhạt.

"Không phải là hôn thê của hần sao?" Trong giọng nói tràn ngập ghen tuông, nàng biết mình không nên như vậy, nhưng nàng không cách nào ngăn chặn phản ứng của mình.

"Như vậy, nàng nhất định cũng biết chuyện nàng ấy mất tích."

"Biết, vậy thì thế nào?" Nếu như có thể, nàng thật muốn nghe thấy chuyện về hần và vị hôn thê của hần.

"Vương vì đoạt lại nàng, chuẩn bị xuất binh chinh chiến." Viêm Huyền tiếp tục kể.

Lòng Túc Tử Nguyệt đau đớn mãnh liệt, như bị ai đó hung hăng chà đạp, nàng thấy mình hít thở không thông, đưa tay níu chặt lấy váy, nàng tự nói với mình không có việc gì.

"Phải Sao?" Hần yêu cô gái kia như thế. Vì đoạt lại nàng, mà không tiếc chiến tranh?

"Tiên tri" cùng Viêm Huyền hai người nhìn sắc mặt tái nhợt Túc Tử Nguyệt, hiểu giai nhân kiên cường này, đã sớm đổi với Viêm Hoàng mất tâm, mất hồn.

Nhưng Viêm Hoàng thì sao? Hần đối với nữ tử này, rốt cuộc là như thế nào?

"Nàng có thể ngăn cản hần không?" Ánh mắt Viêm Huyền vẫn dừng lại trên người nàng, chưa từng dời đi.

"Ta? Ta có thể ngăn cản hần sao, nhưng hần là vương nơi này, ta lấy thân phận gì mà ngăn cản? Đừng nói chuyện cười." Túc Tử Nguyệt tự giễu cười khẽ một tiếng.

"Nếu như có thể để cho hần dừng xuất binh lại, như vậy thì hần có thể vĩnh viễn thuộc về nàng, nàng chẳng lẽ không muốn thử một lần?"

"Vĩnh viễn. Thuộc về ta?" Túc Tử Nguyệt sững sờ lâm bầm nói.

Có thể sao? Hần sẽ có thuộc về nàng sao? Túc Tử Nguyệt buồn bã cười cười, chậm rãi lắc đầu một cái.

"Nếu như tim của hần có cô gái kia, cần gì phải thử?" Nàng không thể nào thắng được cô gái kia, nàng ta cuối cùng sẽ là vợ của hần, mà mình thì cái gì cũng không còn.

"Nàng đã yêu hần, không phải sao? Như vậy vì sao không muốn thử một chút, có lẽ hần quan tâm nàng..., đủ để cho hần vứt bỏ ý định đoạt lại Yên Nhu." Viêm Huyền tin tưởng mình không nhìn lầm, trong mắt nàng hiện lên tình yêu say đắm, cũng tin tưởng Viêm Hoàng đối với nàng nhất định có tình cảm.

"Quan tâm? Cái kia không gọi quan tâm, chẳng qua là coi ta như sở hữu vật thôi, hần đối với ta vì sao lại có tâm?" Túc Tử Nguyệt bác bỏ nguyên do làm mình lún sâu hơn.

Không thể tin được, nếu không nàng không thể trở về, yêu hần đã rất khổ, không thể mất đi tôn nghiêm, không thể.

"Mệnh trong sách có nói: 『ngọn lửa màu tím, cuối cùng rồi sẽ bị ánh trắng thanh nhã xoa dịu.』 ta tin tưởng nàng nhất định là nữ nhân có thể làm vương thay đổi, chúng ta sẽ không miễn cưỡng nàng nên làm như thế nào, nhưng nàng phải suy nghĩ cẩn thận một chút, mình nên như thế nào?" "Tiên tri" giờ tay lên ngăn lại Viêm Huyền, hai người lui ra.

Như hần đường đột tới cửa, cũng đường đột biến mất, Túc Tử Nguyệt đối mặt với yên tĩnh, suy nghĩ của nàng vẫn dừng lại đối thoại lúc trước.

Ngọn lửa màu tím nhất định là chỉ hần, nhưng nàng là ánh trắng thanh lệ xoa dịu hần sao? Nâng lên nụ cười khổ sở, nàng buồn cười suy đoán.

Nếu như một người đàn ông dám vì một nữ nhân xuất chiến, như vậy đáp án không phải sớm đã biết? Không thương nàng, cũng sẽ không vì nàng hoảng hốt như thế; không thương nàng, cũng sẽ không vì nàng phản bội mà đau lòng không chịu nổi, hần đương nhiên là yêu nàng, yêu người gọi là Yên Nhu kia.

Bọn họ muốn nàng thử? Cần gì phải thử, nàng đã sớm thua. Nước mắt chẳng biết lúc nào lăn xuống gò má, đợi nàng phát hiện thì đã sớm ướt hai gò má.

A, khi nào nàng dễ dàng rơi lệ như thế? Còn nhớ, nàng luôn luôn là cô gái cật lực bướng bỉnh, nàng không đáng yêu, bởi vì nước mắt là hèn yếu, nên dù có uất ức lớn hơn nữa, nàng cũng không dễ dàng rơi lệ, sao lúc này thay đổi?

"Cha, người nói cho con biết nên làm cái gì bây giờ?" Túc Tử Nguyệt khổ sở che mặt khóc.

Yêu một người không nên yêu, nàng yêu một người nên hận, nàng nên làm như thế nào mới phải? Nên hận hần, nhưng lại dễ dàng để cho hần làm động tới tâm; nên hận hần, nhưng lại vì hần đột nhiên trách móc mà đau lòng, nàng nên làm như thế nào mới phải?

"Túc Tử Nguyệt. Túc Tử Nguyệt."

Một tiếng gọi thình lình ruyền vào trong tai nàng, nàng vội ngẩng đầu dò xét bốn phía.

"Tứ Nguyệt, con gái ngoan, ta muốn con hạnh phúc, muốn con vượn tay bắt, con luôn đừng cảm, cho nên lần này cũng đừng cảm theo đuổi hạnh phúc thuộc về con thôi." Âm thanh Tứ Dịch không hề mơ hồ khó phân biệt, mà rõ ràng truyền vào trong lòng Tứ Nguyệt.

"Tứ Nguyệt, con gái ngoan, ta muốn con hạnh phúc, muốn con vượn tay bắt, con luôn đừng cảm, cho nên lần này cũng đừng cảm theo đuổi hạnh phúc thuộc về con thôi." Âm thanh Tứ Dịch không hề mơ hồ khó phân biệt, mà rõ ràng truyền vào trong lòng Tứ Nguyệt.

"Cha, cha, người đang ở đâu? Ta nên làm gì? Người nói cho con biết, nói cho con biết. . . ." Tứ Nguyệt hốt hoảng đứng lên, đảo quanh trong phòng, chỉ vì tìm bóng dáng quen thuộc.

"Con gái ngoan, con biết con nên làm gì, hãy hỏi lòng của con một chút, con sẽ biết nên làm như thế nào, bảo trọng, con vĩnh viễn là con gái ngoan mà cha yêu thương nhất."

"Cha, người đừng đi, con không muốn xa cha." Âm thanh Tứ Dịch từ từ biến mất trong khoảng không, Tứ Nguyệt chỉ có thể lo lắng hô to.

Hỏi lòng của mình? Nàng làm sao biết, Tứ Nguyệt vô lực ngồi chồm hổm trên đất.

Đừng cảm theo đuổi hạnh phúc thuộc về của nàng? Sẽ có hạnh phúc sao? Hẳn sẽ quan tâm nàng sao?

Không, không thể nào. Tứ Nguyệt lắc đầu, ý tưởng phủ nhận buồn cười, nếu hẳn quan tâm nàng, trong lòng sẽ không nhớ tới cô gái kia, nàng đã sớm thua bởi cô gái kia.

Nhưng là, nàng có thể buông tha sao? Hiểu rõ tâm ý của mình, nàng thật có thể buông tha sao? Nàng có thể trở mặt nhìn hẳn cưới nữ nhân khác, mà không cảm thấy khó chịu sao?

Không, nàng không làm được! Tứ Nguyệt mãnh liệt ngẩng đầu lên, con mắt vẫn mang theo lệ lóe ánh sáng, như đã hiểu ra tường tận, nàng chậm rãi giờ tay lên, vuốt nước mắt trên má .

Đúng, cha nói rất đúng, nàng phải tự mình theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình, nàng không thể buông tha, nàng phải nghĩ biện pháp làm hẳn yêu nàng, nếu như để cho nàng nhìn hẳn cùng chiều cô gái khác, nàng. Tình nguyện chết!

Tứ Nguyệt khẽ nhếch khóe môi, cười rực rỡ lúm đồng tiền làm khuôn mặt nàng càng thêm xinh đẹp.

Chưa từng nghĩ tới mình đối với chuyện cực đoan, lại cũng sẽ dùng tình cảm, nhưng nàng từ trước đến giờ rất hiểu mình, nàng biết khi mình đã quyết định, sẽ không thay đổi, nhưng đã bỏ ra thật lòng với nam nhân, nàng cũng khó khăn thu hồi lại, cho nên chỉ có đánh cược lần này thôi.

"Bảo Nhi, chuẩn bị nước nóng cho ta." Tứ Nguyệt khẽ gọi, mấy ngày nay, nàng đã có thể quen với việc hầu hạ của Bảo Nhi.

"Dạ, cô nương." Bảo Nhi rất nhanh liền lui, đi giao phó chuyện.

Từ ngày hai người bọn họ cãi nhau, hẳn không có đến nơi này, nếu hẳn không đến, như vậy không thể làm gì khác hơn là đổi nàng đi tìm hẳn, Tứ Nguyệt gương mặt cười nhạt.

Tắm rửa xong, Tứ Nguyệt muốn Bảo Nhi chải tóc cho nàng, tóc dài ngang eo, thẳng mượt, nàng cẩn thận xem xét kỹ lưỡng dung nhan trong kính .

"Bảo Nhi, nàng nói ta ngày thường như thế nào?"

"Cô nương, nô tỳ thấy người xinh đẹp không ai bằng, vì sao cô nương hỏi như thế?" Bảo Nhi đáp lời, nhưng tay cũng không nhàn rỗi, vẫn xử lý tóc dài của Tứ Nguyệt .

"Như vậy Yên Nhu thì sao?" Nàng ta ngày thường như thế nào? Có phải so với mình chỉ có hơn không kém?

"Chuyện này." Bảo Nhi khó có thể trả lời chắc chắn.

"Không sao, nàng có thể nói." Tứ Nguyệt êm ái cười một tiếng.

"Thật ra thì un cô nương cùng cô nương không giống nhau , cô nương có nét đẹp riêng của cô nương, mà khoái nhu cô nương có nét đẹp riêng của khoái nhu cô nương, đây không thể so sánh ."

"Thật sao?" Nàng cùng mình là khác nhau sao? Tứ Nguyệt dòi đi tìm mắt, "Bảo Nhi, người biết hẳn ở đâu không?"

"Người chỉ vương sao?" Bảo Nhi thấy Tứ Nguyệt gật đầu nhẹ, nàng mới hỏi phục, "Vương mấy ngày nay đều ở đây trong thư phòng, cô nương có chuyện gì sao?"

"Đưa ta đi tìm hấn." Túc Tử Nguyệt chậm rãi đứng lên, ánh mắt kiên định rơi vào trên người Bảo Nhi.

"Nếu cô nương muốn gặp vương, nô tỳ phải người đưa tin."

"Mang ta đi." Túc Tử Nguyệt giọng tuy nhẹ, lại vô cùng kiên định.

"Nhưng. Nhưng Vương không thích có người quấy rầy khi ngài xử lý công sự."

"Yên tâm, nếu có cái vạn nhất, ta sẽ không để cho nàng chịu tội." Hiểu Bảo Nhi đối với Viêm Hoàng sợ hãi, nàng cam kết sẽ phụ trách tất cả hành động của mình.

"Chuyện này. Được rồi." Bảo Nhi gắng gượng gật đầu đồng ý.

Bảo Nhi mang theo Túc Tử Nguyệt nặng nề xuyên qua hành lang, rốt cuộc ở một tòa viện trạch ngừng lại, thư trai đang ở đằng trước, nhưng Bảo Nhi cũng không dám nhúc nhích.

"Bảo Nhi?" Túc Tử Nguyệt không hiểu hỏi thăm.

"Cô. Cô nương." Bảo Nhi khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

"Thế nào?"

"Đằng trước. Đằng trước chính là thư phòng." Bảo Nhi run run nói.

Nhìn ra Bảo Nhi khác thường, Túc Tử Nguyệt có chút hiểu.

"Nàng sợ gặp Viêm Hoàng, tại sao?"

Thật chẳng lẽ như hấn nói, tất cả mọi người coi hấn là quỷ sao? Lòng Túc Tử Nguyệt bị đau như ai giằng xé bất bình thay cho hấn.

"Ta. Ta." Bảo Nhi ấp a ấp úng nói không nên lời.

"Thôi, nói cho ta biết làm đi như thế nào là được, người chờ miễn cưỡng đi theo." Túc Tử Nguyệt khoát khoát tay, không nghe đáp án.

"Từ nơi này đi thẳng xuống, phía trước là đến." Bảo Nhi rất rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Túc Tử Nguyệt gật đầu một cái, theo lời bước lên phía trước, hướng tới khu vực cần đến đi.

Bên ngoài thư phòng, thị vệ phát hiện có bóng người dần dần đi tới thì lập tức xoay lớn một bước lên trước nói: "Vương có lệnh, bất luận kẻ nào đều không cho phép quấy rầy, cô nương mời về." Thị vệ rõ ràng thân phận người tới, vì vậy lấy lễ cư xử.

"Nếu ta nhất định muốn gặp hấn thì sao?" Giọng của Túc Tử Nguyệt êm ái nhưng kiên định.

"Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí với cô nương." Thị vệ bộ mặt sa sầm.

Nhìn hai thị vệ lực lưỡng, nàng biết mình không cách nào tiến vào, nhưng buông tha, nàng cũng làm không được.

"Viêm Hoàng đáng chết, người giờ phút này nếu không đi ra gặp ta...ta lập tức tìm 『 tiên tri 』 trợ giúp ta trở về." Túc Tử Nguyệt đột nhiên hướng cửa lớn tiếng hô, có ý quấy nhiễu người bên trong.

Hấn vẫn giận nàng nói muốn rời đi, như vậy có thể vì vậy mà hấn đi ra? Túc Tử Nguyệt tâm thần có chút thấp thỏm nhìn chằm chằm cánh cửa khép chặt.

Đột nhiên, bên trong cửa truyền đến nổ vang, tất cả mọi người giật mình tại chỗ, sau đó một bóng dáng cao lớn đứng nghiêm ở ngay trước cửa, con mắt màu tím xinh đẹp tản ra ánh sáng làm cho người ta sợ hãi.

Túc Tử Nguyệt cười nhạt một tiếng, đối với sự nổi giận của hấn không có chút cảm giác nào sợ, thậm chí là nàng có chút vui vẻ.

"Ta cho là người không có ý định gặp ta, đang muốn quay lại đi tìm 『 tiên tri 』." Túc Tử Nguyệt lời còn chưa nói xong, cả người đã bị vây ở trong lòng ngực Viêm Hoàng.

"Truyền lệnh xuống, về sau không cho phép 『 tiên tri 』 đến gần nàng một bước." Viêm Hoàng nổi điên rống to đối với những thị vệ vẫn còn chút giật mình.

"Dạ dạ." Thị vệ vội vàng lên tiếng, đi xuống truyền lệnh.

Nhìn về mặt hấn tức giận vô cùng, Túc Tử Nguyệt càng vui vẻ, bởi vì điều này chứng tỏ hấn quan tâm nàng, nàng dĩ nhiên vui mừng.

Không có chú ý tới giai nhân trong ngực an tĩnh khác hẳn với thường ngày, Viêm Hoàng chỉ có tức giận đầy bụng.

Xoay người lại, hấn ôm thân thể mềm mại của Túc Tử Nguyệt, đi vào thư phòng, lấy chân đá cánh cửa, trong nháy mắt cửa lớn liền bị đóng lại.

Viêm Hoàng đặt nàng trên thư án, để cho tầm mắt nàng có thể nhìn thẳng hấn, tuần dung đầy tức giận tiến tới gần nàng, hấn không thể bóp chết nàng, để tránh nàng luôn vừa mở miệng, liền chọc người nổi giận.

"Nàng đến tốt cùng muốn ta nói bao nhiêu lần, nàng muốn rời đi ta, trừ phi ta chết!" Hấn cắn răng, giọng nói đầy căm hận.

"Rất nhanh thực hiện." Túc Tử Nguyệt cả gan hướng về về mặt giận dữ của hấn nói.

"Nàng nói gì?" Nàng cứ như vậy muốn hấn chết sao? con người màu tím chỉ kém không có phun ra lửa.

"Người phải đánh giặc, không phải sao? Như vậy rất nhanh ta sẽ có thể rời đi."

Viêm Hoàng cúi đầu, nặng nề hôn cái miệng nói nhiều, hung hăng mút, sợ nàng nói tiếp những lời làm hấn phiền lòng.

Túc Tử Nguyệt ngửa đầu thừa nhận hấn, một đôi tay nhỏ bé lặng lẽ vòng qua cổ hấn, hé mở môi đỏ mọng, nàng chờ đợi hấn xâm lấn sâu hơn.

Viêm Hoàng có chút kinh ngạc khẽ nâng mày, nhìn kỹ hồng nhan xinh đẹp, đầu của hấn cứng lại, tất cả tức giận nhất thời tan thành mây khói.

Nàng lại mê người như thế, mấy ngày nay chưa từng qua thăm, là sợ nàng cự tuyệt, cũng sợ nàng lại nhắc muốn rời khỏi, mà nay sao nàng lại tự nguyện?
!

Chân mày càng khóa chặt hơn, Viêm Hoàng cẩn thận xem kỹ nét mặt trên mặt nàng, chỉ sợ bỏ sót một cái gì đó. Nàng đang có mưu kế gì?

"Nàng đang suy nghĩ gì?" Nàng không thể nào là mèo con chỉ biết nghe lời.

Túc Tử Nguyệt càng siết chặt đôi tay nhỏ bé vòng sau cổ hấn, tùy ý vuốt vuốt tóc hấn, bên môi nở nụ cười mê người.

"Người lo lắng cái gì? Điều đã tuyệt đường lui của ta, người nói ta còn có thể giờ trò quý gì?"

Viêm Hoàng vẫn hồ nghi nhìn nàng, không biết vì sao thái độ nàng biến chuyển?

Tên gốc này, bình thường chỉ thấy hấn gấp đến độ tựa như hổ đói bỏ nhào đến, hôm nay tự động đưa tới cửa hấn, sao hấn lại hoàn toàn không để ý tới? Túc Tử Nguyệt định há mồm nhẹ nhàng gặm cắn môi dưới của hấn, rồi sau đó đầu lưỡi buống bình liếm môi của hấn, cuối cùng mới hoàn toàn bao trùm môi ẩm áp .

Nàng dễ dàng học theo phương thức lúc trước của hấn, đem lưỡi xinh xắn thăm dò vào trong miệng hấn, nhẹ nhàng đụng chạm lưỡi của hấn, quyến rũ hấn cùng nhau triền miên.

Chốc lát, Túc Tử Nguyệt thở hổn hển rời đi môi của hấn, mà ham muốn của Viêm Hoàng sớm bị khơi lên, không để nàng lui bước, nụ hôn của hấn cuồng nhiệt mà đầy đặc rơi ở trên gáy trắng nõn của nàng, thỉnh thoảng gặm cắn, thỉnh thoảng liếm láp.

Bàn tay càng thêm vội vàng thăm dò vào bên trong quần áo nàng, cảm mềm mại đầy đà của nàng, giống như là đòi hỏi vô độ, Viêm Hoàng nhẫn tâm xé nát quần áo trên người nàng, trong nháy mắt rơi xuống đất, con mắt màu tím nhìn chăm chú vào thân thể Túc Tử Nguyệt đang ửng hồng xinh đẹp.

Túc Tử Nguyệt hài lòng khi thấy trong con mắt xinh đẹp của hấn đã nổi lên dục vọng, ít nhất chứng minh nam nhân này mê luyện nàng, mặc dù sẽ không yêu nàng được, nhưng nàng không muốn buông tha, ít nhất phải đợi nàng thử qua. Tay nàng sau ốt khóa chặt hấn, chậm rãi kéo hấn tới trước ngực, để cho hấn có thể ngậm nụ hoa đã sớm nở rộ .

Tình dục đã sớm chôn chặt lý trí Viêm Hoàng, hấn không hề suy nghĩ sâu xa vì sao hôm nay nàng chủ động, chỉ muốn đoạt lấy nàng, một tay lặng lẽ trượt xuống quần nàng, thăm dò vào trong quần lót, ngón tay dài êm ái tách ra hoa kính đã bị tình triều làm cho ướt đẫm, ngón cái tà ác đụng chạm tiêu hạch nhạy cảm.

"A." Túc Tử Nguyệt tự nhiên rộng mở hai chân, để cho ngón tay của hấn dễ dàng trượt vào sâu hơn

Viêm Hoàng vẫn cúi đầu ở trước ngực nàng, thay phiên gặm cắn nụ hoa đỏ nhạt, mà ngón tay linh hoạt càng thêm khêu khiêu khích, liên tiếp cử động làm cho Túc Tử Nguyệt liên tiếp thở gấp.

"A. Ách." Túc Tử Nguyệt chặt nít lấy tóc hấn, thân thể của nàng khẽ ngửa ra sau, hấn đang trước ngực nàng càng thêm mãnh liệt.

Hấn vuốt ve da thịt của nàng, muốn dán lên thân thể mềm mại. Viêm Hoàng không kiên nhẫn gạt hết quần áo còn sót lại trên người nàng, cũng tháo xuống của mình, lửa nóng của hấn đặt lên ngay mềm mại của nàng.

Túc Tử Nguyệt mờ mịch mở mắt, giọng tay nhỏ bé, chậm rãi vuốt ve thân thể cường tráng của hấn.

Viêm Hoàng nhìn chăm chăm gương mặt đỏ tươi của nàng, có chút trước mê hoặc lại in lên môi đỏ mọng hé mở, cùng lúc hôn nàng, ngón tay dài của hắn dùng sức xông vào trong cơ thể nàng.

"A."

Túc Tử Nguyệt không chịu nổi kích thích đột nhiên mà sợ hãi kêu , hô hấp cũng gấp rút lên, mà hạ thể của nàng đem ngón tay hắn, hoàn toàn hít vào trong.

Viêm Hoàng lại thêm vào một ngón tay, dùng hai ngón tay ở trong cơ thể nghiền chặt của nàng không ngừng lật khuấy, rút ra đâm vào, mà nụ hôn của hắn là thỉnh thoảng rơi vào trên mặt của nàng, trước ngực. Bất kỳ một mảnh da thịt xinh đẹp, hắn chưa từng bỏ qua cho.

Khi Túc Tử Nguyệt hắn quen thuộc với treu đùa của hắn, rất nhanh liền đạt tới cao triều đầu tiên, chỉ thấy Viêm Hoàng chậm rãi rút ngón tay dài ra khỏi, sau đó kéo nàng đang nằm trên thư án, hắn đem hai tay nàng vòng sau ót hắn, rồi sau đó kéo thân thể nàng gần hơn.

"Ôm chặt ta." Viêm Hoàng nhẹ giọng ra lệnh , Túc Tử Nguyệt làm theo theo lời.

Nàng mở chân dài mảnh khảnh ra, Viêm Hoàng dính thật sát vào thân thể của nàng, nâng cái mông tròn mềm mại, kiên định của hắn không kịp chờ đợi xô xuyên qua ẩm áp chặt khít của nàng.

"Ách. A." Túc Tử Nguyệt dùng sức ôm chặt thân thể cường tráng của hắn, tiếp nhận chạm kịch liệt hơn so lần thứ nhất đụng.

Viêm Hoàng mỗi một lần chạy nước rút, cũng đâm vào hoa tâm nàng, làm thân thể Túc Tử Nguyệt càng thêm mềm mại yêu kiều, hắn cuồn mãnh rút ra đâm vào trong thân thể, reo hò muốn giải phóng trong cơ thể nàng.

"Ừ." Túc Tử Nguyệt phối hợp kích tình của hắn, dùng sức tóm chặt lấy hắn.

Viêm Hoàng đột nhiên một hồi gào thét, ở trong cơ thể nghiền chặt của nàng, phun ra ái dịch nóng rực.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Kích tình một khắc rút đi, hai người có vẻ có chút mệt mỏi, Viêm Hoàng ôm lấy Túc Tử Nguyệt cả người trần trụi đang tựa trên thư án, đi vào giường lớn trong thư phòng.

Nhẹ nhàng đặt nàng xuống, sau đó hắn lên giường, đôi tay vẫn ôm nàng thật chặt.

"Ta sẽ không để nàng đi, vĩnh viễn không." Dịu dàng hôn lên tóc của nàng, Viêm Hoàng trầm giọng nói.

Mặc kệ nàng là vì cái gì mà thay đổi thái độ, chủ ý hắn đã quyết, vĩnh viễn sẽ không để nàng đi, phương pháp duy nhất có thể làm hắn buông tay, chính là hắn chết.

"Ngươi biết ta nghĩ gì sao?" Túc Tử Nguyệt trong ngực hắn lặng lẽ gương mặt, gương mặt nhìn hắn, tay nàng trắng nõn xinh xắn nhẹ lướt qua gương mặt cương nghị của hắn.

"Đừng nói, chớ nói những lời làm ta phiền lòng." Tay Viêm Hoàng che môi nàng, sợ nàng nói những lời không xuôi tai.

"Ngươi biết không, ta vẫn cho rằng con mắt của ngươi rất đẹp."

Nàng đột nhiên nói như vậy, làm Viêm Hoàng có chút sững sờ.

"Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã muốn nói rồi, tuy nhiên không có cơ hội, bởi vì ngươi đã vội vàng khi để ta." Túc Tử Nguyệt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, cười nhìn khuôn mặt đang ngáy ra của hắn.

"Nàng nói gì?" Hắn không nghe lắm chứ, nàng cứ nhiên khen đôi mắt đáng sợ của mình rất đẹp?

"Ta nói con mắt của ngươi rất đẹp, ngươi không cho là như thế sao?" Túc Tử Nguyệt nghiêm túc hơn lần thứ nhất, tay nhỏ bé như cũ dừng lại trên khuôn mặt hắn.

"Nàng. Chẳng lẽ không sợ?" Tất cả mọi người sợ hắn, không phải sao?

"Sợ? Tại sao lại sợ, ta thật sự cảm thấy rất đẹp." Túc Từ Nguyệt ngây thơ trả lời như cũ.

"Tất cả mọi người bởi vì đôi mắt khác hẳn với người thường của ta, còn có năng lực kỳ lạ kia, mà sợ hãi ta, sao nàng không sợ ta?"

"Ta thừa nhận ta là có sợ người, lúc á..., chỉ là, lúc người. Thời điểm quá thô bạo, không phải bởi vì con mắt của người."

"Chẳng lẽ nàng không sợ năng lực điều khiển lửa của ta?" Không thể nào, mẫu thân hẳn còn trốn tránh hẳn, làm sao nàng có thể không sợ hẳn, cái kia đến từ năng lực của quý?

"Người có thể khống chế, không phải sao? Người đã có thể khống chế, liền chứng minh không dễ dàng đã thương người, nếu không lần trước người đã sớm đem ta đốt cho chết cháy rồi."

Mỗi một câu của Túc Từ Nguyệt, đều làm tâm hồn của hắn ấm áp, hắn ôm chặt lấy thân thể nàng, giống như hi vọng có thể mang nàng dung nhập vào người mình, ôm chặt không thả.

"Đừng rời khỏi ta, vĩnh viễn đừng xa cách ta." Viêm Hoàng tựa đầu chôn thật sâu vào cổ nàng, lầm bầm nói nhỏ .

(từ đây đổi xưng hô là chàng thiếp nha, cho thân mật, với lại cũng tỏ tình rồi còn gì, kaka)

"Thiếp cũng vậy, thiếp không muốn rời khỏi chàng." Là không thể rời bỏ sao? Nàng biết rất rõ ràng, tim của mình đã giao hết cho nam nhân này rồi.

"Mặc kệ nàng có muốn hay không, ta cũng không buông tay." Viêm Hoàng có chút tức giận nói. Nàng vẫn suy nghĩ muốn đi sao?

"Vậy thiếp hỏi chàng, thiếp lấy gì thân phận, địa vị gì ở lại bên cạnh chàng?" Nàng không cần cùng người khác chia sẻ tình yêu, nàng chỉ muốn một đoạn tình hoàn toàn thuộc về nàng và hắn.

"Ta đã nói rồi, ta sẽ sùng ái nàng cả đời, chỉ cần nàng chớ yêu cầu quá phận, ta cái gì cũng có thể cho nàng." Viêm Hoàng nghiêm túc nhìn chăm chăm mắt nàng.

Túc Từ Nguyệt có chút bị thương cười. Vẫn như vậy, hắn vẫn một dạng đã thương người.

"Sau đó, chàng sẽ cưới nữ nhân kia làm vợ?" Hắn tại sao không hiểu lòng của nàng? Nàng chỉ muốn có hắn, tại sao hắn cũng không thể chỉ muốn nàng?

Viêm Hoàng hơi nhíu lông mày, nhìn Túc Từ Nguyệt có vẻ mặt bị thương, hắn không hiểu nàng vì sao không vui.

"Ta nói rồi, cho dù là cưới nàng ấy, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta, ta sẽ vẫn cung chiều nàng."

Hắn không cách nào dễ dàng nói ra lời nói chỉ biết chuyên sùng một mình nàng, huống chi hắn chưa tìm Yên Nhu về, tất cả đều chưa rõ ràng, hắn không cách nào kết luận hôn ước sẽ giải trừ hay không, tất cả phải chờ nhìn thấy Yên Nhu, mới có đáp án.

"Nếu như mà thiếp muốn chàng phải chọn một người, chàng sẽ chọn ai?" Túc Từ Nguyệt giùng giàng đứng dậy, tìm kiếm quần áo che thân.

Viêm Hoàng ngồi dậy, cặp mắt chưa từng rời đi Túc Từ Nguyệt đang mặc quần áo.

"Đừng làm loạn." Nàng đột nhiên lạnh lùng như vậy, hắn có chút phiền não.

"Thiếp không có náo, thiếp chỉ muốn biết." Túc Từ Nguyệt cầm áo ngoài của hắn mặc lên người, bởi vì quần áo của nàng đã bị hắn xé nát.

"Nàng ấy là hôn thê của ta, sao ta có thể ruộng bỏ nàng ấy được?"

"Vậy ý của chàng là —— chàng có thể buông tha thiếp?" Nàng không quay đầu lại, cũng không dám quay đầu lại, sợ nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống.

Nàng thua sao? Nàng vẫn không cách nào thắng được nữ nhân kia sao?

"Ta không thể buông ra nàng, nhưng ta cũng không thể tùy ý bỏ qua nàng ấy, nàng đừng tùy hứng nữa." Viêm Hoàng tức giận nắm cột giường, hung hăng nhìn chăm chăm bóng lưng nhỏ gầy nàng.

Ở trong tình yêu, cần có sự chung thủy của hai bên, nàng nào có tùy hứng? Yêu cầu của nàng chẳng lẽ là loại yêu cầu xa hoa sao, nàng chỉ không muốn cùng một nữ nhân khác chung chồng thôi, nàng có lỗi sao?

"Tại sao chàng không hiểu?" Nàng chỉ hy vọng hắn thuộc về một mình nàng, hắn tại sao không hiểu?

"Nàng muốn ta hiểu cái gì? Cho dù ta là cưới Yên Nhu, cũng sẽ không lạnh nhạt nàng, nàng còn muốn ta cam kết như thế nào?" Viêm Hoàng có vẻ cực kỳ tức giận.

"Này không gọi là cam kết, lúc này mới không cần cam kết!" Nàng không muốn cam kết như vậy, nàng cần chính là toàn tâm toàn ý. Túc Từ

Nguyệt đau lòng hô lên.

Viêm Hoàng nhìn bóng lưng của nàng cảm thấy hết sức tức giận, một cái lắc mình, người đã đứng ở phía trước nàng, bàn tay giữ chặt cảm nàng, tức giận quát lên: "Nàng rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Thiếp muốn như thế nào thì có ích gì, chàng sẽ nghe sao?" Túc Từ Nguyệt dòi đi tầm mắt, nhưng hắn vẫn không cho.

"Nàng không nói rõ, sao ta biết nàng lại đang nháo cái gì?" Ban đầu say mê nàng vì nàng không giống như xưa, rất mềm mại, nhưng mà bây giờ lại bị nàng làm cho tức giận.

"Thiếp đã vừa mới nói, thiếp muốn chính là chung thủy, thiếp không chịu nổi cùng nữ nhân khác chung một chồng, nếu như chàng muốn nàng ta, liền thả thiếp; nếu muốn thiếp, thì phải bỏ qua nàng ấy." Túc Từ Nguyệt kiên quyết nói.

Nàng hiểu đây là đánh cuộc, thua cuộc, nàng cái gì cũng không có, nàng uất ức cầu toàn, nàng tuyệt đối không làm được, tự ái của nàng cho dù mạnh thế nào đi nữa nhưng nếu yêu một người, sẽ không nguyện ý cùng người khác xài chung một chồng.

"Nàng." Viêm Hoàng tức giận nhìn Túc Từ Nguyệt quát cường.

"Khởi bẩm vương, quân đội đã đợi lệnh, chờ ngài hạ lệnh là lên đường."

"Ta lập tức đi."

Ngoài cửa truyền tới tiếng thông báo, cắt đứt cuộc đấu võ mồm của hai người, Viêm Hoàng hất tay ra không hề đụng chạm nàng nữa, tìm áo khoác mặc vào.

"Chàng thật vì nàng ta mà xuất binh?" Túc Từ Nguyệt khó nén đau lòng hỏi.

"Ta phải đi, " Viêm Hoàng quay đầu, lẳng lặng nhìn nàng rõ ràng đau lòng, "Nàng ấy là trách nhiệm của ta."

"Ta phải đi, " Viêm Hoàng quay đầu, lẳng lặng nhìn nàng rõ ràng đau lòng, "Nàng ấy là trách nhiệm của ta."

Chậm rãi đi tới trước người của nàng, hắn giơ tay khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp. "Nàng ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, ta rất mau sẽ trở lại."

"Không sao, không sao." Túc Từ Nguyệt tránh tay của hắn, nhẹ nhàng lắc đầu.

Nhìn phản ứng của nàng, Viêm Hoàng nhủ mày thật chặt.

"Nàng hãy ở chỗ này chờ ta trở lại, bởi vì chuyện thứ nhất khi ta trở về, chính là muốn thấy nàng."

(cảm động quá hixhix:)

Túc Từ Nguyệt đối với lời hắn nói chỉ cảm thấy buồn cười. Nàng đối với hắn quan trọng vậy sao? Nếu có lời nói, vậy lòng của hắn, vì sao lúc này để trên người một nữ nhân khác?

Nàng không nói một lời, làm hắn có dự cảm xấu.

"Nàng nếu muốn thừa dịp lúc ta không có mặt rồi đi, nàng nhất định là thất vọng rồi, ta sẽ phái người thời thời khắc khắc giám sát nàng, sao nàng có thể trở về được?"

Túc Từ Nguyệt lại cười. Hắn thật là một người ghê tởm, nàng đã mất hết tất cả, hắn còn muốn như thế nào?

"Nhớ lời ta nói..., trừ phi chết, nếu không ta sẽ không để cho nàng đi."

Trừ phi chết. Thật sao? Túc Từ Nguyệt nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại không nhìn hắn nữa.

Nàng không có phản ứng gì, trong lòng hắn không khỏi lo lắng.

"Người đâu, đi vào." Viêm Hoàng hô to với thị vệ ngoài cửa.

"Vâng" thị vệ vừa nghe lệnh, lập tức đi vào cung kính tham bái.

"Vương, có gì phân phó?"

"Hai người các người một người lưu lại nhìn nàng, không cho phép xảy ra chuyện không may." Lời nói là đối với hai thị vệ nói, nhưng tầm mắt hắn vẫn như cũ dừng lại trên người Túc Từ Nguyệt.

Túc Từ Nguyệt chợt mở mắt ra, nhìn vào con mắt màu tím thâm trầm. Hắn tại sao có thể đối với nàng như vậy?

"Vương? !" Hai thị vệ hiển nhiên đối với mệnh lệnh này, có chút không hiểu.

"Tóm lại, một người lưu lại là được."

"Nhưng là, chúng ta phải bảo vệ an toàn của ngài, sao." Lời còn chưa nói hết, liền bị Viêm Hoàng tròn mắt nhìn.

"Nhiều lời như thế, vậy thì lưu người lại." Viêm Hoàng khẽ nhếch khóe miệng.

"À? !"

"Người phải coi chừng tốt cho ta, nếu có sai lầm, người liền mạng đầu tới gặp ta."

Túc Tử Nguyệt hít một hơi khí lạnh, không có nghe rõ uy hiếp của hắn, "Chàng không thể như vậy."

"Chỉ cần nàng chó chạy trốn, đầu của hắn sẽ rất kiên cố ở trên người hắn."

"Hèn hạ!" Hắn cư nhiên dùng mạng của người khác tới uy hiếp nàng.

"Nếu như ta trở lại không thấy được nàng, như vậy không chỉ hắn chuyện có, liền tất cả người hầu ở trong uyển, đều không bảo vệ được mệnh, nàng tốt nhất là nghe rõ ràng." Nếu nhận định hắn hèn hạ, vậy hắn càng vô sỉ một chút cũng không sao.

"Người. Người không thể làm như vậy!" Túc Tử Nguyệt khó nén tức giận nhìn hắn chăm chăm.

"Ta có thể, nhớ ta lời nói..., đừng nghĩ thừa dịp ta không có ở đây thoát đi, nếu khi ta trở về không thấy nàng, ta nhất định đem những nô bộc phục vụ nàng xuống tay."

"Chàng." Túc Tử Nguyệt chỉ có thể tức giận tròn trừng mắt nhìn hắn, cũng không có lực phản kháng, bởi vì nàng biết lời của hắn nói là thật, nếu như không thấy nàng, như vậy gặp xui xẻo sẽ là người vô tội bên cạnh nàng.

"Người đi theo ta." Viêm Hoàng liếc nhìn nàng một cái, liền dẫn người kia rời đi, đi qua thị vệ còn lại, vẫn không quên căn dặn "Coi chừng nự nhân của ta, nàng không phải là cá nhỏ thuận theo."

"Vâng" người nọ có chút ai oán đáp lời. Muốn hắn bảo vệ một nữ nhân, hắn nguyện ra chiến trường còn hơn.

Túc Tử Nguyệt nhìn bóng lưng hắn càng lúc càng xa, nàng cảm thấy thật uất ức. Nàng đã bỏ lại tôn nghiêm, chủ động tới dẫn dụ hắn, thế nhưng hắn lại lựa chọn cô gái kia, nàng nên làm cái gì?

"Cô nương, ta đưa ngài trở về hoa uyển." Thị vệ chẳng biết lúc nào đã đứng ở sau lưng nàng.

"Ừ." Cúi đầu, nàng cố nén đau thương bước ra thư phòng, mà thị vệ thì theo sát phía sau.

Hắn đi ra ngoài mấy ngày đây?

Túc Tử Nguyệt dọc theo Hoa Gian đường nhỏ đi tới một chỗ đình nghỉ mát, theo thứ tự đạp lên bậc thang, nàng mất hồn ngồi lên ghế đá.

Mấy ngày nay, nàng cự tuyệt nghe được bất kỳ tin tức có liên quan hắn, nàng cho là đem mình phong bế, có thể không để ý tới chuyện của hắn nữa, nhưng nàng sai lầm rồi, quá sai rồi.

Không có tin tức của hắn, lòng của nàng liền giống bị moi không ra, mỗi ngày, mỗi ngày nàng nghĩ đều là hắn, nàng cảm thấy mình thật sự rất bi ai.

Quá khứ chưa bao giờ hiểu chữ tình viết như thế nào, cho nên làm khổ người khác, mà nay biết chữ tình viết như thế nào, rốt cuộc cũng nếm quả đắng, nếu như có thể làm lại, nàng có thể lựa chọn không yêu hắn?

Là hắn cậy mạnh cướp đi thân thể của nàng, là hắn vô lý ép nàng, nàng muốn hận hắn, nhưng tại sao nàng lại không hận hắn?

Gặp hắn, tự ái, bướng bỉnh, của nàng, cũng đã bị giẫm ở dưới lòng bàn chân rồi, nhưng hắn lại còn chọn một nữ nhân khác. Nàng là gì, là gì? Túc Tử Nguyệt giờ tay lên che kín nước mắt.

"Cha, ta nên như thế nào làm?"

Túc Tử Nguyệt không chỗ nương tựa muốn cầu giúp, đáng tiếc lần này lại không nghe bất kỳ hồi âm, thoi lát phát đến chỉ có gió mát, mùi hoa, chính là không nghe được nửa điểm tiếng người.

"Cô nương. Cô nương."

Bảo Nhi tiếng gọi từ xa tới gần, Túc Tử Nguyệt khẽ nhủ lên đôi mày thanh tú, cũng không phản ứng, bởi vì nàng biết Bảo Nhi tìm được nàng, vì vậy

nàng chưa di động, chỉ là lặng lẽ đợi người tới chạy tới gần.

"Tìm được nàng" Bảo Nhi thở hắt ra không ra hơi.

"Vội vã tìm ta có chuyện gì? Không phải đã nói với người, ta chỉ là tới ngắm hoa mà thôi." Nhìn gương mặt Bảo Nhi hốt hoảng, nàng có chút không hiểu.

"Là Là vương trở lại, ngài ấy bây giờ đang giận dữ, xin cô nương mau mau trở về trong uyển." Nhìn vương bộ dáng bộ thật đáng sợ, nàng bị hù dọa cũng mau hù chết, hoàn hảo đương Túc Tỳ Nguyệt gọi nàng đi ra tìm cô nương trước, nếu không nàng nhất định sẽ bị bộ dáng cuồng nộ của vương dọa cho giật mình ngất đi.

Hắn trở lại? ! Túc Tỳ Nguyệt sững sờ thật lâu, chậm chạp không có cách nào đáp lại.

"Cô nương Cô nương" Bảo Nhi vội vàng gọi Túc Tỳ Nguyệt từ trong suy nghĩ trở về.

"Hắn Có khỏe không?" Tay nhỏ bé lặng lẽ nắm chặt, chỉ sợ nghe được tin tức hắn mang thương tích trở về.

"Nàng là chỉ vương sao?" Bảo Nhi còn chưa rõ ràng thái độ của Túc Tỳ Nguyệt đối với Viêm Hoàng ra sao, dù sao Viêm Hoàng cũng là Nhất Quốc Chi Chủ.

"Hắn bị thương sao?" Túc Tỳ Nguyệt trầm trầm nhắm mắt lại, chờ đợi đáp án.

"Hắn bị thương sao?" Túc Tỳ Nguyệt trầm trầm nhắm mắt lại, chờ đợi đáp án.

"Thân thể Vương không việc gì, ngược lại cô nương người không trở về, Tướng quân sẽ bị vương tức giận mà lôi ra đánh chết mất."

Túc Tỳ Nguyệt chậm rãi mở mắt ra, nghiêm túc nhìn vào mắt Bảo Nhi, nàng biết Bảo Nhi nói là sự thật, một người điên như vậy, cái gì cũng làm ra được, huống chi nàng cũng chưa từng quên uy hiếp của hắn.

"Đi thôi." Chậm rãi đứng dậy, Túc Tỳ Nguyệt bước chân nặng nề, trở lại nơi ở riêng, mà Bảo Nhi đương nhiên là theo sau thật sát.

"Nàng đâu?" Viêm Hoàng tâm mất cuồng nộ, quét qua mấy cái bóng người quỳ gối trước mắt, nhưng không thấy được bóng dáng mà hắn nhưng nhớ bấy lâu.

"Bảo Nhi đã qua mời cô nương ấy về, xin vương bớt giận." thị vệ cuối đầu, trán đầy mồ hôi.

"Ta nói rồi, ta trở lại phải thấy nàng, tại sao lại không ai giữ nàng ở trong uyển, còn để cho nàng đi lại chung quanh?"

Bước vào trong phòng thấy vắng lạnh, hắn cho là nàng đã rời đi rồi, cảm giác sợ hãi âm thầm len lỏi xuất hiện trong lòng hắn, hắn gấp đến độ tức giận muốn chém đầu tất cả mọi người.

"Là thiếp tự mình muốn đi ra ngoài, không có quan hệ gì với bọn họ."

Từ xa chỉ nghe thấy tiếng hắn gầm gừ, Túc Tỳ Nguyệt đẩy cánh cửa bước vào trong phòng.

Nhất thời, tất cả mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cứu tinh rốt cuộc xuất hiện.

Viêm Hoàng vừa nghe thấy âm thanh của nàng, lập tức tìm bóng dáng của nàng, nàng đứng ở trước cửa, ánh mặt trời sáng ngời chiếu xạ ở trên người nàng, xem ra có chút mê người.

Túc Tỳ Nguyệt đem vết bẩn, nhếch nhác khắp người hắn thu hết vào trong mắt, hiển nhiên hắn trở lại muốn làm trước chính là gặp nàng, nàng nên cảm thấy vui mừng sao? Vì hắn vinh sủng, Túc Tỳ Nguyệt có chút tự giễu.

"Các người đều lui ra đi, Bảo Nhi, sai người đưa nước tới đây."

Túc Tỳ Nguyệt nhẹ nhàng hạ lệnh. Mấy ngày nay, nàng ít nhiều cũng biết phương thức sống ở nơi này, nàng biết những thứ này tới từ vì vậy nàng làm chủ tử, nàng cũng biết bởi vì nàng là "Ái thiếp" của người đàn ông này.

Mệnh lệnh của nàng hạ xuống thật lâu, nhưng không thấy có bất kỳ người nào dám động. Túc Tỳ Nguyệt giương mắt nhìn về phía Viêm Hoàng, rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân là do hắn xuất hiện.

"Chàng có ý đem bọn họ hù chết, hay là muốn bọn họ quỳ hoài không dậy?"

Lời này nghe tới tựa như khiêu khích, không tránh được đưa tới từng trận tiếng rút khí, chỉ thấy bọn nô bộc đem thân thể ép tới thấp hơn, sợ mình trở thành một đũng sĩ xả thân lừng lẫy.

"Còn không lui xuống."

Nàng vẫn như vậy, môi cương nghị khẽ nâng lên, tuy chỉ có một chút xiu, nhưng cũng đủ làm người khác cảm thấy choáng váng.

"Các người muốn tiếp tục lưu lại, chộc ta nổi giận sao?"

Nhìn thấy mọi người bộ dáng giật mình ngu ngốc, Viêm Hoàng tính khí lại nổi lên.

Nghe uy hiếp, mọi người lập tức như chạy trốn chạy vội ra ngoài, lại không dám ngừng lại một chút nào, vội vội vàng vàng đi làm việc.

"Tới đây."

Viêm Hoàng ngao nghể đứng ở tại chỗ, hướng Túc Từ Nguyệt đưa tay kêu lên .

Túc Từ Nguyệt không để ý hấn, đi thẳng vào bên trong, Viêm Hoàng tất nhiên bắt mắt đuổi sát theo sau.

"Nàng đây là thái độ gì?"

Hắn khắp người mệt mỏi chạy như điên trở lại, chính vì muốn gặp nàng, ôm nàng, mà nàng lại dùng cái loại lạnh lùng đối đãi hấn? !

Túc Từ Nguyệt đem khăn bố bỏ vào nước trong rửa sạch, sau đó đem nó vắt khô, quay đầu trở lại đi xem bộ mặt tức giận của nam nhân này, lòng của nàng vẫn còn có chút đau.

Nàng bước đến cạnh hấn, nhẹ giọng ra lệnh : "Cúi thân xuống thấp một chút, ta giúp người lau mặt."

(đang giận nên ta người nha)

Viêm Hoàng theo ý của nàng khom xuống một chút, bởi vì nàng dùng khăn bố thay mình lau đi bão cát khắp người, vào thời khắc này hấn là cảm động —— bởi vì khó được nàng dịu dàng như vậy.

Viêm Hoàng cẩn thận nhìn khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng của nàng. Chính là dung nhan, khiến cho hấn không nghĩ thái vu hồi chiến thuật, chỉ muốn đánh nhanh thắng nhanh, vì chính là có thể sớm ngày nhìn thấy nàng, không thấy được nàng mấy ngày nay, không có một ngày hấn không nhớ nhưng nàng.

Giờ tay lau khuôn mặt khô ngo, tuần tú, trong mắt hấn lộ ra thâm tình mà ngay chính hấn cũng không phát hiện ra, hấn không phủ nhận chính mình rất tham luyến nàng, không có gì lý do, cũng không cần nguyên nhân, hấn chính là không cách nào không đụng chạm nàng.

Lần này xuất chinh cũng không có duy trì lâu, Hải Tuyền rất nhanh liền phái Sứ giả tới giảng hòa, mặc dù hấn không rõ ràng lắm Hải Tuyền vì sao dễ dàng để Yên Nhu trở về, nhưng hấn không để ý mà đi tra cứu, chỉ muốn trở về với nàng.

Trên đường trở về, hấn cơ hồ cùng Yên Nhu nói không được mấy câu, trong đầu tất cả đều là bóng dáng của nàng.

Túc Từ Nguyệt không nói, giúp hấn lau sạch mặt, sau đó thấy Bảo Nhi dẫn một nhóm người gánh thùng gỗ lớn vào, rồi đem nước nóng đổ đầy thùng, tất cả sẵn sàng, đám người đứng ở một bên chờ sai khiến.

"Đi xuống đi, nơi này có ta là được rồi."

Túc Từ Nguyệt nhỏ giọng nói. Đoàn người nhận được lệnh, cúi cúi người, sau đó toàn bộ đều đi ra, cả phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Tốt lắm, người trước rửa sạch bụi cát khắp người."

Túc Từ Nguyệt quay đầu không nhìn hấn nữa, nàng sợ mình sẽ càng vui càng sâu.

"Nàng không phải nên phục vụ ta sao?"

Viêm Hoàng bắt thân thể nàng lại, nụ cười tà khí đầy tràn tuấn dung hấn.

"Bản thân mình không phải có tay có chân sao?"

Túc Từ Nguyệt cảnh giác nhìn nụ cười xấu bụng của hấn.

"Nhưng ta luôn có thói quen có người phục vụ."

Biết mình cãi không lại hấn, nàng định chịu thua, chính mình sẽ cởi quần áo hấn, chỉ là động tác cứng nhắc giấu không được phần nộ của nàng, nàng cực khổ chiến đấu hăng hái cùng áo giáp bằng đồng của hấn, làm thế nào cũng không kéo được dù chỉ một chút.

Thật sự là không chịu nổi tay kém cỏi của nàng, Viêm Hoàng khoát tay dễ dàng cởi ra trói buộc, này cứng rắn như sắt gì đó liền rơi xuống.

"Làm gì không sớm một chút động thủ, hại ta mệt muốn chết." Túc Từ Nguyệt có chút oán trách la hét.

"Kế tiếp sẽ không làm khó nàng chứ?"

Tự mình làm lại trách tội đến trên người hắn? Viêm Hoàng xem thường nhường nhường mày.

Túc Tử Nguyệt nhìn bộ dáng hắn nghiêm túc mườì phần, không thể làm gì khác hơn là giơ tay lên tiếp tục cởi quần áo của hắn, qua giây lát, lồng ngực màu đồng trắng kiện liền đập vào mắt nàng, nàng có chút ngượng ngùng lùi bước.

Cho dù đã sớm cùng hắn có quan hệ thân mật, nàng vẫn là không cách nào phóng dăng nhìn chăm chú thân thể nam nhân trần truồng như vậy, mặc dù nàng phải thừa nhận, hắn thể trạng rất tốt.

"Tiếp tục." Nhìn nàng đỏ mặt, gò má ửng hồng, Viêm Hoàng càng thêm trêu chọc.

Túc Tử Nguyệt giương mắt nhìn hắn chăm chăm, tính tình của nàng lại bị kích thích, không nói hai lời, nàng cởi quần áo trên người hắn xuống ném tới đất mặt.

"Như vậy được chưa?"

Ai ngờ Viêm Hoàng lại lắc đầu một cái, dùng tay chỉ quần dài nửa người dưới, nụ cười của hắn tà mị hơn vài phần.

Ai ngờ Viêm Hoàng lại lắc đầu một cái, dùng tay chỉ quần dài nửa người dưới, nụ cười của hắn tà mị hơn vài phần.

"Cái gì? !" Túc Tử Nguyệt không dám tin trọn to cặp mắt, hắn thế nhưng. Lại muốn nàng giúp hắn cởi quần xuống? Không không không. Không được, này quá biến thái rồi, Túc Tử Nguyệt lắc đầu liên tiếp lui về phía sau.

Viêm Hoàng dễ dàng liền kéo nàng về, đem nàng thoải mái ôm vào ngực, sau đó thở dài thỏa mãn, chính là mùi vị này, loại xúc cảm này, trong lúc hành quân hắn ngày nhớ đêm mong đúng là cái này.

"Ta rất nhớ nàng, thật rất muốn." Viêm Hoàng nhẹ nhàng phun ra một câu như vậy, chọc cho Túc Tử Nguyệt có chút nhớ nhung.

"Ngươi nhanh lên một chút, đi tắm rửa sạch sẽ ..., như thế này rất dơ." Túc Tử Nguyệt dùng lực đẩy hắn ra, không muốn nhìn hắn, bởi càng nhìn càng thấy mình mềm yếu.

Viêm Hoàng nhìn nàng cúi thấp đầu, có chút tức giận, cho là nàng không hiểu phong tình, tức giận xoay người, cởi đi quần áo còn dư lại trên người, hắn sai bước nhảy vào trong thùng gỗ đồ đầy nước nóng.

Túc Tử Nguyệt mắt đỏ nhìn bóng dáng của hắn. Nàng cũng muốn nói cho hắn biết, nàng rất nhớ rất nhớ hắn, nhưng hắn đã chiến thắng trở lại, vậy thì chứng tỏ hắn cũng mang vị hôn thê danh ngôn chính thuận của hắn về cùng.

"Ngươi. Đã mang về nàng thật sao?" Biết rõ đáp án dĩ nhiên là khẳng định, nàng còn hỏi, có phải nàng rất ngu không?

"Ừ." Viêm Hoàng không chút để ý đáp lời, không có chú ý tới người phía sau đã sớm khóc sưng mắt.

"Vậy. Ngươi chừng nào thì cùng nàng thành thân?" Lần này câu hỏi hàm chứa ghen ngạo.

"Nàng hỏi chuyện này làm gì?" Viêm Hoàng cảm tức quay đầu nhìn chăm chăm Túc Tử Nguyệt, lúc này mới phát hiện ra sự khác thường của nàng.

"Chỉ là hỏi một chút." Túc Tử Nguyệt vội vàng lau sạch nước mắt, liều mạng mà tự nói với mình phải kiên cường. Nàng đã sớm biết kết quả là như vậy, vậy tại sao còn phải đau lòng?

Viêm Hoàng đứng dậy rời đi thùng gỗ, lấy một cái áo khoác sạch sẽ tùy ý mặc vào, bóng dáng cao lớn một lát sau đã đứng ở phía sau nàng, mà nàng lại không biết.

"Aizzz..., ta nên làm thế nào với nàng đây?" Than khẽ, hắn giương tay đem lấy nàng ôm vào trong ngực.

"Sao ngươi ở đây?" Túc Tử Nguyệt không có kháng cự, chỉ là mặc hắn ôm.

"Đáp án nàng sớm đã biết, không phải sao?" Biểu hiện của hắn còn chưa đủ rõ ràng sao?

"Rất quan tâm sao? Quan tâm đến không thể chịu được ta bị thương tổn sao?"

Túc Tử Nguyệt dựa sát vào thân thể ấm áp của hắn, tham lam muốn từ trên người hắn lấy được ấm áp nhiều hơn.

"Nàng rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Thả ta đi. Van cầu ngươi, nếu như ngươi thật rất quan tâm ta..., van cầu ngươi thả ta đi." Khóe mắt nàng trượt xuống chuôi chuôi châu lệ.

"Không thể nào, không thể nào! Ta đã nói bao nhiêu lần rồi rồi, kêu nàng không nên nói những lời này nữa, tại sao nàng là ba lần bốn lượt cãi lời ta, muốn chọc giận ta?"

Viêm Hoàng thô bạo kéo người của nàng qua, bắt buộc tầm mắt né tránh của nàng nhìn thẳng con mắt màu tím đang phừng phừng lửa giận của hắn.

"Ồ bên cạnh ta không chịu nổi sao? Tại sao nàng đối nghịch với ta khắp nơi, luôn nói lời nói tức chết người, căn bản nàng cũng giống như những người khác, chán ghét ta là nguồn gốc của tà ác hay sao?"

"Không phải. Không phải vậy." Túc Tử Nguyệt khóc lóc đầu lại lắc đầu, "Người tại sao không hiểu?" Nàng muốn, tình yêu của nàng chỉ có hắn và nàng, nàng không muốn có người thứ ba tham gia, cũng như không muốn mình sẽ là người thứ ba.

"Ta là không hiểu, nàng nói rõ ràng đi." Viêm Hoàng điên cuồng lớn tiếng hét lên.

Nhìn nàng nước mắt rơi như mưa, tim của hắn bị nhéo quá đổi, nhưng cần làm rõ ràng, hắn mới là người bị chọc giận, thế nào lại giống như nàng mới là người bị hại?

"Người kêu ta phải nói cái gì đây? Nên nói, có thể nói, ta đều nói hết, người còn kêu nói cái gì?" Túc Tử Nguyệt tốt uất ức gào khóc, giùng giàng từ trong lòng hắn thoát đi.

"Nàng rốt cuộc muốn ta làm sao?" Hít sâu một cái, Viêm Hoàng cắn răng hỏi.

"Để cho ta đi." Đây là việc duy nhất nàng có thể làm rồi, nếu như không rời đi hắn, muốn nàng nhìn hắn ôm lấy một nữ nhân khác, nàng nhất định sẽ tan nát cõi lòng mà chết.

Trong tình yêu, nữ nhân là ích kỷ, mà nàng cũng không ngoại lệ, nàng không có cách nào chịu được tim của hắn, phải chia làm hai nửa hoặc là nhiều hơn, nàng sẽ hỏng mất.

Nàng phải thừa nhận, đối với việc như vậy, nàng quả thật không chấp nhận được, cái gì lý trí, cái gì kiên cường, đã sớm bị ném tất cả đến chín tầng mây, nàng không còn là chính mình nữa rồi.

"Câm mồm!" Viêm Hoàng đã bị chọc giận đến mức tận cùng, kéo thân thể của nàng qua, hắn dễ dàng vứt nàng tới trên giường, lần người áp chế thân thể nàng giữa không nghĩ.

"Nàng rốt cuộc muốn ta làm sao?" Tức chết hắn, nữ nhân ngu ngốc này, chẳng lẽ cũng không hiểu, hắn vì nàng đã nhượng bộ rất nhiều sao?

"Để cho ta đi." Túc Tử Nguyệt thì thầm nói ra, lần nữa lặp lại lời nói lúc nãy.

"Câm mồm, câm mồm!" Viêm Hoàng đưa tay ngăn môi của nàng, tức giận nói.

"Được, tất cả như nàng mong muốn, nàng muốn ta hủy hôn ước liền hủy, nàng muốn ta chỉ có thể có một nữ nhân là nàng, cũng toàn bộ theo nàng ý tứ, như vậy có được hay không, có được hay không?"

"Không cần người phải uất ức như vậy, ta đã không muốn người, không muốn."

Nàng muốn là tất cả tâm của hắn, toàn bộ tâm tình của hắn, tại sao hắn đem nàng nói, giống như là nữ nhân tham lam không biết điều?

"Nàng. A." Viêm Hoàng giận dữ đâm vào bên cạnh cột giường, chỉ nghe cột giường phát ra một tiếng vang, từng vết nứt liền từ từ hiện ra.

"Được, rất tốt, nàng không quan tâm ta ——"

Viêm Hoàng ngồi thẳng lên, hé mắt nhìn, vừa rồi hắn mắt kiềm chế, liền lại mép giường đến bên cạnh Túc Tử Nguyệt.

"Coi như nàng không quan tâm ta, ta cũng sẽ không buông tay, bởi vì —— ta muốn nàng."

"Ta muốn cho nàng, nàng cũng không quan tâm? Được, nàng có đủ cút khi!"

Nàng cứ nhiên dám can đảm nói nàng không cần hắn? Vì nàng, hắn đã suy tính giải trừ hôn ước cùng Yên Nhu, nhưng nàng lại dùng cái thái độ thờ ơ này đáp lễ hắn?!

"Người đâu!" Viêm Hoàng gầm lên một tiếng, chỉ thấy bên ngoài lập tức xuất hiện mấy tên thị vệ cùng tới.

"Truyền lệnh xuống, lập tức chuẩn bị hôn lễ, không được chậm trễ."

Đám người lập tức lĩnh mệnh đi làm việc, không dám chậm trễ.

Túc Tử Nguyệt mở đôi mắt đăm đăm, nhìn lửa giận vây quanh Viêm Hoàng. Hắn thế nhưng ở trước mặt nàng làm như vậy? Hắn tại sao có thể?

"Hừ!" Viêm Hoàng đầu nhếch lên, lập tức lao ra bên ngoài, hắn sợ nếu ở thêm chút nữa, sẽ bị nàng làm cho tức chết, nếu không hắn sẽ giết nàng, mà hai kết quả này hắn đều không muốn, cho nên không thể làm gì khác hơn là rời đi.

Nhìn bóng lưng hần tức giận mà đi, lòng của nàng thật sự rất đau, tay nhỏ bé nắm thật chặt lấy tim, hi vọng cảm giác đau nhói này có thể biến mất, nhưng vô dụng, một chút cũng vô dụng, lòng của nàng vẫn rất đau.

Đem khuôn mặt ướt đầm nước mắt vùi vào trong gối, nước mắt của nàng càng rơi càng nhiều.

Trong mấy ngày nay nước mắt chảy xuống, sợ rằng so quá khứ nhiều hơn rất nhiều? Nàng kiên cường, nàng dũng cảm, nàng bướng bỉnh, đi đâu rồi? Tại sao không tìm về được, tại sao.

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Túc Tử Nguyệt mất hồn ngồi dựa đầu giường, trong đầu tất cả đều hình ảnh nam nhân mà nàng yêu thương.

Từ ngày cãi nhau, hần không có tới tìm nàng.

Đúng vậy, nàng đã sớm nghe tên kia nói nữ nhân ấy dịu dàng như thế nào, biết rõ đạo lý ra sao. Cho nên, có thể vì vậy mà hần sẽ không nhớ nữ nhân luôn la lối om sòm như nàng? Khóe môi xinh đẹp nhếch lên nụ cười khổ sở.

"Cô nương, người ăn một chút đi, tiếp tục như vậy nữa, thân thể người sẽ không chịu nổi." Bảo Nhi bưng chén cháo nghĩ dụ nàng ăn, nhưng Túc Tử Nguyệt không để ý.

"Cô nương, tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, nhìn bộ dáng người kia, làm sao tham gia đám cưới vương."

Đám cưới? Hần đám cưới? Ánh mắt Túc Tử Nguyệt chuyển đến trên trên người Bảo Nhi.

"Người nói gì?" Túc Tử Nguyệt khó khăn mở miệng hỏi.

"Cô nương, người hỏi hôn rồi sao?" Bảo Nhi thật vui vẻ kêu.

"Ta hỏi người, người mới vừa nói gì?" Túc Tử Nguyệt nắm chặt tay Bảo Nhi, không quan tâm sẽ làm lật chén cháo nóng hổi kia.

"Nô tỳ. Nô tỳ là nói, người phải dưỡng thân thể tốt một chút, nếu không đợi đến lúc tham gia hôn lễ vương thì không đẹp." Sao cô nương là lạ?

"Ai nói ta muốn tham gia?" Lòng của nàng vất thành một cục, đau đến nàng cảm thấy hô hấp đều có chút khó khăn.

"Là vương nói." Bảo Nhi đáp lời.

Túc Tử Nguyệt vô lực rũ tay xuống, không nhìn Bảo Nhi nữa, nàng nhỏ giọng ra lệnh: "Đi ra ngoài."

Nàng không muốn gặp bất kỳ kẻ nào, không muốn nghe đến bất kỳ âm thanh gì, nàng chỉ muốn một người yên lặng.

"Cô nương?" Bảo Nhi lo sợ nhìn dung nhan Túc Tử Nguyệt tái nhợt.

"Người đi ra ngoài được không?" Túc Tử Nguyệt ngã vào giường, đem gương mặt vùi vào cái mền, không muốn nghe bất kỳ âm thanh gì.

"Vâng" Bảo Nhi thu dọn mọi thứ, liền vội vàng lui ra, vội vàng bấm báo.

Cho đến khi trong phòng khôi phục yên tĩnh lần nữa, nàng mới cho phép mình khóc lên. Ngoan độc, hần thật ngoan độc! Đả thương nàng còn không ngại thiếu, lại còn muốn nàng tham gia đám cưới hần.

"Tại sao có thể tàn nhẫn như vậy? Sao người có thể."

Nếu như yêu một người phải khổ sở như vậy, nàng tình nguyện không yêu, nếu như nàng đã không cách nào né ra, như vậy nàng có nên tìm giải thoát hay không?

"Cha, thật xin lỗi. Thật xin lỗi." Nàng không có cách nào dũng cảm nữa, thật không có biện pháp.

Chậm rãi ngồi dậy, nàng rời giường, đi tới trước gương đồng, vươn tay, vuốt dung nhan tái nhợt trong kính, nàng cười thê lương.

"Cha, người nói đúng, cá tính của con thật quá mức cực đoan, cho nên con nếu không chiếm được, như vậy có thể lựa chọn không thấy được chứ?"

"Viêm Hoàng a Viêm Hoàng, ngươi nói, trừ phi chết, mới bằng lòng buông ta ra sao?"

Trừ phi chết à. Túc Từ Nguyệt kéo một cái ghế gỗ cao cỡ hươu gương đồng, kính lập tức vỡ thành từng mảnh, như lòng của nàng, nàng khom người xuống, run rẩy nhặt lên một mảnh thủy tinh, nàng nhìn cổ tay trái của mình cùng miếng thủy tinh.

"Chết rồi, ngươi cũng sẽ không ràng buộc. Sẽ không." Thủy tinh sắc bén khứa một đường lên cổ tay, tạo ra một vết đỏ dài kinh người, nhưng nàng không quan tâm, nàng một lần lại một lần vẫn bắt động nhìn vết thương.

Rất đau, thật rất đau, nhưng nàng không rõ, rốt cuộc là vết thương đau, hay là lòng đang đau đớn, không quan trọng, rất nhanh nàng sẽ không đau đớn, rất nhanh.

"A ——" Tiếng Bảo Nhi thét chói tai truyền khắp cả tòa uyển, Viêm Hoàng giật mình bước vào trong.

Viêm Hoàng nhanh chóng vọt vào nội thất, thấy Túc Từ Nguyệt ngồi ở đó, trên đất dính đầy vết máu, tay phải của nàng vẫn nắm miếng thủy tinh, máu cũng không ngừng chảy xuống, chất lỏng màu đỏ dính đầy khuỷu tay trắng noãn. . .

"Không!" Viêm Hoàng xông tới, đánh rơi hung khí trên tay nàng, ôm chặt lấy thân thể lạnh lẽo, "Mau truyền thái y, mau truyền!" Âm thanh hấn điên cuồng gào thét trong đó rõ ràng có sợ hãi.

Hắn ôm nàng lên, đặt trên giường, nghĩ cách để máu ngừng chảy, tay hắn run rẩy rõ ràng hiển lộ ra hốt hoảng.

Túc Từ Nguyệt giờ tay lên, vuốt gương mặt tuấn tú tràn ngập lo lắng của hắn, sau đó nàng cười, cười đến rục rờ, cười đến hải lòng.

"Ngươi nói. Trừ phi chết. Nếu không sẽ không buông tay. Ta làm được. Ta thật sự làm được. Cho nên ngươi phải. Buông tay để cho ta. Đi." Nàng khó khăn nuốt nước miếng, chậm rãi nói qua.

"Không, nàng sẽ không chết, nàng không thể chết được! Ta không có chấp thuận nàng rời đi ta, nàng không thể chết!" Trong âm thanh Viêm Hoàng rống giận, có quá nhiều đau thương.

"Ta không muốn. chịu đựng ngươi nữa. Ràng buộc rồi. Yêu ngươi. Là một việc. Một quá. Một quá. Ta không muốn. Không cần. Nếu. Không có cách nào. Lấy được ngươi thật. Thật lòng. Vậy ít nhất ta có thể chọn. Chọn rời đi ngươi."

Túc Từ Nguyệt mí mắt chậm rãi đóng lại, tay nhỏ bé vuốt mặt hắn cũng rơi xuống.

"Không! Nàng không thể cứ như vậy rời đi, nàng không được!" Viêm Hoàng ôm chặt thân thể càng lúc càng lạnh lẽo của nàng, "Ta nói cho nàng, nếu như nàng dám bỏ lại ta như vậy, ta sẽ phá hủy tất cả tất cả, ta thật sự sẽ làm như vậy."

"Ta. Rốt cuộc. Có thể. Giải thoát. Rồi." Dứt lời, Túc Từ Nguyệt - ý thức cũng theo đó bay xa.

"Không." Viêm Hoàng điên cuồng rống giận.

"Vương, thái y tới, ngươi để thái y xem một chút đi." Viêm Huyền đã sớm chạy tới, hắn chỉ có thể trầm mặt nhìn một màn này.

Viêm Hoàng ngay sau đó lui ra, để thái y tiến lên dò xét, trong miệng không ngừng kêu: "Nàng nhất định phải sống lại, nếu như có cái gì, ta muốn các ngươi mọi người chôn theo!"

"Vương, không có việc gì, chúng ta chờ đáp án thái y thôi." Viêm Huyền thấy Viêm Hoàng giận dữ, kéo hắn ra bên ngoài sảnh, tránh hắn ảnh hưởng đến thái y làm việc.

Một lát sau, thái y mới đi ra, hướng Viêm Hoàng bẩm báo tình trạng.

"Bẩm báo vương, vị cô nương này thân thể thật sự rất suy yếu, hơn nữa lại mất máu quá nhiều, sợ rằng." Mặt thái y lộ vẻ khó khăn lắc đầu một cái.

"Ngươi nói cái gì?" Viêm Hoàng một thanh xách lão thái y lên, đôi mắt khát máu dọa sợ thái y.

"Vương."

"Nếu không cứu nàng sống được, ta liền muốn mọi người chôn theo." Ánh lửa màu tím nhẹ nhàng vây quanh thân thể Viêm Hoàng.

"Vương. Xin tha mạng." Tất cả nô bộc, thị vệ quý đầy đất, liền lão thái y cũng bị sợ đến liều chết cầu cạnh.

"Không cần nhiều lời, còn không nhanh đưa thuốc lên."

"Đứng, đứng, lão thân lập tức sai người đi làm." Thật vất vả Viêm Hoàng mới buông lỏng tay, lão thái y lập tức thoát ra ngoài phòng, sai người sắc thuốc đi.

Viêm Huyền lắc đầu nhìn Viêm Hoàng gần như điên cuồng, trong lòng có rất nhiều cảm thán. Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như thế? Vương nếu có thể sớm ngày biết được tâm ý của mình, cũng sẽ không đến mức này.

"Tiên tri" a "Tiên tri", mệnh sách có nói chuyện không may không? Lão ngài giờ phút này lại đi đâu chứ? Hi vọng tiểu cô nương này không có việc gì, nếu không theo tính tình Viêm Hoàng, sẽ đại khai sát giới, aizz

Yên Nhu đi cùng Viêm Huyền, lần đầu tiên đến hoa uyển dò hỏi, không có dụng ý khác, chỉ là muốn xem một chút cô gái có thể làm hoàng ca cả kinh thất sắc, không phải là thu oán quan tình, nàng cũng chỉ muốn biết, là ai lại có khả năng lớn như vậy, có thể thay đổi Viêm Hoàng? Nàng chân thành bội phục người kia.

Hai người bọn họ đi vào trong phòng, thấy chính là Viêm Hoàng móm thuốc, Yên Nhu không khỏi kinh ngạc, mặc dù hoàng ca thương nàng, cũng chưa từng thấy hắn hết lòng che chở như thế, khéo môi xinh đẹp lộ ra nụ cười lúm đồng tiền mê người.

"Cầu xin nàng, uống thuốc đi."

"Cầu xin nàng, uống thuốc đi."

Viêm Hoàng nhìn miệng nàng không ngừng tràn thuốc ra ngoài, hắn cực kỳ nóng nảy, đã mười ngày, nàng chưa tỉnh lại, nếu không phải còn có mạch tượng hơi yếu, hắn cơ hồ cho là nàng đã chết.

"Nàng tỉnh lại đi, tỉnh lại liếc ta một cái, chỉ cần nàng chịu tỉnh lại, cái gì ta cũng đồng ý nàng, chỉ cần nàng mở mắt ra." Hắn mấy ngày liên tiếp canh giữ ở bên người nàng, nhưng bất luận hắn gọi thế nào, nàng cũng không chịu đáp lại hắn.

Nhìn thấy hoàng ca tình sâu như vậy, Yên Nhu cảm động muốn rơi lệ, nàng bước nhẹ tiến lên, vỗ vỗ bờ vai Viêm Hoàng.

"Hoàng ca, chúng ta nên giải trừ hôn ước thôi." Nàng không phải muốn trở thành người vĩ đại, chỉ vì nàng biết chỉ có nữ nhân đang nằm trên giường này là mới thích hợp với hoàng ca, nàng không xứng với huynh ấy, cả người của nàng đã không tinh khiết rồi, nàng quyến luyến là lồng ngực một người đàn ông khác, cho nên nàng muốn giải thoát cho tất cả mọi người.

Viêm Hoàng chậm rãi ngẩng đầu nhìn Yên Nhu, ngay sau đó lại đem tầm mắt quay về trên người Túc Từ Nguyệt.

"Hoàng ca, ca biết tại sao muội muốn đào hôn không? Bởi vì muội không cảm thấy ca thật lòng yêu thích muội, ít nhất không giống như ca đối với nữ nhân này, rất trầm thiết, thâm tình, còn đối với muội, ca chẳng qua là tình cảm huynh muội mà thôi, nhưng ca đối với nàng ấy, là tình yêu giữa nam nữ, lòng của ca ở trên người nàng, mà. muội cũng yêu người khác rồi, cho nên hãy để mọi người được giải thoát thôi."

Viêm Hoàng đối với lời nói của Yên Nhu một phen có linh ngộ. Đúng vậy, sớm nên để tất cả mọi người tự do, hắn đối với Yên Nhu cho tới bây giờ cũng chưa có cảm giác như vậy, có đúng là chỉ có nàng không. Thế nhưng hắn lại có tất cả tình cảm, là hắn đã thương nàng, chẳng trách nàng nói thương hắn rất vất vả. Đây tất cả đều do hắn tạo thành.

Viêm Huyền đưa tay đè lại vai Viêm Hoàng đang có chút phát run, hắn không biết nên nói những gì, chỉ có thể im lặng dùng hành động mà an ủi.

"Bẩm báo vương, 『 tiên tri 』 cùng vương của 『 Thủy quốc 』 cầu kiến." Ngoài cửa truyền tới âm thanh.

"Vào đi." Viêm Hoàng dẫn đầu đi ra, sau đó là Viêm Huyền, chỉ thấy Yên Nhu nửa bước cũng không động.

"Tham kiến vương" "Tiên tri" cung kính tham bái.

"Đã lâu không gặp." vương "Thủy quốc" —— Hải Tuyền theo lễ nghi chào hỏi.

"Có chuyện gì?" Viêm Hoàng không cho là Hải Tuyền đã quên, trước đó vài ngày hai nước giao chiến.

"Vì đón nữ nhân của ta về, cũng vì cứu nữ nhân của ngươi, vì vậy ta tới cầu kiến."

Lời nói Hải Tuyền truyền vào trong tai Yên Nhu, thân thể nàng phát run đi ra, mắt đẹp oán hận nhìn người yêu.

"Ngươi. Không phải không cần ta sao?" Nàng vẫn cho là, hắn trả nàng lại cho hoàng ca, là bởi vì hắn chán ghét nàng.

"Ta làm sao có thể không cần nàng? Nàng." Hải Tuyền lời tâm tình còn chưa nói hết, đã bị người cắt đứt.

"Các ngươi hãy bớt sàm ngôn đi, ngươi nói ngươi có thể cứu người?" Viêm Hoàng chặn lại tầm mắt hai người nhìn nhau, hắn nóng nảy vì có thể cứu Túc Từ Nguyệt được hay không.

"Đương nhiên là nắm chặt mới dám cầu kiến, muốn ta cứu nữ nhân của ngươi, có thể, chỉ là ngươi phải đồng ý điều kiện của ta trước." Hải Tuyền đôi tay ôm ngực nói.

"Ngươi muốn cái gì?"

"Ta muốn Yên Nhu, cho nên ngươi phải giải trừ hôn ước giữa các ngươi."

"Chỉ cần Yên Nhu chịu đi theo ngươi, ta không có ý kiến, hiện tại, ngươi có thể cứu người chưa?"

Hải Tuyền không ngờ Viêm Hoàng sẽ dễ dàng đồng ý như thế, nhưng mà hắn rất nhanh móc từ trong ngực ra một bình thuốc, giao cho Viêm Hoàng,

"Để cho nàng nuốt vào, không tới chốc lát nàng sẽ tỉnh táo lại, " Hải Tuyền bảo đảm nói.

Viêm Hoàng vừa lấy đan dược, lập tức chạy trở về bên cạnh Túc Tử Nguyệt, hoàn toàn không quan tâm có vài đôi mắt ngó nhìn phía sau.

Hải Tuyền ôm mỹ nhân mình yêu thích trở về, không khỏi buồn bực nói: "Quái, hắn nếu yêu nữ nhân kia sâu như vậy, ban đầu vì sao tốn công tốn sức đem nàng bắt trở lại?"

"Thì ra thời gian này không thấy bóng dáng 『 tiên tri 』, là đến 『 Thủy quốc 』 tìm viện binh." Viêm Huyền hiểu rõ gật đầu.

"Chuyện này rất khó lý giải, nhưng nếu may mắn còi ra, nhất định là lương duyên." Lời "Tiên tri" nói làm người ta cái hiểu cái không rồi quay người rời đi.

Viêm Huyền lăm bầm nhớ tới lời "Tiên tri", biết chân lý trong đó, liền vỗ tay cười lớn rồi đi, xem ra phải làm không khí khá hơn một chút mới được.

Hải Tuyền ôm giai nhân, không rõ chân tướng nhìn về hai người trước sau rồi đi.

"Bọn họ là đang tính cái gì bí hiểm sao?"

"Bọn họ luôn luôn như thế, thay vì quan tâm bọn hắn, ta thả đặt tâm tư trên người." Yên Nhu nghiêm túc nói.

"Ha ha ha. Đó là chuyện nhà của người ta, nàng cùng với ta tương đối thỏa đáng." Hải Tuyền lời kéo giai nhân không thuận theo , quyết định đến "Viêm quốc" du ngoạn.

Viêm Hoàng chăm chú nhìn Túc Tử Nguyệt còn đang hôn mê, mong đợi nàng có thể từ trong mộng tỉnh lại.

"Đáng chết, Hải Tuyền sẽ không lừa ta chứ?" Hắn rõ ràng đã cho nàng uống đan dược, tại sao nàng vẫn

"Ưm"chưa tỉnh lại?

Một tiếng ưm nho nhỏ trong miệng tự Túc Tử Nguyệt truyền ra, Viêm Hoàng lo lắng tiến lên ngó nhìn.

"Nguyệt nhi, Nguyệt nhi, nhanh lên một chút tỉnh lại." Viêm Hoàng liên tiếp kêu lên .

Là ai kêu nàng? Âm thanh kia rất quen thuộc, nhưng không thể nào, hắn chưa từng như thế kêu nàng êm ái như vậy Chậm rãi mở ra cặp mắt mờ mịt, nàng men theo âm thanh thấy được Viêm Hoàng thâm tình khẩn thiết .

Không, nàng nhất định là nhìn lầm rồi, nàng lần nữa nhắm mắt, cho rằng mình thấy được ảo mộng.

"Tỉnh lại, không cho phép nàng ngủ tiếp, ta không cho." Viêm Hoàng vỗ nhẹ gương mặt Túc Tử Nguyệt.

Thật sự là hắn? ! Túc Tử Nguyệt lập tức mở to cặp mắt, trừng mắt nhìn khuôn mặt phóng đại trước mặt.

Chẳng lẽ nàng không có chết? Túc Tử Nguyệt nâng lên tay trái đau đớn, vài màu trắng cuốn lấy vết thương của nó, này rõ ràng là cảm giác đau, tự nói với mình —— nàng vẫn còn sống.

Nàng thế nhưng không có chết? ! Chẳng lẽ nàng nhất định trốn không thoát hắn sao? Hơi nước chậm rãi theo khóe mắt rơi xuống.

"Tại sao? Tại sao muốn cứu sống ta?" Hắn thật là tàn nhẫn, thật sự rất tàn nhẫn, tại sao không chịu buông tha nàng? Nàng không có biện pháp tận mắt nhìn hắn cười người khác làm vợ, làm bạn cả đời , hắn làm sao lại phải không chịu thả nàng?

"Đừng khóc, cầu xin nàng đừng khóc." Tuy mắt mà được, hắn nguyện ý vì nàng làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần nàng chịu nỡ nụ cười.

"Ngươi thật tàn nhẫn, thật sự rất tàn nhẫn." Nàng cầu chỉ là một loại giải thoát, hắn vì sao không chịu cho?

"Đúng, đều là ta sai lầm, là ta thương nàng quá sâu, cho ta cơ hội, để cho ta có thể dùng yêu thương bồi thường sai lầm, được không?" Viêm Hoàng nhẹ nhàng hôn lên tóc của nàng.

"Ngươi. Ngươi nói cái gì? Ngươi không phải là muốn cưới người khác làm vợ." Túc Tử Nguyệt khó có thể tin nhìn hắn.

"Không có, không có, trừ nàng, ai ta không muốn!" Viêm Hoàng vội vàng hướng nàng bảo đảm.

"Nhưng là" Nàng nhớ hẳn nói qua muốn thành hôn mà?

"Không có nhưng nhị gì hết, cho dù có tiệc cưới, vậy cũng sẽ là ta cùng nàng ."

"Vậy nàng ta sẽ như thế nào? Ngươi đã nói nàng là trách nhiệm của ngươi." Túc Tử Nguyệt không thể tin được hẳn sẽ làm như vậy.

"Từ nay về sau, nàng ta sẽ là trách nhiệm của người khác, không còn là của ta." Viêm Hoàng hôn trán của nàng, hôn mắt của nàng.

"Tại sao? Ngươi thậm chí vì nàng khôi bình, vậy không chứng minh nàng ta với ngươi mà nói, là vô cùng quan trọng sao?" Nàng thậm chí cho là hẳn yêu cô gái kia .

"Đối với ta mà nói, nàng ta là rất quan trọng, thế nhưng không gọi yêu, ta đối với Yên Nhu chỉ có tình huynh muội, đối với nàng mới là tình yêu nam nữ."

"Đối với ta mà nói, nàng ta rất quan trọng, thế nhưng không gọi yêu, ta đối với Yên Nhu chỉ có tình huynh muội, đối với nàng mới là tình yêu nam nữ."

"Không thể nào, không thể nào. Ngươi thậm chí còn tàn nhẫn muốn ta tham gia đám cưới của ngươi, làm sao ngươi có thể." Túc Tử Nguyệt lắc đầu liên tục.

Viêm Hoàng nghiêng người hôn nàng, ý đồ muốn dùng thâm tình hôn nàng, để cho nàng hiểu lòng của hẳn rất chân thành, một lát sau hẳn mới thoáng lui, trong con mắt màu tím chờ đợi thu tình.

"Nàng không biết ta rất sợ mất đi nàng, nàng không biết mười mấy ngày nay , một tác cũng không rời nàng, ở bên cạnh nàng khổ sở canh giữ, nàng biết không? Ta thật sự vô cùng sợ mất đi nàng, nếu như không có nàng, vậy ta tất nhiên cũng sẽ theo nàng."

Túc Tử Nguyệt nước mắt rơi càng lúc càng nhiều, nàng không thể nào tin nổi, nàng có thể có được lòng hẳn, khi hẳn tổn thương nàng nhiều lần như vậy, nàng còn có thể tin tưởng hẳn cái gì?

"Ta không tin, ta không tin." Hẳn làm sao có thể cho nàng thật lòng? Nàng đã thử dò xét, lấy được cũng chỉ là đau lòng, làm sao có thể tỉnh dậy, hẳn liền dâng lên chân tình? Nàng không tin, nhất định chỉ là giấc mộng —— một giấc mơ đẹp.

"Như thế nào nàng mới nguyện ý tin tưởng ta?" Viêm Hoàng có chút gấp rồi, hẳn thật lòng nàng không tin, hẳn nên làm như thế nào?

Mặc cho lệ rơi chảy, Túc Tử Nguyệt xoay người lại không muốn nhìn lại hẳn, sợ tâm sẽ đau hơn.

Viêm Hoàng nhìn nàng cự tuyệt, môi cương nghị nâng lên cười khổ, hẳn đứng lên, lấy ra chủy thủ tùy thân, hướng cổ tay trái của mình cắt, rồi sau đó giờ tay tới trước mắt nàng, khiến máu tươi nhuộm đỏ cái mền màu trắng.

"Là ta thiếu nàng , vậy thì trả lại cho nàng, như vậy có đủ hay không?" Hẳn không biết được mình có thể vì tình yêu mà cuồng nhiệt, hiện nay hẳn biết rồi, biết mình thì ra cũng là người —— một người có máu, có thịt, có tình cảm, mà tất cả là bởi vì nàng.

"Ngươi điên rồi!" Túc Tử Nguyệt giùng giàng bỏ dậy, cầm tay trái hẳn vẫn đang ứa máu kêu khóc.

"Có đủ hay không? Không đủ khiến nàng tha thứ cho ta, ta có thể cho nàng nhiều hơn." Viêm Hoàng cầm lên chủy thủ liền muốn cắt đi.

"Không..không nên, van cầu ngươi không cần như vậy, van cầu ngươi." Túc Tử Nguyệt dùng cái mền che tay của hẳn thật chặt , hi vọng máu ngừng chảy ra.

"Tin tưởng ta, ta thật sự yêu nàng, tin tưởng ta." Viêm Hoàng lần nữa hướng nàng xác nhận tâm ý của mình, chỉ mong chờ nàng có thể tin tưởng.

"Thiếp tin, thiếp tin tưởng chàng, van cầu chàng không cần như vậy." Dao kia cắt trên tay hẳn, lại giống như là đâm vào trong lòng nàng .

(hết giận rồi, thế là gương vỡ lại lành rồi nha, tung bông)

Viêm Hoàng vứt bỏ chủy thủ trong tay, giờ tay lên lau mặt của nàng, nhẹ nhàng nói với nàng: "Nàng đau lòng sao?"

Túc Tử Nguyệt khóc gật đầu, rất dùng sức, rất dùng sức gật đầu.

"Nàng có biết, khi ta thấy nàng trong biển máu thì ta so với nàng hiện tại đau hơn mấy phần? Cũng không cần làm như vậy, cũng đừng làm vậy nữa."

Viêm Hoàng nhẹ nhàng hôn trán của nàng.

"Thiếp." Túc Tử Nguyệt nghẹn ngào nói không ra lời.

"Hừ, hãy nghe ta nói, nàng muốn tình cảm thủy chung, ta cho nàng; nàng muốn ta chỉ có thể có nàng, ta cũng đồng ý, nhưng nàng phải đồng ý; vĩnh viễn ở bên cạnh ta, được không?" Lòng bàn tay của hẳn dịu dàng vuốt ve da thịt ấm áp của nàng, vành mắt hẳn cảm động hồng hồng, nàng chân chân thật thật còn sống và đang ở trong ngực hẳn.

Nhìn vành mắt hẳn đỏ, bộ dáng thâm tình, Túc Tử Nguyệt cười, nàng biết mình rốt cuộc không cần sợ sẽ mất đi hẳn.

"Chàng sẽ yêu thiếp trọn đời trọn kiếp?" Trán của nàng nhẹ nhàng chạm vào hấn .

"Không, ta muốn yêu nàng đời đời kiếp kiếp." Viêm Hoàng chớp mũi khẽ chạm vào nàng.

"Thiếp rất xảo quyết, tính khí lại không tốt, lão yêu với chàng gây gỗ, có lúc còn có thể cố tình gây sự, như vậy. chàng còn yêu thiếp không?" Túc Từ Nguyệt đưa tay ra vừa nói vừa đếm khuyết điểm của mình.

"Ta biết rõ, những thứ này ta đều biết, ta chính là thích nàng xảo quyết, chính là thích nàng xấu tính, ta cũng vậy yêu nàng, người cả gan cùng ta cãi vả, trùng hợp cố tình gây sự, ta cũng vậy có thể tiếp nhận, vô luận như thế nào, ta nhất định muốn nàng."

Túc Từ Nguyệt cười đến rất thỏa mãn, nàng nhẹ nhàng đưa lên môi đỏ mọng, tuyên cáo khế ước hai người thành lập.

Đại kết cục

Đoàn người đang lẫn nhau nói lời từ biệt , mọi người trên mặt đều là nụ cười vui sướng .

"Hải Tuyền, ngươi phải chăm sóc muội ta, nàng nếu bị uất ức, ta nhất định cùng ngươi tính sổ." Viêm Hoàng ôm giai nhân yêu thích, hôm nay đã học được như thế nào "Trên mặt nụ cười" đối đãi người.

"Yên tâm đi, ngược lại ngươi phải chăm sóc tốt chị dâu nhỏ, vị này mới vừa phục hồi như cũ bằng không đã có thể một người bệnh, hai người khổ sao." Dứt lời, còn có hàm nghĩa khác liếc một cái hai người giống nhau vãi trắng bao quanh tay trái.

Yên Nhu nhẹ nhàng đẩy Hải Tuyền một cái, muốn hấn đừng nhạo báng người nữa.

"Chị dâu, nàng phải hảo hảo dưỡng thương, như vậy hoàng ca mới không cần nữa lo lắng."

"Yên tâm đi, ta rất tốt." Mặc dù đã biết Yên Nhu có cuộc sống khá hơn, nhưng nàng vẫn là đối với khuôn mặt xinh đẹp của Yên Nhu cảm thấy than thở.

"Vậy chúng ta nên cáo từ." Hải Tuyền đỡ giai nhân đi lên xe ngựa.

"Chúng ta đi." Yên Nhu hướng mọi người phất tay.

"Nhớ, rảnh rồi mang Yên Nhu trở lại đi một chút." Viêm Huyền không quên ở phía sau kêu.

"Được rồi." Hải Tuyền đáp lời, liền bỏ màn vải xuống, phân phó phu xe hướng "Thủy quốc" đi đến.

Viêm Hoàng, Viêm Huyền hai huynh Yên Nhu đệ cùng với Túc Từ Nguyệt và "Tiên tri" , đều ở phía sau đưa mắt nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, Túc Từ Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt Viêm Hoàng còn đang phương xa, lấy khuỷu tay đung ngực của hấn.

"Yên Nhu đẹp như thế, ngươi bỏ qua nàng không cảm thấy đáng tiếc?"

"Nếu không như thế nào, muốn ta đoạt về nàng?" Viêm Hoàng gầy nhẹ lông mày, biết tiểu nữ nhân này bệnh đa nghi lại tái phát.

"Ngươi dám?" Túc Từ Nguyệt quắc mắt trừng mi nhìn chăm chăm Viêm Hoàng.

"Yên tâm đi, ta không phải đã nhận nàng làm nghĩa muội rồi sao? Đối với ta mà nói, nàng ta chỉ là muội muội thôi." Viêm Hoàng liên tục bảo đảm.

"Ừ." Túc Từ Nguyệt rất nhanh lại khôi phục nụ cười ngọt ngào, nàng biết tại nơi này mình rất hạnh phúc.

Cha, cha, con rất hạnh phúc, con thật sự vô cùng hạnh phúc, cảm ơn người đưa con tới nơi đây, cảm ơn người để cho con gặp hấn. Túc Từ Nguyệt lòng đầy cảm kích, chỉ hy vọng những tin tức này, có thể truyền về cho cha nàng.

"Vương bộ đáng thế kia, về sau rất khó làm người ta sợ !" Viêm Huyền tầm mắt đặt ở trên người hai người tương thân tương ái .

"Đây cũng là chuyện tốt, đúng không?" "Tiên tri" cười cười cất bước rời đi.

Viêm Huyền lắc đầu nhìn cô dâu mới còn đang nói chuyện yêu đương , hấn hoài nghi Viêm Hoàng như vậy, thật sự có tương đối tốt sao? Đúng á, là giống người một chút, ít nhất không hề có khuôn mặt lạnh băng, nhưng về mặt của Viêm Hoàng như vậy, có chút không quen.

Không sao, nói tóm lại, lúc này không có chuyện lớn xảy ra, đối với cái này dạng tình tiết có chút ghê tởm, hấn còn có thể chịu được ! Mang theo nụ cười thỏa mãn, Viêm Huyền từ từ cách xa đôi người tình kia.

Ngoài ra, một thời không khác, Túc Dịch, khi biết bọn họ có một kết cục hạnh phúc, tinh tảo đi khỏi rừng núi tu hành, hấn biết nhiệm vụ của mình đã thuận lợi đạt thành, có thể lui thân được rồi.

--- -----oOo-----

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Giờ Lành Trộm Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.